

การศึกษาผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์

ปริญญาโท

ของ

กัลยา บุญยี่น

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
(สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ)

พฤษภาคม 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

371.90365
กษ๑๑ก
๓.๓

การศึกษาผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ระดับชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์

บทคัดย่อ
ของ
กัลยา บุญยอิน

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
พฤษภาคม 2547

๓ ๒๕๔๗ ๓๒

กัลยา บุญยอิน. (2547). การศึกษาผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . คณะกรรมการควบคุม : ศาตราจารย์ ศรียา นิยมธรรม , ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จิราภรณ์ บุญส่ง.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย คือ 1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ 2. เพื่อศึกษาเจตคติของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 20 คน

การทดลองใช้แบบแผนการทดลองแบบ one group pretest – posttest design เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ 1. แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ 2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ 3. แบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติร้อยละ การทดสอบสมมติฐานใช้สถิติ t – test

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษที่ใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษที่ใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A STUDY OF ENGLISH ACHIEVEMENT OF GRADE 4 LEARNING THROUGH
THE ENRICHMENT PROGRAM

AN ABSTRACT

BY

KALAYA BOONYOEN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Special Education
At Srinakarinwirot University

May 2004

Kalaya Boonyoen . (2004) . *A Study of English Achievement of Grade 4 Learning Through the Enrichment Program*. Master Thesis , M.Ed. (Special Education).
Bangkok : Graduate School , Srinakarinwirot University. Advisor
Committee : Prof. Sriya Niyomthum, Asst. Prof. Jiraporn Boonsong.

The purposes of this study were twofolds : 1. To study English achievement of learning for gifted children through the enrichment program.
2. To study the aptitude of the gifted children on English through the enrichment program.

The samples for this study were 20 gifted children on English in grade 4, the first semester of academic year 2003 , at Srinakarinwirot University Prasarnmit Demonstration School (Elementary) .

The research design of this study was the one group pretest – posttest design. The instruments were : English lesson plan through the enrichment program. The achievement test on English through the enrichment program and the aptitude evaluation on English subject .

The data were analyzed by using percent and t - test.

The results of this study indicated that :

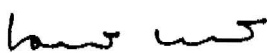
1. The achievement of gifted children on English after using enrichment program increased highly significant at .01 level.
2. The reliability of aptitude of gifted children on English after using enrichment program increased highly significant at .01 level.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การศึกษาผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ระดับชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 4 ที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์

ของ
นางสาวกัลยา บุญยีน

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

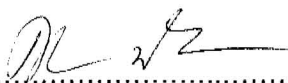

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพรณ์ หะวานนท์)

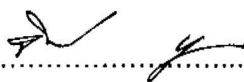
วันที่ ๘/ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2547

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

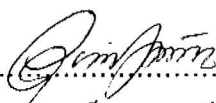
.....ประธาน

(ศาสตราจารย์ ศรียา นิยมธรรม)

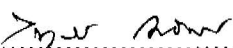
.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จิราภรณ์ บุญสงค์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อุษณีย์ อนุรุทธวงศ์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไพฑูรย์ โพธิสาร)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีโดยความกรุณาอย่างยิ่งของศาสตราจารย์ศรียานิยมธรรม ที่รับเป็นประธานกรรมการ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาให้คำแนะนำเกี่ยวกับการทำปริญญานิพนธ์ และมอบประสบการณ์ด้านการศึกษและการทำงานเกี่ยวกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์จิราภรณ์ บุญส่ง ที่รับเป็นกรรมการให้คำแนะนำในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ อีกทั้งกรุณาตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนงานสำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้เป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู ที่กรุณาให้ความรู้และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.อุษณีย์ อนุรุทวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาที่ให้คำแนะนำที่ดีเสมอมาและกรุณารับเป็นกรรมการการสอบปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร.ไพฑูรย์ โพธิสารที่กรุณารับเป็นกรรมการการสอบปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ดารณี ศักดิ์ศิริผล ที่ให้คำแนะนำปรึกษาและช่วยเหลือผู้วิจัยเป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ศิริฟ้า ศรีจิตร์ หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะและเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือในการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้ โดยให้คำปรึกษาแนะนำและคอยช่วยเหลือผู้วิจัยในการสร้างเครื่องมือในการทดลองครั้งนี้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ประพนธ์ จำเริญญ ประธานกรรมการงานวิจัย สาขิตและทดลอง อาจารย์สุภาภักตร์ ปรมาทิกุล อาจารย์วันิดา ยานรักษา ที่ได้ให้ข้อเสนอแนะและเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือในการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์วราภรณ์ รักวิชัย ผู้อำนวยการโรงเรียนสาขิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ที่อำนวยความสะดวกเป็นอย่างดีในการทำปริญญานิพนธ์ ตลอดจนขอบคุณนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 โรงเรียนสาขิต ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ทุกคนที่ให้ความร่วมมือและตั้งใจเป็นอย่างดีในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณอาจารย์มิ่ง เทพครเมือง ที่ช่วยเหลือให้ข้อมูลและให้ข้อเสนอแนะด้านสถิติวิจัย ทำให้ผู้วิจัยสามารถทำงานได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ประกาศคุณูปการ

ขอขอบคุณอาจารย์เรวดี ดันทโสภาส ที่ช่วยเหลือและให้ข้อมูลในการศึกษาวิจัย
ขอขอบคุณอาจารย์วิจิตร ชโลปถัมภ์ อาจารย์จุลศักดิ์ สุขสบาย ที่อำนวยความสะดวกในการใช้ห้องคอมพิวเตอร์เพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบคุณอาจารย์อัจฉรา อินทร์น้อย อาจารย์เน่งน้อย เหลืองถาวรพจน์ที่ช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ลักษณะ อินทจักร ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัจฉรา จำยเจริญ อาจารย์วีระและอาจารย์อารุณ พันธุ์เสื่อ อาจารย์สมศรี ปาณะโตชะ พี และเพื่อนๆ ทุกคนที่มีส่วนร่วมช่วยเหลือและเป็นกำลังใจในการทำวิจัยมาตลอด

ขอขอบคุณคุณจินตนา รอดกร คุณสมใจ บินยูซบ จากบัณฑิตวิทยาลัยที่อำนวยความสะดวก คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้วิจัยเป็นอย่างดียิ่งตลอดเวลาของการศึกษาครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคุณแม่พะเยาว์ บุญยีน มารดาผู้ให้ความรักและให้กำลังใจเสมอมา คุณค่าและประโยชน์ของการทำปริญญาโทฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ครูอาจารย์ผู้มีพระคุณทุกท่านที่ถ่ายทอดข้อมูล ความรู้ต่างๆ แก่ผู้วิจัยจนทำให้ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จอย่างสมบูรณ์

กัลยา บุญยีน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	4
ประชากร.....	4
กลุ่มตัวอย่าง.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	7
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ.....	9
คำจำกัดความของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ.....	9
คำจำกัดความของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ.....	11
บุคลิกลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ.....	13
ความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ.....	15
ลักษณะการเรียนรู้ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ.....	16
การจัดสภาพแวดล้อมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ.....	18
การคัดเลือกและการเสาะหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ.....	19
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีพหุปัญญา.....	22
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมองและพัฒนาการทางภาษา.....	26
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่สัมพันธ์กับปัญญาด้านภาษา.....	27
การสอนโดยการเพิ่มพูนประสบการณ์.....	29
แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์.....	32

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
2 (ต่อ)	เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ.....	34
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	36
	งานวิจัยในต่างประเทศ.....	36
	งานวิจัยในประเทศ.....	38
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	39
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	39
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	40
	วิธีดำเนินการสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ.....	40
	วิธีดำเนินการทดลอง.....	44
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
5	สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	54
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	54
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	54
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	54
	ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า.....	54
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	55
	การดำเนินการทดลอง.....	55
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	55
	อภิปรายผลการวิจัย.....	56
	ข้อเสนอแนะ.....	58
	ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	58
	ข้อเสนอแนะในการวิจัย.....	59
	บรรณานุกรม.....	60

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก.....	67
ภาคผนวก ก.....	68
ภาคผนวก ข.....	71
ภาคผนวก ค.....	82
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	101

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ประสิทธิภาพของแบบฝึกการฟัง – การพูดสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.....	49
2 ประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่าน – การเขียนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการทำแบบฝึก.....	50
3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการฝึกการใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์.....	51
4 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการฝึกการสอนฟัง – พูด, อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์.....	52
5 ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ หลังการฝึกโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์.....	53
6 แบบบันทึกประวัติผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษา	69

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงขั้นตอนกระบวนการการคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษ.....	21
2 รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์.....	31

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ เป็นกระบวนการพัฒนาของบุคคล (อุษณีย์ โพธิสุช. 2541 : 191) เพื่อให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต การศึกษาจึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญยิ่ง ในการเตรียมคนให้สามารถเผชิญกับโลกอนาคตที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทางนวัตกรรมที่ยิ่งใหญ่ด้านเศรษฐกิจ การเมือง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่ ตลอดจนการปรับเปลี่ยนโครงสร้างด้านประชากรและสังคมโดยถ้วนหน้า ความไกลห่างดังกล่าว ดูเหมือนว่าจะทวีความเข้มข้นขึ้นในอนาคตย่อมเป็นการเพิ่มแรงกดดันให้ประชาคมในแวดวงการศึกษาเป็นพิเศษ ใ้รับมือกับความต้องการทางการศึกษาที่เพิ่มมากขึ้น ทุกขณะ รวมทั้งแก้ไขปัญหาค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็วของโลกด้วย

ในช่วง 2 ทศวรรษที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่า รัฐบาลและหน่วยงานระหว่างประเทศ ในประเทศที่กำลังพัฒนาต่างก็พยายามแก้ไขปัญหานั้นเนื่องมาจากการพัฒนา นับเป็นความสำเร็จของภารกิจในการเพียรพยายามบรรลุเป้าหมาย “การศึกษาเพื่อปวงชน” ของยูเนสโก แต่การขยายตัวทางการศึกษากลับพุ่งเป้าไปที่การตอบสนองในเชิงปริมาณโดยไม่ให้ความสนใจเชิงคุณภาพเท่าใดนัก ผลลัพธ์ที่ตามมาก็คือ จำนวนนักเรียนที่แออัดกันในห้องเรียน วิธีการสอนที่ล้าสมัยโดยอิงการท่องจำและครูอาจารย์ที่ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับแนวทางการสอนสมัยใหม่ ซึ่งเน้นการกระตุ้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมกิจกรรมของชั้นเรียนตามครรลองประชาธิปไตย การเรียนเป็นกลุ่มและการแก้ปัญหาในทางสร้างสรรค์ สภาวะดังกล่าวคืออุปสรรคในการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาในปัจจุบัน

ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือ การขยายระบบการศึกษาในเวลาอันรวดเร็วจนทำให้หลาย ๆ ประเทศต้องแบกรับภาระที่หนักเกินขีดความสามารถส่งผลให้ไม่สามารถที่จะเข้ามาดูแลในเรื่องความเสมอภาคทางการศึกษา ซึ่งวางเป้าหมายไว้ที่การจัดให้บริการการศึกษาให้มีความสอดคล้องกับความต้องการอันหลากหลายของผู้เรียน ซึ่งมีความสามารถที่แตกต่างกันออกไป ความต้องการของผู้เรียนที่มีศักยภาพสูงถูกละเลยไป ถึงแม้จะมีความมุ่งหวังที่ดีเพียงใดก็ตาม แต่การไม่เปิดโอกาสที่เหมาะสมทางการศึกษาให้กับนักเรียนที่มีศักยภาพโดดเด่น ก็เท่ากับเป็นการปิดกั้นโอกาสไม่ให้สังคมมีทรัพยากรมนุษย์ที่ดีที่สุด ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาที่มีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง และเพื่อร่วมมือกับความต้องการทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องตระหนักและสนองความต้องการในเรื่องการจัดการศึกษาพิเศษให้กับนักเรียนที่มีศักยภาพ

โดดเด่นด้วย โดยการเปิดโอกาสทางการศึกษาให้มากขึ้น โดยการจัดการศึกษาและใช้วิธีการสอนที่มีความก้าวหน้ามากกว่าเดิม เพื่อสนองความแตกต่างในศักยภาพของผู้เรียน ครูก็ควรได้รับการฝึกอบรมให้สามารถตอบสนองความต้องการในการเรียนของนักเรียนที่มีพรสวรรค์เป็นพิเศษด้วย วัตถุประสงค์แรกของโรงเรียนควรจะมุ่งไปที่การพัฒนาหลักสูตรที่ทำทลายความสามารถผู้เรียน ซึ่งเปิดโลกทัศน์ที่ก้าวไกลในทุกแง่มุม เพื่อตอบสนองความต้องการของนักเรียนที่มีความสามารถโดดเด่น ภารกิจดังกล่าวมีความสำคัญอย่างยิ่งยวด เพราะเท่ากับเป็นการสร้างผู้นำในอนาคต ผู้ซึ่งจะกลายมาเป็นหัวหอกนำพาประเทศไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนในที่สุดได้ หลักสูตรที่ใช้กันอยู่ทั่วไปในโรงเรียนจึงจำเป็นต้องได้รับการพัฒนา เพื่อให้ทำทลายความสามารถของเด็กที่มีพรสวรรค์ด้วย

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 1997 ฉบับภาษาไทย อ้างถึงอินัมอัล มุฟตี Mufti. 1996 : 251) ที่กล่าวว่าภารกิจที่สามารถรับมือกับสถานการณ์ดังกล่าวได้สำเร็จนั้น แผนปฏิบัติการศึกษาทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติจะต้องก้าวไปให้ไกลกว่าการวางแผนและการจัดสรรงบประมาณในลักษณะแก้ปัญหาเฉพาะหน้า นโยบายปฏิบัติการศึกษาทั้งมวลควรต้องวางเป้าหมายสูงสุดไว้ที่ “การบรรลุความเป็นเลิศทางการศึกษา”

ดังนั้นการเป้าหมายไว้ที่ความเป็นเลิศทางการศึกษาก็คือ การพยายามยกย่องหลักสูตรที่มีความเข้มข้นและหลากหลายมากกว่าเดิม เพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการและพรสวรรค์ที่หลากหลายของนักเรียนทุกคน นอกจากนี้ยังต้องดูแลให้มีการพัฒนาศักยภาพของนักเรียนแต่ละคนให้ประจักษ์ รวมทั้งพัฒนาและดูแลเอาใจใส่พรสวรรค์ที่โดดเด่นของนักเรียนบางคนด้วยที่สำคัญมากเช่นกันคือจะต้องมีการฝึกอบรมครูให้เรียนรู้วิธีการใช้หลักสูตรในระดับสูงที่พัฒนาขึ้นมาอย่างถูกต้อง เพราะมีเช่นนั้นแล้วสารที่ส่งคมสื่อสารไปยังตัวนักเรียนก็คือการวางเป้าหมายการเรียนรู้ไว้ที่ระดับพอใช้ได้แทนความเป็นเลิศทางการศึกษาอย่างแน่นอน

สอดคล้องกับการศึกษาของไทยในปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงโดยปฏิบัติการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ในมาตรา 10 วรรค 4 ที่ว่า “การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ ต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคล” เพื่อมุ่งพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนตามความถนัดและความสนใจอย่างแท้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ต้องการหลักสูตรที่เหมาะสมและสนองตอบตามความต้องการของตนเอง เพื่อมุ่งหวังที่จะได้พัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถของตนให้สูงยิ่งขึ้นไป จากกรอบแนวคิดและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาอังกฤษฉบับปรับปรุงพุทธศักราช 2539 ในระดับประถมศึกษาศึกษามุ่งเน้นความสามารถในการสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่านและเขียนในการเรียนภาษาอังกฤษมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น อันจะนำไปสู่การเรียนภาษาอังกฤษในระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนกลางและมาตรฐานพื้นฐานตอนปลาย ในชั้นมัธยมศึกษาให้ต่อเนื่องตลอดแนวโดยมีจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับวัฒนธรรม

2. เพื่อให้สามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องตลอดแนวสามารถนำไปใช้ในการศึกษาหรือนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ โดยมีมาตรฐานขั้นพื้นฐาน

3. เพื่อให้มีความสามารถด้านการฟัง พูด อ่านและเขียน เพื่อใช้ในการสื่อสารและการแสวงหาความรู้

4. เพื่อให้ความรู้ ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมของผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่เป็นเบื้องต้น และพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษให้มีความเข้าใจวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก รวมทั้งสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ในระดับปลาย

5. เพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาอังกฤษในการแสวงหาความรู้และการประกอบอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2539)

ซึ่งจุดมุ่งหมายดังกล่าวเป็นการพัฒนาทักษะพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษตามหลักสูตรปกติ กิจกรรมการเรียนการสอนมุ่งเน้นที่เนื้อหาและความจำมากกว่าการเน้นกระบวนการเรียน หลักการทางวิทยาศาสตร์ที่จะนำไปสู่การปฏิบัติในชีวิตจริง และนักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถคิดตัดสินใจแก้ปัญหาได้อย่างมีเหตุผล

นักการศึกษาหลายท่านกล่าวว่า การจัดการศึกษาและการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ควรมุ่งส่งเสริมและพัฒนาความสามารถในการคิดเป็นสำคัญ อาทิเช่น

มาร์ค (Marks. 1981) และเคล็นเด็นนิง กับเดวิส (Clendening and Davies. 1980) กล่าวว่า รูปแบบการสอนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษควรยึดหยุ่นเป็นนามธรรม พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ การให้เหตุผล การวิเคราะห์ การสร้างสรรค์ การประเมินผล และส่งเสริมให้เด็กใช้ความสามารถในการเรียนรู้อย่างเต็มที่

คัลลาฮาน (Callahan. 1981) โคลแองเจลโล และเดวิส (Colangelo and Davis. 1991) แม็คลอยด์และครอปส์ (Mcloed and Cropley. 1989) กล่าวว่า การจัดโปรแกรมการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทำได้ 2 วิธีคือ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ (Enrichment Program) เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้อย่างกว้างขวางและลึกซึ้งขึ้นนอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียนปกติและการจัดหลักสูตรเร่งการเรียน (Acceleration) เพื่อให้นักเรียนใช้เวลาในการเรียนเร็วกว่าปกติตามขีดความสามารถและความต้องการของตน

การสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ (Enrichment Program) เป็นวิธีการสอนที่สามารถตอบสนองความต้องการด้านการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายของผู้เรียนได้ เพราะเป็นการจัดการศึกษาแบบขยายกิจกรรมในหลักสูตรให้กว้างขวางและลึกซึ้งขึ้น เน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณเน้นกระบวนการเรียนรู้มากกว่าเนื้อหาเป็นรูปแบบการสอน

ที่เอื้อให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้ที่นอกเหนือจากจุดมุ่งหมายของหลักสูตร (อุษณีย์ โพธิสุข. 2543 : 21)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษโดยการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ (Enrichment Program) ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเป็นการจัดโปรแกรมการสอนที่จะช่วยพัฒนาและสนองความสามารถอันหลากหลายของผู้เรียนได้อย่างแท้จริง ซึ่งผู้วิจัยมีความสนใจและมีแรงบันดาลใจที่จะส่งเสริมให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ ได้ค้นพบและพัฒนาศักยภาพตามความต้องการของตนเองอย่างแท้จริง มีโอกาสพัฒนาทักษะกระบวนการคิด ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูงขึ้นไปของนักเรียน

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ที่ใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์
2. เพื่อศึกษาเจตคติของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ จะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและมีประโยชน์ต่อการพัฒนาศักยภาพของเด็กที่มีความสามารถพิเศษให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพและสร้างประโยชน์ให้กับสังคมประเทศชาติต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเกิน 90% ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และผ่านการคัดเลือกตามขั้นตอนกระบวนการเสาะหาและคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ (Identification Process)

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 20 คน โดยการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

3. ตัวแปรที่ศึกษา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ หมายถึง เด็กที่มีพฤติกรรมการแสดงออกอันโดดเด่น มีความเฉลียวฉลาดด้านการใช้ภาษาอังกฤษเกินเด็กในวัยเดียวกัน หรือในระดับชั้นเดียวกัน มีทักษะในการสื่อความหมายหรือการแสดงออกด้านภาษาที่เฉียบคม มีความสนใจและชอบอ่านหนังสือที่มีตัวอักษรภาษาอังกฤษ สนใจและชอบค้นหาคำศัพท์ใหม่ๆ และสามารถสร้างโอกาสให้กับตนเองในการใช้ภาษา

1.1 การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ (English Enrichment Program) หมายถึง วิธีการสอนโดยการขยายกิจกรรมในหลักสูตรให้มีระดับความยากและลึกซึ้งกว่าในหลักสูตรปกติ และมีความสอดคล้องกับระดับความสามารถของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ เป็นการสอนที่เน้นกระบวนการคิดและกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญ ได้แก่

1.1.1 การเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษาโดยการฝึกทักษะการฟัง – พูด (Listening - Speaking) เป็นการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อคอมพิวเตอร์ในการพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ

1.1.2 การเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษาโดยการฝึกทักษะการอ่านอย่างสร้างสรรค์ (Creative Reading) เป็นการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค 5 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) การคาดเดาเหตุการณ์หรือการคาดคะเนคำตอบ (Predicting) คือ การพยากรณ์เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต
- 2) การฟังเพื่อจับใจความสำคัญของเนื้อเรื่อง (Listening for Main Ideas)
- 3) การตั้งคำถามเพื่อค้นหารายละเอียดของเนื้อเรื่อง (Asking for Specific Ideas)
- 4) การคาดเดาบริบทของเนื้อเรื่อง (Contextualization) คือ การค้นหาองค์ประกอบอื่นที่มีความสำคัญเพิ่มเติม
- 5) ความสามารถและความเข้าใจในการตอบคำถามเนื้อเรื่อง (Respond the Activities) โดยแสดงออกในรูปของกิจกรรม เช่น ความสามารถในการดัดแปลงเนื้อเรื่องตัวละครและสามารถแต่งเรื่องขึ้นมาใหม่ได้ด้วยตนเอง

1.1.3 การเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษาโดยการฝึกทักษะการเขียนอย่างสร้างสรรค์ (Creative Writing) เป็นการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนเช่นเดียวกับการฝึกทักษะการอ่านอย่างสร้างสรรค์

1.1.4 การเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษาโดยการฝึกทักษะการพูดเชิงสร้างสรรค์ (Public Speaking) เป็นการพัฒนาความสามารถด้านการพูด การแสดงออกต่อหน้าสาธารณชนเช่น การเล่าเรื่องหน้าชั้นเรียน (Story Telling)

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนด้านทักษะวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 วัดได้จากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2.1 ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง การได้รับการฝึกสอน ฝึกหัดและฝึกฝนการฟังเสียงภาษาอังกฤษ จนมีความสามารถในการฟังเสียงภาษาอังกฤษได้

2.2 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง การได้รับการฝึกสอน ฝึกหัดและฝึกฝนการพูดออกเสียงภาษาอังกฤษ จนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง

2.3 ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง การได้รับการฝึกสอน ฝึกหัดและฝึกฝนการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ อ่านจับใจความเนื้อเรื่อง จนมีความสามารถในการอ่านและออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน

2.4 ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง การได้รับการฝึกสอน ฝึกหัดและฝึกฝนการเขียนภาษาอังกฤษ จนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักการเขียน

3. ประสิทธิภาพของแบบฝึกวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ หมายถึง คุณภาพของแบบฝึกที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้เกณฑ์ 75 / 75

75 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ทำแบบฝึกแต่ละชุดคิดเป็นร้อยละ 75

75 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ทำแบบประเมินผลหลังการฝึกแต่ละชุดคิดเป็นร้อยละ 75

4. เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น ความเชื่อและความศรัทธาต่อวิชาภาษาอังกฤษด้านเนื้อหา ด้านคุณประโยชน์ ด้านตัวครูและด้านกิจกรรม จะแสดงพฤติกรรมออกมาซึ่งอาจเป็นไปทางบวก ทางลบ หรือเป็นกลางอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยวัดได้จากแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4.1 เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษด้านเนื้อหา หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น ความเชื่อและความศรัทธา ที่มีต่อประเด็นและรายละเอียดของวิชาภาษาอังกฤษจะแสดงพฤติกรรมออกมา ซึ่งอาจเป็นทางบวก ทางลบ หรือเป็นกลางอย่างใดอย่างหนึ่ง

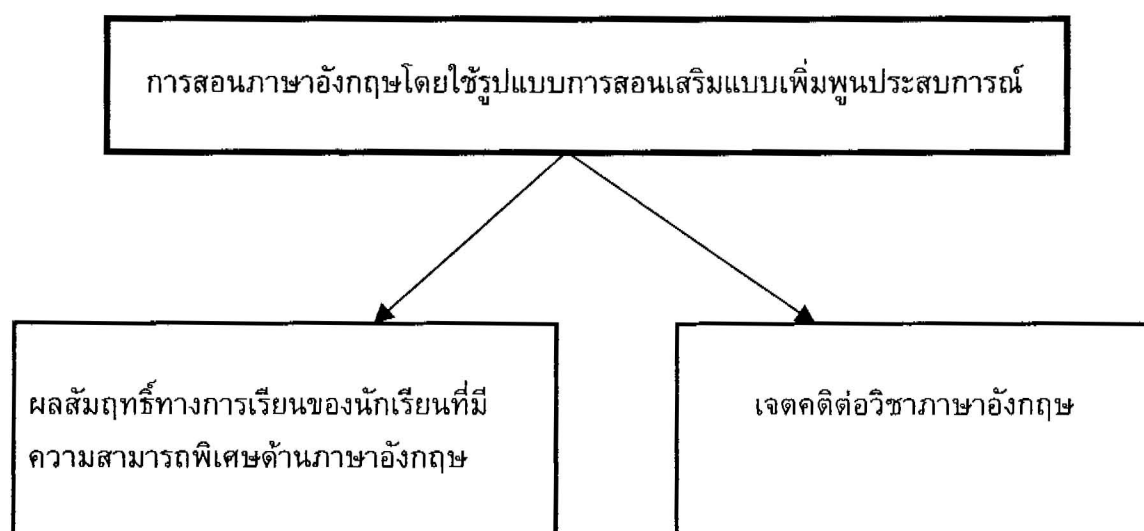
4.2 เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษด้านประโยชน์ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น ความเชื่อ และความศรัทธา ของนักเรียนที่มีต่อความจำเป็น ความสำคัญ คุณค่า ประโยชน์และเหตุผลของการเรียนภาษาอังกฤษ จะแสดงพฤติกรรมออกมาซึ่งอาจเป็นทางบวก ทางลบ หรือเป็นกลางอย่างใดอย่างหนึ่ง

4.3 เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษด้านตัวครู หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น ความเชื่อ และความศรัทธา ของนักเรียนที่มีต่อตัวครูในด้านการเรียน การสอน บุคลิกภาพ ความประพฤติและความสัมพันธ์กับนักเรียน จะแสดงพฤติกรรมออกมาซึ่งอาจเป็นทางบวก ทางลบหรือเป็นกลางอย่างใดอย่างหนึ่ง

4.4 เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษด้านกิจกรรม หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น ความเชื่อ และความศรัทธา ของนักเรียนที่มีต่อการใช้อุปกรณ์ การกระทำกิจกรรม ฯลฯ ของวิชาภาษาอังกฤษ จะแสดงพฤติกรรมออกมาซึ่งอาจเป็นทางบวก ทางลบหรือเป็นกลางอย่างใดอย่างหนึ่ง

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้กำหนดกรอบแนวคิดดังนี้

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองสูงขึ้น
2. เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองเพิ่มมากขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องการศึกษาผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริม แบบเพิ่มพูนประสบการณ์ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและเอกสารวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเรียงลำดับดังหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
 - 1.1 คำจำกัดความของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
 - 1.2 คำจำกัดความของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ
 - 1.3 บุคลิกลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
 - 1.4 ความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
 - 1.5 ลักษณะการเรียนรู้ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
 - 1.6 การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
 - 1.7 การคัดเลือกและการเสาะหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีพหุปัญญา
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมองและพัฒนาการทางภาษา
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่สัมพันธ์กับปัญญาด้านภาษา
5. การสอนโดยการเพิ่มพูนประสบการณ์
6. แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์
 7. เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ
 8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 8.2 งานวิจัยในประเทศ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

1.1 คำจำกัดความของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

สภาผู้แทนการศึกษาแห่งชาติ สหรัฐอเมริกาให้คำจำกัดความของคำว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษไว้ว่า

“เด็กและเยาวชนที่ได้รับการคัดแยกว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษทั้งในระดับก่อนวัยเรียน ประถมวัยหรือระดับประถมศึกษาว่าเป็นผู้ที่แสดงออกถึงคุณสมบัติหรือ

ความสามารถที่บ่งบอกถึงศักยภาพ เป็นที่ประจักษ์ในด้านความสามารถที่แสดงออกถึงพัฒนาการระดับสูงด้านต่างๆ อาทิเช่น ด้านสติปัญญา ความสร้างสรรค์ หรือความสามารถด้านการเป็นผู้นำหรือด้านพัฒนาการและทัศนศิลป์"... นาซาร์โร (Nazarro. 1978)

เร็นซูลลี (Renzulli. 1986) เคยให้คำนิยามเด็กที่มีความสามารถพิเศษว่ามีลักษณะ 3 ประการ คือ

1. ความสามารถทางสติปัญญาที่สูงกว่าเด็กปกติ (Well Above Average Ability)
2. ความสร้างสรรค์ (Creativity)
3. ความมุ่งมั่นด้านการงาน (Task Commitment)

สเตอร์นเบอร์ก (Stenberg. 1986 : 231) แบ่งลักษณะความเป็นปัญญาเลิศของเด็กที่มีความสามารถพิเศษว่ามี 3 ลักษณะตามทฤษฎี Triarchic Theory หรือทฤษฎี 3 ครกก็คือ

1. มีความคิดเชิงวิเคราะห์ (Analytical)
2. เป็นผู้มีความคิดสร้างสรรค์ (Creative)
3. เป็นนักปฏิบัติ (Practical)

สเตอร์นเบอร์ก (Stenberg) ยังกล่าวเพิ่มเติมว่าทั้ง 3 ลักษณะที่ได้วิเคราะห์มานี้มีข้อจำกัดมากเกินไปจึงเพิ่มเติมลักษณะความเป็นเลิศอย่างมีสมดุลย์ (Balanced Giftedness) เข้าไปอีกหนึ่งลักษณะ สเตอร์นเบอร์ก, เฟอร์รารี, คลินเคนเบียดและกริโกเร็นโก (Stenberg, Ferrari, Clinkenbeard & Grigorenko. 1996, 1999.)

สอดคล้องกับคำนิยามของ U.S. Office of Education (1972, 1993) ได้มาจาก U.S. Department of Education (1993) ที่พัฒนาและปรับปรุงจาก Marland Report (U.S. Department of Education. 1972) อ้างอิงจากรายงานการวิจัยประกอบการร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ (อุษณีย์ โพธิสุข. 2541 : 16) โดยให้คำจำกัดความว่า

“เด็กและเยาวชนที่มีการแสดงออกถึงความสามารถอันโดดเด่น หรือแสดงถึงศักยภาพของความเก่งเป็นที่ประจักษ์และประสบความสำเร็จแล้ว เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กที่มีอายุหรือประสบการณ์หรือสภาพแวดล้อมเดียวกัน”

จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยพอจะสรุปได้ว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษคือเด็กและเยาวชนที่มีสติปัญญา ความสามารถอันโดดเด่นด้านการเป็นผู้นำ และมีความเป็นเลิศทางด้านวิชาการต่างๆ รวมถึงการแสดงออกด้านความคิดสร้างสรรค์และมีพัฒนาการด้านความคิดสูงเกินกว่าเด็กในวัยเดียวกัน

1.2 คำจำกัดความของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ

แบรกการ์ท (ล้าอาน หิริญบูรณะ. 2543 : 5 ; Braggart. n.d.) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านเด็กที่มีความสามารถพิเศษของออสเตรเลียที่เคยกล่าวไว้ว่า “ความสามารถพิเศษนี้อาจจะเป็นพรสวรรค์ที่มีมาแต่กำเนิด แต่ที่สำคัญยิ่งกว่าคือสิ่งแวดล้อม กล่าวคือ เด็กหลายคนเกิดมามีความสามารถพิเศษที่ขาดการพุ่มพัก การให้การดูแลอย่างใกล้ชิด และขาดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อให้เขาได้แสดงความสามารถพิเศษของเขาออกมา และพัฒนาให้สูงขึ้น ทำให้ความสามารถนี้หายไปที่สุดในที่สุด หรือกลายเป็นความสามารถพินิจ”

ในทุกประเทศเราจะเห็นว่ามึบุคคลที่มีความสามารถสูงกว่าเด็กปกติด้านภาษาของตน ความสามารถพิเศษหากปรากฏเด่นชัดมาตั้งแต่เยาว์วัย เรามักเรียกกันว่าเด็กที่มีพรสวรรค์ทางภาษา” แต่ถ้าหากมีความโดดเด่นมากก็จะเรียกว่า “เป็นอัจฉริยะทางภาษา” แล้วใครบ้างที่เป็นนักคิดหรือนักเขียนที่เป็นอัจฉริยะด้วย ความเป็นอัจฉริยะทางภาษาจะปรากฏให้เห็นเด่นชัดเมื่อเด็กฉายแวว “อัจฉริยะ” ออกมา ดังแบบสำรวจแววเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษาและแบบบันทึกประวัติผู้ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาดังนี้ (ล้าอาน หิริญบูรณะ. 2542)

ตาราง 1 แบบสำรวจเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษา

ลักษณะความสามารถพิเศษทางภาษา	น้อยมาก	น้อย	มีบ้าง	มีมาก	มีตลอดเวลา
1. ชอบอ่าน ชอบเขียน เขียนได้ดี อ่านเกินวัย					
2. ชอบเจรจา ช่างพูด					
3. อธิบายได้ดี มีเหตุผล มีหลักเกณฑ์					
4. รู้ศัพท์มาก สนใจเรื่องศัพท์ และความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์ ใช้คำศัพท์สูง					
5. ชอบเล่นกับภาษา เจ้าคารม ชอบทดลองของใหม่ ๆ					
6. ความจำดี จำอะไรได้นาน ๆ					
7. พบวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง สร้างโอกาสให้กับตนเองในการใช้ภาษา					

ตาราง 2 (ต่อ)

ลักษณะความสามารถพิเศษทางภาษา	น้อย	น้อย	มี	มี	ตลอด
	มาก		บ้าง	มาก	เวลา
8. ค้นพบกลยุทธ์ในการฝึกภาษา พัฒนา กลยุทธ์ที่จะเข้าใจภาษาได้โดยไม่ต้องรู้ ทุกคำ (เช่น กล้าเดา)					
9. รู้เทคนิคต่าง ๆ ในการใช้ภาษาดำเนินการ สนทนา					
10. ใช้หลักการเรียนรู้ที่หลากหลาย (เช่น เรียน จากครู วิดีโอ ทวี)					
11. เรียนเก่ง เรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วได้คะแนนสูง ในวิชาภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ					
12. ช่างสังเกต มองเห็นรายละเอียดมากกว่า คนอื่น รู้รายละเอียดลึกซึ้ง					
13. มีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา สร้างศัพท์ สำนวนแปลก ๆ ขึ้นใช้เอง					
14. สามารถบรรยายแสดงความรู้สึก อารมณ์ ได้อย่างจับใจ					
15. มีวาทศิลป์ในการให้คนอื่นทำตามที่ตนเห็น ว่าดีและถูกต้อง					
16. เล่าเหตุการณ์ได้อย่างน่าติดตาม					
17. อยากรู้อยากเห็น สนใจรอบด้านมีข้อมูล มากมายเป็นขุมทรัพย์ทางความรู้					
18. ขอบอะไรที่ซับซ้อน ทำหาย แปลกใหม่					

ที่มา : สำอาง หิรัญบุรณะ. ศักยภาพทางภาษาของเด็กไทย. ภาควิชาภาษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

จากเอกสารดังกล่าวผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ หมายถึง เด็กที่มีความโดดเด่น มีความเฉลียวฉลาดด้านทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเกินกว่าเด็กในวัยเดียวกันหรือในระดับชั้นเดียวกัน เด็กเหล่านี้มีศักยภาพด้านการสื่อสาร ความหมายหรือการแสดงออกทางด้านภาษาที่เฉียบคม สนใจชอบอ่านและเขียนหนังสือที่มีตัวอักษรและคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ยากและซับซ้อน มีทักษะความคิดและสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ออกมาในลักษณะการอ่านและการเขียนภาษาได้อย่างดีเยี่ยม

1.3 บุคลิกลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ (Characteristics of Gifted Children)

หม่อมดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา (2531 : 11) เขียนไว้ในหนังสือ “เด็กปัญญาเลิศ” ว่า ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ส่วนใหญ่จะสามารถมองเห็นแหว่ได้ตั้งแต่เยาว์วัยคือ ตั้งแต่สอบจบเป็นต้นไป และมีเด็กอยู่จำนวนมากที่ไม่มีใครรู้ว่าเด็กเหล่านี้มีความสามารถพิเศษแฝงเร้นอยู่และรอคอยการพัฒนา จนเด็กบางคนอาจกลายเป็นเด็กที่มีปัญหาไปเลยก็มี

หม่อมดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา (2531 : 35 ; อ้างอิงจาก Terman at al) ที่กล่าวไว้ว่าความฉลาดหลักแหลมไม่ได้อยู่ที่ลักษณะนิสัยลักษณะใดลักษณะหนึ่ง และไม่ใช่ว่าหลายลักษณะรวมกัน แต่อยู่ที่ระดับความเข้มข้นและส่วนผสมรวมกันของลักษณะนิสัยบางอย่าง เป็นต้นว่าเด็กส่วนมากมีความอยากรู้อยากเห็นโดยธรรมชาติ ลักษณะความอยากรู้อยากเห็นนี้ไม่ใช่ความฉลาดหลักแหลม แต่ถ้าความอยากรู้อยากเห็นนี้มีระดับความเข้มข้นสูงมาก และเมื่อมาผสมผสานกับลักษณะนิสัยอื่น เช่น ความเป็นเด็กเจ้าความคิด วิริยะ พากเพียร และมีความมุ่งมั่นที่จะทำงานให้สมบูรณ์อย่างไม่มีที่ติ ส่วนที่ผสมกันนี้จึงมีลักษณะของความฉลาดหลักแหลมโดยแท้จริง

หม่อมดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา (2531 : 35 - 38) ได้รวบรวมข้อเขียนของนักการศึกษาคนสำคัญหลายท่านโดยสรุปได้ดังนี้

1. มีประสาทรับรู้ไวเป็นพิเศษ
2. มีความอยากรู้อยากเห็นอย่างเข้มข้น
3. มีความสามารถแก้ปัญหาและเข้าใจสิ่งต่างๆ ในระดับสูง
4. มีแรงบันดาลใจและวิริยะอุตสาหะ
5. แสวงหาสิ่งที่ท้าทายความคิด
6. คิดแปลกใหม่ไม่เหมือนใครและมีอารมณ์ขัน
7. เจ้าความคิดและมีอิสระในการคิด
8. มีความรู้สึกละเอียดลึกซึ้งและว่องไว

จากเอกสารดังกล่าวมีความสอดคล้องกับมูลนิธิต่อเด็กที่มีความสามารถพิเศษ และเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์แห่งชาติ (The National Foundation for Gifted and Creative Children. 2543 : 1 - 2) ที่ระบุถึงบุคลิกลักษณะต่างๆ ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษและเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

1. เป็นเด็กที่มีความรู้สึกอ่อนไหวง่าย
2. เปี่ยมไปด้วยพลัง
3. เป็นคนเบื่อง่ายและมีความสนใจในช่วงระยะเวลาสั้น
4. ต้องการความมั่นคงทางอารมณ์และรู้สึกปลอดภัยเมื่อมีผู้ใหญ่ปกป้อง
5. ไม่ชอบการใช้อำนาจ และความไม่เป็นประชาธิปไตย
6. ชอบการเรียนรู้ด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการอ่าน และ

คณิตศาสตร์

7. บางครั้งแสดงความท้อถอยออกมาเนื่องจากเป็นคนเจ้าความคิด และคิดว่าไม่มีแม่หนทางหรือคนที่จะมาช่วยเหลือแบ่งเบาภาระงานเหล่านี้ให้สำเร็จลุล่วงได้
8. เรียนรู้จากการได้ลงมือปฏิบัติและปฏิเสธการเรียนรู้โดยการท่องจำ และการเป็นเพียงผู้ฟังเท่านั้น
9. ไม่สามารถนิ่งเฉยได้ถ้าไม่ได้เรียนรู้สิ่งที่เขาสนใจ
10. เป็นคนอ่อนไหวง่ายและฉลาดกลัวในขณะเดียวกัน เช่น กลัวความตาย กลัวการสูญเสียคนที่ตนรัก
11. ถ้าเด็กที่มีความสามารถพิเศษเหล่านี้มีประสบการณ์เคยล้มเหลวมาก่อน อาจถือเป็นบทเรียนและช่วยพัฒนาการเรียนรู้ให้ดีขึ้น

เมกเกอร์ (Maker. 1982 : 79) เขียนไว้ว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษเป็นเด็กที่มีอารมณ์อ่อนไหว มีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเรียนรู้ สร้างสรรค์หรือเข้าใจสิ่งต่าง ๆ บุคลิกลักษณะเหล่านี้ถือว่าเป็นประโยชน์ในการจัดการศึกษาให้มีความหลากหลายขึ้น เด็กเหล่านี้ชอบลงมือสำรวจ สังเกตและทดลองทุกวิธีการ สามารถเรียนรู้เนื้อหาวิชาที่มีความหลากหลายได้อย่างเข้าใจ มีความคิดลึกซึ้ง และสร้างความคิดรวบยอดได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับบุคลิกลักษณะต่างๆ ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษดังนี้

บุคลิกด้านสติปัญญา	บุคลิกส่วนตัว
1. ความสามารถพิเศษด้านการใช้เหตุผล	1. มีความเข้าใจลึกซึ้ง
2. มีความกระหายใ้รู้อย่างชาญฉลาด	2. ต้องการความเข้าใจจากคนรอบข้าง
3. เกิดการเรียนรู้ได้รวดเร็ว	3. ต้องการสิ่งเร้าในการพัฒนาสมอง
4. มีความสามารถด้านความคิดเชิงนามธรรม	4. คิดว่าตนเองต้องสมบูรณ์แบบ
5. มีกระบวนการคิดที่หลากหลาย	5. ต้องการความเที่ยงตรง, ความมีเหตุผล เชิงตรรกะ
6. แสดงออกด้านจินตนาการแปลกใหม่ อยู่เสมอ	6. มีความรู้สึกด้านอารมณ์ดีเยี่ยม
7. มีศีลธรรมและจริยธรรม	7. มีอารมณ์อ่อนไหว เต็มไปด้วยความเห็น อกเห็นใจผู้อื่น
8. มีความขบขึ้งและตีความกับการเรียนรู้	8. มีความปรารถนาอันแรงกล้า
9. มีสมาธิในการเรียนรู้อย่างมาก	9. มีความมานะอดสาหะอย่างมาก
10. มีความคิดเชิงวิเคราะห์	10. มีความตระหนักรู้ในตนเองอย่างเฉียบคม
11. มีความคิดอ่อนน้อมและความคิดสร้างสรรค์	11. ไม่มีรูปแบบตายตัว
12. มีความรู้สึกด้านความยุติธรรมอย่าง แรงกล้า	12. มีคำถามเสมอในเรื่องกฎเกณฑ์
13. มีความสามารถด้านการคิดไตร่ตรอง รอบคอบ	13. มีนิสัยชอบเก็บตัว

ที่มา : Accelerated/Extended Learning Program. โรงเรียน Box Hill High School, Australia.

จากเอกสารดังกล่าวพอสรุปได้ว่า บุคลิกลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษมีบุคลิกที่หลากหลายประกอบกัน แต่จะมีลักษณะความเข้มข้นสูงโดดเด่นเกินเด็กปกติธรรมดาทั่วไป มีความอยากรู้อยากเห็น กระตือรือร้นต่อสิ่งที่ตนเองสนใจ มีพลังทางความคิดและต้องการบรรลุถึงความสำเร็จตามความปรารถนาของตนอยู่เสมอ

1.4 ความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

เด็กที่มีความสามารถพิเศษจะมีลักษณะพิเศษบางประการที่สังเกตได้ในเรื่องของความสนใจ ความถนัด ความอยากรู้อยากเห็นหรือเด็กบางคนอาจชอบความหลากหลาย ลักษณะผสมผสานกันและมักปรากฏว่าเด็กที่มีความสามารถทางสติปัญญา แต่บางคนไม่แสดงออกซึ่งอาจเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมหรือขาดการกระตุ้นที่เหมาะสมหรือจากปัจจัยอื่นๆ จึงมักถูกสรุปว่า เด็กลักษณะนี้ไม่ใช่เด็กที่มีความสามารถสูงและถูกละเลยไม่สนใจความรู้สึกและความต้องการของเด็กกลุ่มนี้ไป (อุษณีย์ โพธิ์สุข. 2537 : 13, 23) และกล่าวเพิ่มเติมว่า การที่เด็ก

ที่มีความสามารถพิเศษจะแสดงออกถึงความสามารถเป็นที่ประจักษ์ว่า ความสามารถของเขานั้นโดดเด่นกว่าใคร ๆ ก็ตาม แต่จะมีใครเข้าใจถึงศักยภาพ และความต้องการของเด็กกลุ่มนี้บ้าง

ไคลน์ และสจีวิต (Cline and Schwarz. 1999) ได้เขียนไว้ในบทความ “ประชากรปัญญาเลิศที่มีความแตกต่างกัน การค้นพบความต้องการของตนเองในชั้นเรียนและในชั้นที่สูงขึ้นไป” หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นเพื่อชี้แนะครูในเรื่องการคัดแยก และการวางแผนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ผู้เขียนใช้กรอบทฤษฎีพหุปัญญาของการ์ดเนอร์ (Gardner. 1993) ในการพิจารณาลักษณะพรสวรรค์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันของเด็กที่มีความสามารถพิเศษและพูดถึงความต้องการพิเศษของเด็กกลุ่มนี้ที่ไม่สามารถแสดงพรสวรรค์ ได้ตามความต้องการ และเห็นความแตกต่างของการเรียนรู้ว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่า และสมควรได้รับการส่งเสริม ประเด็นสำคัญก็คือครูผู้สอนต้องมีความรู้ในการระบุคัดแยกและวางแผนการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่มีความหลากหลายเหล่านี้ บ่อยครั้งที่ความสามารถพิเศษของเด็กกลุ่มนี้ไม่ได้รับความสนใจและไม่ได้รับการตอบสนอง สอดคล้องกับโบม (Baum. 1988) ที่ว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษต้องการสิ่งแวดล้อมทางการศึกษาที่เป็นสิ่งเร้าที่ทำให้พวกเขาได้พัฒนาพรสวรรค์และพัฒนาขีดความสามารถได้เต็มตามศักยภาพ กิจกรรมการจัดการศึกษาควรออกแบบให้เข้ากับความคิดเชิงนามธรรม ความสร้างสรรค์ที่เป็นจุดเด่นของเด็กกลุ่มนี้และสอดคล้องกับสวินนี่, แนนซี ซิมเมส (Sweeney, Nancy Symmes, Abstract : May-June. 1995) ที่เขียนไว้ว่า ในการคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ควรมีการจัดกิจกรรมในรูปแบบที่เหมาะสมให้แก่เด็กกลุ่มนี้ ให้เด็กได้มีการแสดงออกถึงความสามารถอันโดดเด่นและแสดงถึงพัฒนาการในสาขาวิชาต่าง ๆ ซึ่งเด็กเหล่านี้ต้องการการจัดโปรแกรมการสอนที่ท้าทาย และเป็นการจัดการศึกษาที่เหมาะสมกับศักยภาพซึ่งมีผลต่อพัฒนาการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กเหล่านี้ด้วยเช่นกัน

จากเอกสารดังกล่าวผู้วิจัยสรุปได้ว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษมีความต้องการรูปแบบการสอนที่ท้าทายความสามารถ ความสร้างสรรค์และความคิดเชิงนามธรรมที่เด็กกลุ่มนี้มีอยู่ การจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนและกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ ควรจัดรูปแบบที่เหมาะสมตามศักยภาพ (Appropriated Education) โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นสำคัญ

1.5 ลักษณะการเรียนรู้ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

หม่อมดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา (2531) กล่าวว่า ครูจะใช้เบ้าหลอมเด็กเพียงวิธีการเดียวไม่ได้ ครูต้องมีทั้งศาสตร์และศิลป์ในการสอนเด็ก เพื่อให้สอดคล้องกับสไตล์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล

เออร์เรย์ เดฟและแจน (Ulrey, D., & J. Ulrey. 1992 : 10) ที่ปรึกษาแห่งชาติกล่าวว่า การพัฒนาการเรียนรู้ให้ตระหนักว่าเด็กเติบโตขึ้นและมีพัฒนาการเป็นภาพรวม ในการพัฒนาชั้นเรียนให้ตระหนักถึงความแตกต่างของลักษณะการเรียนรู้และสติปัญญาที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นกุญแจสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรและการเลือกกลยุทธ์ต่าง ๆ ในการสอนเด็ก การที่เด็ก

ได้เรียนรู้ตามความสนใจ และมีอิสระทางความคิดและการกระทำ ทำให้เด็กกลุ่มนี้เรียนรู้อย่างมีความสุขและสนุกสนานต่อการเรียนและสามารถพัฒนาขีดความสามารถได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับวิทท์มอร์ (Whitmore, 1985 : abstract) ที่กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษจะมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1. มีความสามารถสูงด้านการสังเกต
2. มีความสามารถในการมองเห็นความสัมพันธ์ของเหตุและผล
3. มีความพร้อมในการเข้าใจหลักการต่าง ๆ
4. มีความสามารถในด้านการแปลความหมายและมีสมาธิและความสนใจมากกว่าเพื่อน

กว่าเพื่อน

เออร์เรย์ เดฟและแจน (Ulrey, D., & J. Ulrey, 1992: 12) กล่าวว่า เรากำลังมีชีวิตอยู่ท่ามกลาง “ระเบิดเวลาของความรู้” นักวิจัยบางคนเสนอแนะว่า “รากฐานของความรู้ของคนเรา เปลี่ยนแปลงในอัตรา 80% ในทุก ๆ 5 ปี” เป็นการแสดงถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ดังนั้นเราจึงต้องนำประเด็นนี้มาวิเคราะห์ว่าเราควรจะสอนเนื้อหาอะไร ในตอนแรกเราควรสอนเด็กในลักษณะให้เด็กรับข้อมูลเพียงอย่างเดียวหรือควรเข้าไปมีส่วนร่วมในการสอนให้เด็กมีวิธีการเรียนรู้อย่างไรเพื่อให้บรรลุถึงความรู้นั้นๆ

ขณะที่เรามีการปรับมาตรฐานและจุดมุ่งหมายใหม่ ๆ ของโรงเรียน เราต้องมั่นใจว่ามาตรฐาน และจุดมุ่งหมายเหล่านี้เปิดกว้างพอต่อการพัฒนาศักยภาพนักเรียนได้เต็มขีดความสามารถ การศึกษาในที่นี้ต้องหมายรวมถึงการเรียนรู้ในลักษณะเฉพาะสาขาซึ่งในสังคมประเมินว่ามีคุณค่าเท่ากับกระบวนการซึ่งสร้างให้เกิดความสามารถด้านการเรียนรู้ตลอดชีวิตก็ต่อเมื่อความรู้นั้นได้แสดงออกและเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ถูกต้อง

การกล่าวในลักษณะนี้ไม่ได้หมายถึงการลดบทบาทความสำคัญของเนื้อหาหลักของการศึกษาลง เพราะว่าการบวนการเรียนรู้และการบวนการคิดเป็นสิ่งที่เติบโตอยู่ตลอดเวลา ซึ่งจริง ๆ แล้วก็คือไม่ควรเน้นด้านเนื้อหาวิชาเป็นประเด็นหลัก ซึ่งความรู้ต่าง ๆ ที่มีอยู่นั้นเราสามารถนำไปใช้หรือประยุกต์ใช้เนื้อหา และความเข้าใจด้านความสัมพันธ์ต่าง ๆ ทางกลไกของเนื้อหาว่าควรเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ซึ่งคิดว่าเราจำเป็นต้องใช้เวลาอย่างมากในการสอนนักเรียนให้เป็นนักคิด และเป็นนักแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ได้อย่างไร มีวิธีการแก้ปัญหาอย่างไรเมื่อพบกับสิ่งที่ทำลายความสามารถและใช้วิธีการดัดแปลงให้เหมาะสมได้อย่างไร มีการถ่ายโอนความรู้และการบูรณาการเนื้อหาความรู้ที่พวกเขาได้ได้อย่างไรด้วย

จากเอกสารดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปได้ว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษมีสไตล์การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ชอบและสนใจต่อการใช้ความคิดซับซ้อน คิดแก้ปัญหา คิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ได้ เป็นผู้เรียนที่มีอิสระด้านการคิด (Independent Learners) เนื่องจากการใช้ความคิดเป็นการทำลายความสามารถของพวกเขา แต่มีเด็กความสามารถพิเศษบางคนไม่

แสดงออกถึงศักยภาพของตนเอง เพราะขาดความเข้าใจจากสภาพแวดล้อมรอบด้าน อาทิ เช่น ครู เพื่อน ครอบครัว การจัดการศึกษาไม่เหมาะสมกับศักยภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักสูตรการศึกษาที่ปกติธรรมดาเกินไปต่อการพัฒนาศักยภาพที่ซ่อนเร้นอยู่ เพื่อเติมเต็มการเรียนรู้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ควรสนใจว่าเด็กได้รับประสบการณ์ที่เหมาะสมกับศักยภาพของพวกเขาหรือไม่ ดังนั้นการจัดการศึกษาไม่ควรมุ่งที่ผลเท่านั้น และควรมุ่งที่รูปแบบการสอนที่สอดคล้องกับสไตล์การเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้นควรมีการพัฒนาหลักสูตรและเนื้อหา จัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามความสนใจและศักยภาพของผู้เรียน และมีความสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ในมาตรา 10 วรรค 4 ที่ว่า การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความสามารถพิเศษต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคล และเป็นการเตรียมคนให้ก้าวทันสังคมโลกอนาคตด้วยดังคำกล่าวของ เบเวอรี กัลยีน (Beverly Galyean. 1983 : 1) ที่ว่า “A child is a candle to be lit, not a cup to be filled.” หมายถึง “เด็กคือเทียนไขที่ได้รับการจุดประกายให้เกิดแสงสว่างไม่ใช่เป็นเพียงถ้วยใบหนึ่งที่มีไว้ใช้บรรจุสิ่งของเท่านั้น” ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับเด็กที่มีความสามารถพิเศษก็เปรียบเหมือนเด็กที่รอการจุดประกายความคิด รอการพัฒนาให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น ไม่ใช่เป็นแค่เด็กธรรมดาคนหนึ่งหรือการสอนจากครูไปวัน ๆ หนึ่งเท่านั้นเอง

1.6 การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ (Learning Environment)

โบม (Baum. 1988) กล่าวว่าไว้ว่า เด็กที่มีความสามารถพิเศษต้องการสิ่งแวดล้อมทางการศึกษาที่เป็นสิ่งเร้า ที่จะทำให้พวกเขาได้พัฒนาพรสวรรค์และความสามารถได้เต็มตามศักยภาพ กิจกรรมการจัดการศึกษาควรออกแบบให้เข้ากับจุดต่อที่เป็นปัญหาอยู่ และเหมาะสมกับความคิดเชิงนามธรรมที่เป็นจุดเด่นของเด็กกับผลงานเชิงสร้างสรรค์ด้วย

การจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนเป็นการมองเห็นคุณค่าความแตกต่างระหว่างบุคคล สอดคล้องกับทฤษฎีความต้องการพื้นฐานของมาสโลว์ (Maslow. 1970) ที่ว่า ปัจเจกบุคคลต้องรู้สึกว่าเป็นเจ้าของและมีคุณค่า เพื่อเข้าถึงศักยภาพของตนเอง เป็นการมองเห็นตัวตนที่แท้จริงของตนเอง และนักเรียนรู้สึกว่าคุณค่าเมื่อได้เรียนรู้หลักสูตรที่เหมาะสมกับตนเองและสามารถทำใหตนเองประสบความสำเร็จได้ สภาพแวดล้อมที่ดีเป็นสิ่งที่พัฒนาศักยภาพนักเรียน การมองเห็นคุณค่าและการนับถือความแตกต่างระหว่างบุคคล เช่น นักเรียนได้รับรางวัลเมื่อทำความดี

การปรับสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนเป็นสิ่งสำคัญ ถ้าครูปรารถนาจะค้นพบความต้องการของเด็กที่มีความสามารถพิเศษเหล่านี้ ดิวอี้ (Dewey. 1900) ชี้ประเด็นว่า

การสอนแบบเก่าไม่มีสถานที่กว้างขวางพอให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติงาน การเรียนในห้องที่มีโต๊ะเรียนวางติดกันไม่สามารถขยับเขยื้อนไปไหนได้ เนื่องจากมีผู้เรียนเยอะมาก และเป็น การเรียนการสอนที่เน้นแต่การ “ฟัง” เพียงอย่างเดียว

แม้ว่าจะมีการวิพากษ์วิจารณ์ถึงการเรียนแบบเก่าที่ดิวอี้ (Dewey) กล่าวถึง ก็ตาม เด็กส่วนมากก็ยังอยู่กับสภาพแวดล้อมแบบเก่า เด็กเกิดการเรียนรู้เพียงเล็กน้อยมากใน สถานการณ์แบบนั้น เด็กไม่สามารถแก้ปัญหาได้อย่างคล่องแคล่ว ไม่สามารถทำการทดลอง สังเกตและสร้างองค์ความรู้ใหม่ๆ ภายใต้เงื่อนไขเหล่านี้ได้ เด็ก ๆ ต้องการสื่อ อุปกรณ์ สถานที่ กว้างขวางพอที่เขาสามารถสร้างองค์ความรู้ สร้างสรรค์และทดลองค้นคว้าได้ ห้องเรียนอาจถูกใช้ เป็นห้องทดลอง สอดคล้องกับเทียร์นี่, ริดเดนซ์และดีชเนอร์ (Tirrey, Readence and Dishner. 1990) สอดคล้องกับห้องอบรมเชิงปฏิบัติการเรสนิก (Resnick. 1989) หรือโรงถ่ายภาพยนตร์ ดังที่ซัทตันกล่าว (Sutton. 1985) ว่าเป็นการทำงานแบบร่วมแรงร่วมใจ (Cooperative work) หรือทำงานตามจุดมุ่งหมายและประเด็นสำคัญของการจัดชั้นเรียนลักษณะนี้คือ การมุ่งไปที่ กิจกรรมอย่างมีวัตถุประสงค์เพื่อเด็ก ๆ ทุกคน เป็นความต้องการในการปรับสภาพแวดล้อม ทางการเรียนรู้ของชั้นเรียนและสถานศึกษาให้มีความหลากหลายขึ้น โดยเน้นการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นหลัก (Individual Differences)

จากเอกสารดังกล่าวผู้วิจัยสรุปได้ว่า การจัดสภาพแวดล้อมที่มีความเหมาะสม และเอื้อประโยชน์ด้านการเรียนรู้ให้แก่เด็กที่มีความสามารถพิเศษ ควรจัดสภาพแวดล้อมให้ สอดคล้องกับความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล ให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติ สามารถ สร้างสรรค์ความรู้ด้วยตนเอง ได้คิดค้นแก้ปัญหา เด็กก็จะค้นพบและสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ ซึ่งเด็กจะมีความสุขสนุกต่อการเรียนรู้ด้วยการสืบเสาะแสวงหามากกว่าการเรียนรู้แบบท่องจำ เพียงอย่างเดียว

1.7 การคัดเลือกและการเสาะหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษ (Identification Process)

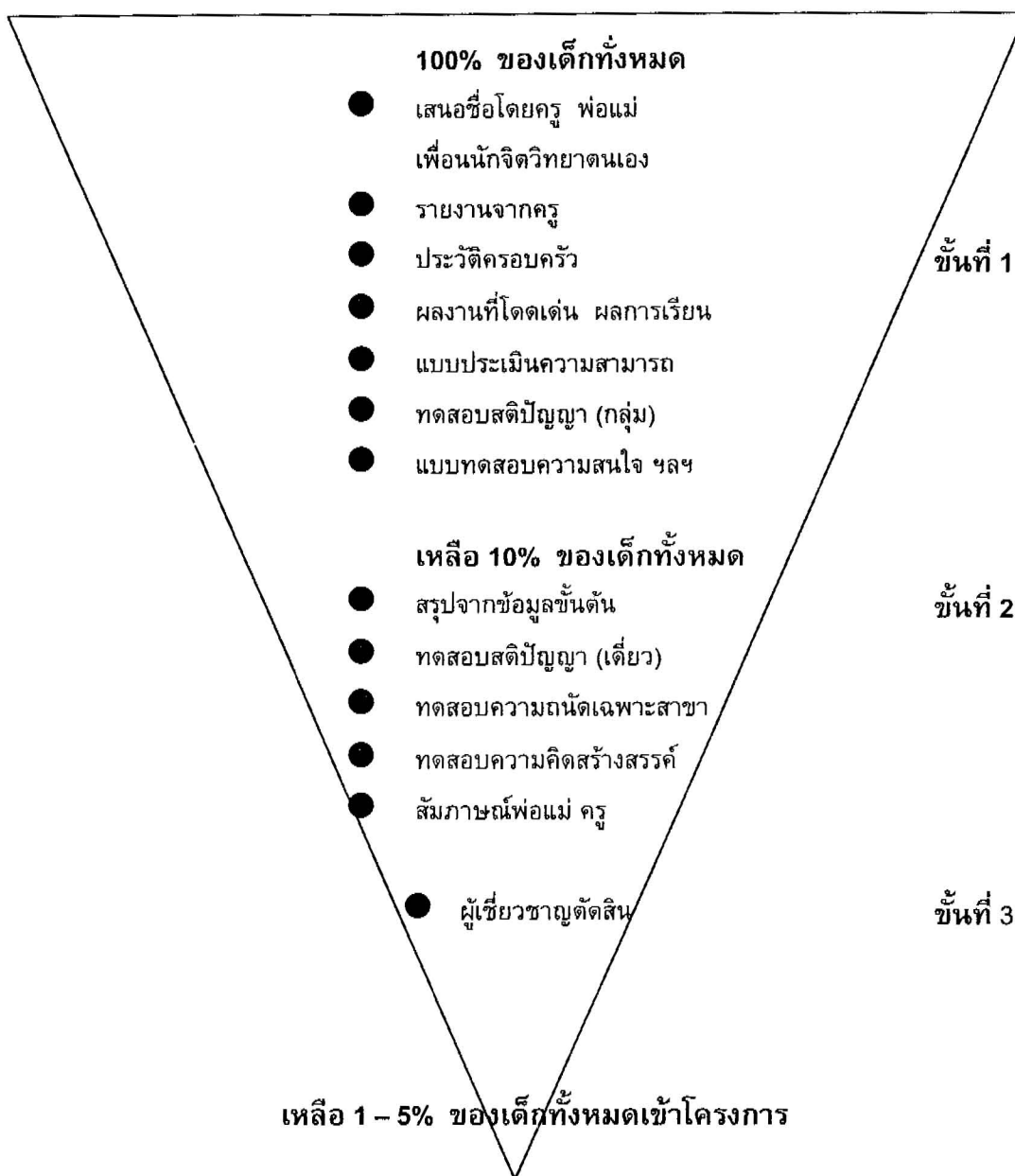
ศรียา นิยมธรรม (2542 : 311 – 312) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายใหญ่ของการ ดำเนินการขั้นนี้คือ การรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผลงานของเด็กที่จะเป็นตัวบ่งชี้ว่าเด็กมีความ สามารถสูงเป็นพิเศษในด้านที่โรงเรียนระบุไว้ในนิยามของความเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ หรือไม่ ข้อมูลนี้จึงรวมถึงผลการสอบที่ครูให้เด็กทุกคนสอบ เช่น แบบทดสอบมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนรู้ หรือแบบทดสอบความถนัด ผลการสอบตามหลักสูตร และเทคนิคพิเศษที่ออกแบบ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเด็กคนใดคนหนึ่งที่คิดว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษในโรงเรียน ในการได้ข้อมูลเกี่ยวกับผลงานของเด็กคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ ครูสามารถคิดได้จากแบบทดสอบ สถิติปัญญาฉบับมาตรฐานแบบกลุ่ม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือคะแนนจากการทดสอบความคิด

สร้างสรรค์ หรืออาจจะให้นักจิตวิทยาประจำโรงเรียนหรือนักวิจัยทางการศึกษาช่วยทดสอบให้ครูสามารถสังเกตผลงานเด็กขณะอยู่ในชั้นเรียนปกติ สัมภาษณ์ครูที่สอนในชั้นเรียน ตลอดจน สัมภาษณ์ผู้ปกครองและตัวเด็กเอง ตรวจสอบผลงานเด็กหรือจัดให้มีผู้เชี่ยวชาญมาประเมินผลงานนั้น ๆ สิ่งสำคัญที่สุดของการคัดแยกก็คือการใช้ข้อมูลจากแหล่งต่างเกี่ยวข้องกับเด็กที่คิดว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เด็กเหล่านี้อาจเป็นเด็กที่ได้ข้อมูลจากการเสนอชื่อของผู้ปกครอง ครูผู้สอนหรือบุคคลอื่น ๆ แล้วจึงทดสอบเพิ่มเติม และการสังเกตเพื่อดูว่าเด็กมีลักษณะต่าง ๆ ที่บ่งชี้ว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษหรือไม่

อุษณีย์ โพธิ์สุข (2543 : 16 – 17) กล่าวว่า หลักของการเสาะหาและสำรวจความสามารถพิเศษของเด็ก เพื่อตรวจสอบศักยภาพพื้นฐาน ในอันที่จะนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความสามารถ และความต้องการของเด็กแต่ละคนที่มีทั้งจุดดีและจุดเด่นในตนเอง และเด็กบางคนก็มีจุดเด่นที่โดดเด่นเกินกว่าเด็กคนอื่น ๆ ซึ่งอาจแตกต่างกันบ้างน้อยบ้าง แล้วแต่ศักยภาพพื้นฐานและการบ่มเพาะภายหลัง ดังนั้นในกระบวนการสำรวจ หรือเสาะหาเด็กกลุ่มนี้ จึงต้องมีการศึกษาและทำความเข้าใจกับธรรมชาติอันหลากหลาย ตลอดจนปัจจัยที่อาจปิดกั้นความสามารถอันแท้จริงของเด็กได้ อาทิ การเลี้ยงดู ระบบการศึกษา ประสบการณ์ในชีวิต ปัญหาทางครอบครัว ฯลฯ ด้วยเหตุนี้การกำหนดขั้นตอนวิธีการ ตลอดจนการใช้เครื่องมือในการสำรวจและเสาะหา จึงต้องทำอย่างระมัดระวังและไม่ปิดกั้นเด็กที่อาจไม่ได้รับการเลือกหรือเสนอชื่อในอนาคต ในอดีตที่ผ่านมาเน้นการสำรวจและเสาะหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษยึดอยู่กับแข่งขัน การใช้ข้อสอบคัดเลือก การใช้ผลจากคะแนนที่ได้มาจากแบบทดสอบทางสติปัญญา การยึดถือแบบทดสอบอย่างจริงจัง โดยไม่ใช่เกณฑ์อื่นมาร่วมตัดสิน ความไม่รอบคอบระหว่างการดำเนินการคัดเลือกรวมถึงการคัดเลือกไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

แนวทางในการเสาะหาอัจฉริยภาพของเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่เป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติในปัจจุบัน คือ

1. การใช้กระบวนการตรวจสอบที่เป็นขั้นตอน
2. การใช้กระบวนการตรวจสอบที่ใช้เครื่องมือและวิธีการที่เหมาะสมกับแนวของเด็ก
3. การใช้กระบวนการตรวจสอบที่ไม่ลำเอียงกับเด็กกลุ่มใดเป็นพิเศษ
4. การใช้กระบวนการตรวจสอบที่เป็นขั้นตอนมีข้อมูลหลายด้านประกอบกัน

ภาพประกอบ 1 แสดงขั้นตอนกระบวนการคัดเลือกที่มีความสามารถพิเศษ

ที่มา : อุษณีย์ โพธิสุข. (2542). *ปรับมาจาก Model ของ Clark. 1992.*

จากเอกสารดังกล่าวผู้วิจัยพอจะสรุปได้ว่าสิ่งสำคัญของการคัดเลือกและการเสาะหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษควรกระทำด้วยความรอบคอบ ไม่มุ่งเน้นไปที่การทดสอบด้าน I.Q Test เพียงอย่างเดียว ควรใช้เกณฑ์อื่น ๆ มาร่วมในการพิจารณาตามกระบวนการเสาะหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษอย่างมีขั้นตอน เพื่อไม่เป็นการปิดกั้นเด็กที่มีความสามารถสูงบางคน แต่ไม่แสดงออกถึงศักยภาพที่ซ่อนเร้นอยู่ และการใช้ข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ มาประกอบการ

พิจารณาคัดแยกและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ครูก็จะได้ข้อมูลที่ถูกต้อง และค้นพบเด็กที่มีความสามารถพิเศษอย่างแท้จริง

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligences)

เบิร์ช (Bruetsh. 1999 : 1) เขียนไว้ในบทนำของหนังสือ “Multiple Intelligences Lesson Plan Book” ว่า นักการศึกษาส่วนมากได้ตระหนักถึงการทำการทดสอบทางสติปัญญาที่เคยปฏิบัติกันในสมัยก่อนว่าไม่มีความเหมาะสมเพียงพอที่จะวัดสติปัญญาเด็กเพียงด้านเดียว ซึ่งเราเองรู้ว่ามี การแสดงออกทางสติปัญญาได้หลากหลายวิธี และรู้ว่าสติปัญญาสามารถได้รับการฝึกฝนและพัฒนาสืบต่อไป แล้วใครล่ะเป็นคนเก่งที่สุด วิลเลียม เซคสเปียร์, อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์, พาโบล ปิกัสโซ, ไมเคิล จอร์แดน, เรียวนาร์ด เบอห์นสไตน์, เอมิลี ดิคคินสัน, ชาร์ล ดาร์วิน หรือมาร์ติน ลูเธอร์คิง เจอาร์กันแน? ถ้าเราตอบคำถามที่เน้นคำจำกัดความของคำว่าสติปัญญาไปที่ด้านภาษา และด้านตรรกศาสตร์ เราอาจจะมีคำตอบโน้มเอียงไปที่เซคสเปียร์และไอน์สไตน์ว่าเป็นคนที่ฉลาดที่สุดในกลุ่มนี้ อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี เราทราบว่าบุคคลทั้งหมดนี้มีระดับสติปัญญาสูงมากก็เฉพาะในสาขาวิชาของตนเท่านั้น

การ์ดเนอร์ (Gardner. 1983) อาจารย์วิชาจิตวิทยาจากมหาวิทยาลัย ฮาร์วาร์ด ได้ทำโครงการที่ชื่อว่า Harvard's Project Zero เป็นการศึกษาถึงพัฒนาการด้านพุทธิปัญญาของเด็กปัญญาเลิศ และเด็กที่บกพร่องทางสติปัญญาเป็นในเวลาหลายปี ในปี ค.ศ. 1983 เขาได้เขียนหนังสือชื่อ Frames of Mind หนังสือเล่มนี้แสดงการเผยแพร่เอกสารงานวิจัยเรื่องทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of multiple) การ์ดเนอร์ (Gardner) ระบุไว้ว่ามีปัญญาอยู่ 7 ด้าน ต่อมาในปี ค.ศ. 1995 ได้เพิ่มเติมปัญญาด้านที่ 8 คือด้านความสามารถในการเข้าใจสภาพธรรมชาติ การ์ดเนอร์ (Gardner) พิจารณาถึงปัญญาทั้ง 8 ด้านว่าสามารถแก้ปัญหาในชีวิตจริงของคนเราได้ เมื่อเจอกับปัญหาใหม่ ๆ ก็จะเป็นพื้นฐาน ในการสร้างความรู้ใหม่ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้เช่นกัน ปัญญาทั้ง 7 ด้านของ Gardner ตามที่เดวิด เลเซียร์ (David Lazear. 1991 : 4) ได้บรรยาย มีดังนี้ โดย การ์ดเนอร์ (Gardner) เพิ่มด้านที่ 8 ในภายหลัง

1. สติปัญญาด้านการใช้ภาษาทั้งการพูดและการเขียน (Verbal – Linguistic Intelligence) มีทักษะความรู้ผ่านการเขียน การพูดและการอ่านรูปลักษณะของภาษาที่เป็นระบบ โดยใช้ภาษาในลักษณะต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการเขียนความเรียง ได้ว่าที่ พูดในที่สาธารณะ การแต่งกลอน การพูดสนทนาได้ในลักษณะเป็นทางการและไม่เป็นทางการ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีอารมณ์ขันทางภาษา เช่น เล่นปริศนาคำทาย สำนวนและพูดตลกล้อเลียนต่าง ๆ

2. สติปัญญาด้านการใช้เหตุผลเชิงตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ (Logical – Mathematical Intelligence) ความรู้ที่เกิดขึ้นผ่านกระบวนการเสาะแสวงหาและการค้นพบเรื่อง

รูปแบบและการแก้ปัญหา แสดงความรู้ในเรื่องการคำนวณ ทักษะการคิด ความสามารถด้านจำนวนตัวเลข เข้าใจหลักการและเหตุผลเชิงวิทยาศาสตร์ มีความรู้ด้านตรรกศาสตร์ สัญลักษณ์ที่เป็นนามธรรมและการระลึกได้ในเรื่องรูปแบบ

3. สติปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Visual – Spatial Intelligence) มีความรู้ความสามารถทางด้าน การมองเห็นทั้งสองด้านคือ ทั้งด้านภายนอกคือด้านร่างกาย มองเห็นผ่านทางสายตา กับภายในสมอง ใช้ความสามารถต่างๆ แสดงออกในรูปการวาดภาพ การปั้น การสร้างภาพจากหนังสือพิมพ์ รูปภาพ การรับรู้มองเห็น การจินตนาการ และการสร้างภาพลักษณ์จากสมองในการจินตนาการ

4. สติปัญญาด้านการเคลื่อนไหวทางร่างกาย (Bodily – Kinesthetic Intelligence) มีความสามารถทางด้าน การเคลื่อนไหวของร่างกายและ พัฒนาการทางร่างกาย เรียนรู้โดยการได้ลงมือปฏิบัติ มีการแสดงออกทางการเต้นรำ การแสดงละคร การละเล่นที่ใช้ส่วนประกอบทางร่างกาย การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงภาษาท่าทาง การออกกำลังกายและการประดิษฐ์

5. สติปัญญาด้านจังหวะดนตรี (Musical – Rhythmic Intelligence) มีความรู้ความสามารถด้านการได้ยินเสียง ระบบการสัมผัสที่อ่อนที่เป็นจังหวะ และเสียงสูง-ต่ำ รวมถึงการมีศักยภาพสูงในเรื่องของเสียงที่สามารถผลิตออกมาเป็นคอร์ดดนตรีได้ มีการแสดงออกถึงความสามารถในด้าน การร้องเพลง เครื่องดนตรี เสียงที่มีอยู่ตามธรรมชาติ องค์ประกอบของโทนเสียง และความซาบซึ้งต่อความเป็นไปตามจังหวะดนตรี

6. สติปัญญาทางสังคมหรือเข้าใจคนอื่น (Interpersonal Intelligence) เป็นปัญญาที่เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีต่ออีกบุคคลหนึ่ง มีการติดต่อสื่อสารกัน การทำงานเป็นหมู่คณะและการร่วมมือช่วยเหลือกัน ปัญญาด้านนี้ใช้ในการเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจ (Cooperative Learning) ความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน มีทักษะทางสังคม การแข่งขันในรูปของหมู่คณะและทำโครงการเป็นกลุ่ม ซึ่งเป็นการส่งเสริมการมีความสัมพันธ์ในเชิงบวก

7. สติปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) แสดงออกถึงความรู้ที่เป็นจุดเริ่มต้น มีความคิดด้านอภิปัญญา (Metacognition) มีความเข้าใจตนเองและมีการตั้งคำถามเกี่ยวกับจักรวาลว่า “อะไรคือความหมายของชีวิต?” ใช้ความสามารถในรูปของกระบวนการที่มีการแสดงออกด้านการเขียนบทความ การคิดเชิงตรรกะ การสอนในรูปการถ่ายโอนความรู้ ความคิดระดับสูง และการฝึกฝนการมองเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem)

8. สติปัญญาด้านการเข้าใจธรรมชาติ (Naturalist Intelligence) การ์ดเนอร์ (Gardner, 1995) ให้คำจำกัดความไว้ว่า “ปัจเจกบุคคลที่แสดงออกถึงความสามารถพิเศษในด้านการตระหนักรู้และความสามารถในการแยกประเภทของพืชพันธุ์สัตว์ตามสายพันธุ์ต่างๆ มากมายตามสภาพแวดล้อมของมัน เช็คลีย์ (Checkley, 1997 : 12) การ์ดเนอร์ (Gardner) ขยายความเพิ่มเติมว่าคำจำกัดความนี้ เป็นการมองเห็นแบบปกติธรรมดาทั่วไปที่มองรวมถึงลักษณะพิเศษบางประการว่าบุคคลที่มีปัญญาลักษณะนี้ จะเป็นคนที่มีความรู้สึกดีต่อกับความ

งามที่พิเศษเหนือการมองเห็นด้วยสายตาปกติและรวมถึงความสามารถในการจัดแยกประเภทของสิ่งของต่างๆ ด้วยไม่ว่าจะเป็นรองเท้า รถหรือระบบต่างๆ ของเสียงก็เป็นการแสดงออกถึงสติปัญญาด้านการรับรู้ทางธรรมชาติอย่างหนึ่งเช่นกัน

การใช้พหุปัญญาในห้องเรียน

การใช้พหุปัญญาในห้องเรียนอย่างไรนั้น คงต้องเริ่มต้นด้วยเป้าหมายและค่านิยมของการศึกษา เช่น สอนเพื่อความเข้าใจ เพื่อเตรียมบุคคลให้ทำงานเมื่อจบจากโรงเรียนแล้ว หรือเป็นการพัฒนาศักยภาพของคนอย่างเต็มที่หรือสอนให้เด็กเชี่ยวชาญในวิชาหลัก ดังนั้นจะนำพหุปัญญา (MI) มาใช้ได้อย่างไร ดร.กอร์ดเนอร์ เห็นว่าพหุปัญญาจะเป็นเครื่องมือที่ดีที่สุดในการเรียนการสอนสอดคล้องกับแคมป์เบลล์ และดิกคินสัน (Campbell and Dickinson, 1992) ได้กล่าวถึงการใช้พหุปัญญาในห้องเรียนดังนี้

1. ให้นำเข้าสู่บทเรียน เช่น เด็กบางคนอาจจะไม่เข้าใจกราฟหรือพีชคณิตบนกระดานดำ ครูจึงนำสนามเด็กเล่นโรงเรียนเป็นแกรนกราฟ ครูนำนักเรียนมาทำกราฟที่สนาม โดยทุกคนเป็นจุดๆ หนึ่งบนเส้นกราฟ หรือในประเทศออสเตรเลีย โรงเรียนแห่งหนึ่งมีสนามเด็กเล่นปูด้วยอิฐเป็นรูปสุริยจักรวาล ครูนำเด็กมาเรียนดาราศาสตร์ในสนาม เด็ก ๆ เห็นดวงดาวต่าง ๆ หมุนรอบดวงอาทิตย์ เป็นต้น
 2. ใช้ในการเสริมบทเรียน โรงเรียนในอเมริกาหลายโรงจัดสัปดาห์พหุปัญญา โดยพยายามใช้ปัญญาหลายอย่างในการเข้าใจบทเรียน เช่น ใช้ศิลปะหรือการละครในการเรียนวรรณคดีหรือเรียนดาราศาสตร์หัวข้อสุริยจักรวาล โดยใช้ปัญญาทางตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์วัดระยะทางระหว่างดวงดาวต่าง ๆ หมุนรอบดวงอาทิตย์ เป็นการใช้ความสามารถทางกล้ามเนื้อในการเคลื่อนไหว การเขียนและการพูด การบรรยายเกี่ยวกับสุริยจักรวาล เป็นการใช้ภาษาพูดและเขียน เป็นต้น แต่ละบทเรียนไม่จำเป็นต้องใช้ทุกปัญญา
 3. ใช้ในการส่งเสริมการทำงานด้วยตนเอง โดยครูให้เด็กคิด ริเริ่ม ค้นคว้า ดำเนินงาน และรายงานผลการทำโครงการของตนเอง ซึ่งเด็กมีโอกาใช้ปัญญาทั้ง 8 ด้าน
 4. ใช้ในการประเมินผล นั่นคือให้เด็กที่ทำโครงการเสนอโครงการหรือแสดงโครงการ และฝึกประเมินโครงการโดยตนเองและให้เพื่อน ๆ ช่วยประเมินด้วยเด็กจะได้ฝึกปัญญาด้านต่างๆ หลายด้านด้วยเช่นกัน
 5. การฝึกเป็นลูกมือ ในข้อนี้ ดร. กอร์ดเนอร์ ได้เสนอให้นักเรียนประถม และมัธยม ฝึกเป็นลูกมือหรือฝึกงาน 3 ด้าน คือ (1) ด้านศิลปะหัตถกรรม (2) ด้านวิชาการ และ (3) ด้านร่างกาย เช่น เล่นกีฬาหรือแสดงกิจกรรม โดยได้รับความร่วมมือจากชุมชน
- ดังที่กล่าวมาแล้วเป็นการใช้ปัญญาในการช่วยเสริมความเข้าใจในวิชาการต่าง ๆ และขณะเดียวกันก็เป็นการพัฒนาปัญญาด้านต่างๆ ไปด้วย ถ้าหากโรงเรียนต้องการพัฒนาพหุปัญญาในตัวเด็กก็อาจจะทำได้โดยให้เด็กฝึกกิจกรรมต่างๆ ดังรายการต่อไปนี้

1. ปัญญาทางด้านภาษาพูดและภาษาเขียน ครูอาจจะใช้กระบวนการอภิปรายโต้ว่าที่ เขียนโครงกลอน นวนิยาย สัมภาษณ์หรือฝึกการพูดต่อสาธารณชน เป็นต้น
2. ปัญญาเชิงตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ เช่น ออกแบบและทำการทดลอง เขียนเชิงอุปมาอุปมัย อธิบายรูปแบบหรือสมการ เปลี่ยนข้อความในโจทย์และคิดสูตรคณิตศาสตร์ เป็นต้น
3. ปัญญาทางกล้ามเนื้อในการเคลื่อนไหวร่างกาย เช่น สร้างหรือทำกิจกรรมที่แสดงการเคลื่อนไหวทางร่างกายเพื่ออธิบายความหมาย การแสดงหน้าชั้นเรียน จัดทัศนศึกษา เป็นต้น
4. ปัญญาภาพมิติ เช่น นำกราฟ แผนที่ ชาร์ตทำศิลปะวัตถุ แสดงภาพถ่ายหรือภาพเขียน เป็นต้น
5. ปัญญาด้านดนตรี แสดงการเล่นดนตรี ร้องเพลง ทำอุปกรณ์ดนตรีและแสดงให้ดู เป็นต้น
6. ปัญญาด้านสังคมหรือเข้าใจคนอื่น เช่น จัดประชุมเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ร่วมกับกิจกรรมบริการชุมชน ฝึกการให้และรับข้อมูลป้อนกลับ เป็นต้น
7. ปัญญาการเข้าใจตนเอง เช่น บรรยายความสามารถของตนเองในการทำงานให้สำเร็จ กำหนดเป้าหมายของงานและดำเนินการจนบรรลุเป้าหมาย บันทึกประจำวันเรื่องใดเรื่องหนึ่งของตนเอง ประเมินผลงานของตนเอง เป็นต้น
8. ปัญญาการเข้าใจสภาพธรรมชาติ เช่น ทำสมุดบันทึกการสังเกต บรรยายการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม เลี้ยงสัตว์เลี้ยงหรือดูแลต้นไม้ สังเกตนกหรือสัตว์ป่า เขียนหรือถ่ายภาพวัตถุธรรมชาติ เป็นต้น

คนทุกคนมีปัญหาทั้ง 8 ด้านมากน้อยต่างกัน ดังนั้นจึงควรมีการพัฒนาปัญหาทั้ง 8 ด้านให้เกิดมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ในเด็กแต่ละคน

ความสัมพันธ์ระหว่างทฤษฎีพหุปัญญากับทฤษฎีเชาว์ปัญญาอื่น อาร์มสตรอง (Amstrong, 1993) สรุปว่า

ทฤษฎีพหุปัญญาของการ์ดเนอร์มิใช่เป็นทฤษฎีแรกเกี่ยวกับเชาว์ปัญญา ได้มีทฤษฎีเชาว์ปัญญาหลายทฤษฎี เช่น ทฤษฎีปัญญาของสเปียร์แมน (Spearman, 1904) และทฤษฎีโครงสร้างปัญญาของกิลฟอร์ด (Guilford, 1967) ทฤษฎี 3 เศรของสเตอร์นเบอร์ก (Sternberg, 1986) ฯลฯ

ในการศึกษาเรื่องทฤษฎีสติปัญญาหรือทฤษฎีเชาว์ปัญญานี้ ทฤษฎีพหุปัญญาของโฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner, 1983) มีความแตกต่างจากทฤษฎีสไตล์การเรียนรู้ ซึ่งทฤษฎีสไตล์การเรียนรู้เน้นในเรื่องกระบวนการเรียนรู้ และตระหนักว่าเด็กเป็นผู้ดู ผู้ชม หรือผู้เรียนที่มีการเคลื่อนไหวทางร่างกาย ซึ่งแตกต่างจากสติปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ของเด็ก ความฉลาดทางภาษาหรือสติปัญญาด้านการเคลื่อนไหวทางด้านร่างกายตามความหมายนั้น ความคิด

รวบยอดที่ทำให้ทฤษฎีพหุปัญญาและทฤษฎีสไตล์การเรียนรู้มีความสอดคล้องกันคือ การสอนและการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์กับสมอง ดังนั้น ปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ในชั้นเรียนมีความสัมพันธ์กับสมองด้วยเช่นกัน

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมองและพัฒนาการทางภาษา

สำออง หิรัญบุรณะ (2543 : 10) กล่าวว่า มนุษย์ทุกคนเกิดมาพร้อมด้วยเครื่องมืออันวิเศษในร่างกายที่พร้อมจะพูดหรือฟังภาษาใด ๆ ในโลกนี้ออกเรียกว่า LAD (Language Acquisition Device) และเด็กทุกคนเกิดมาพร้อมที่เรียนรู้ได้ทุกภาษาเพราะมีสมองเป็นเครื่องมือในการรับภาษา โดยมีการป้อนภาษาเข้าสู่สมองก่อน โดยการที่เด็กได้ยิน ได้ฟัง ได้ทดลองพูด และต่อมาก็จะโยงเป็นภาษาพูด เข้าสู่การถอดรหัสเป็นภาษาอ่าน และภาษาเขียนต่อไป

พัฒนาการทางภาษาของเด็กจึงขึ้นอยู่กับปัจจัยป้อนและสภาพแวดล้อมของเด็ก พ่อแม่ที่พูดเก่งและมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับลูก จะมีลูกที่พูดได้เร็ว พูดเก่งและฉลาด เพราะภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้คนคิดได้ เนื่องจากมีปัจจัยป้อนคอยกระตุ้นและส่งข้อมูลเป็นอาหารตลอดเวลาให้กับสมองส่วนที่ทำงานเกี่ยวกับการรับภาษา

พ่อแม่ที่สร้างให้เกิดปัจจัยป้อนภาษาอังกฤษสู่สมองของลูกให้เด็กได้ฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษตลอดเวลา จะทำให้เด็กมีความสามารถทางภาษาอังกฤษ

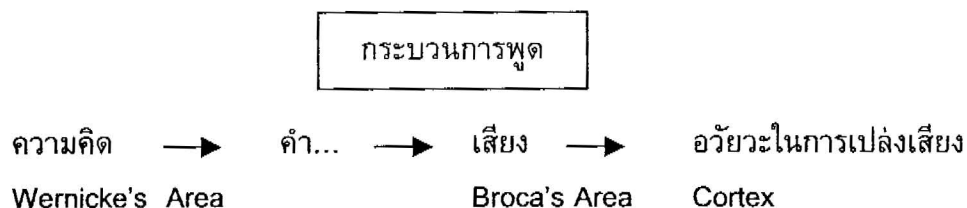
นีโอคอร์เทกซ์ (Neo-Cortex) หรือที่เรียกว่า เปลือกสมองหรือสมองระดับอารยะ (พัชรีวัลย์ เกตุแก่นจันทร์. 2540 : 33) เป็นสมองส่วนที่สำคัญที่สุด เป็นผิวสมองอยู่ใต้ห้วงกะโหลก และทำหน้าที่ประสานงานระหว่างความคิดหรือสติปัญญากับประสาทการรับรู้และความทรงจำ

นีโอคอร์เทกซ์ (Neo Cortex) เป็นต้นกำเนิดของการใช้ความคิดสติปัญญา จินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์

ปลายศตวรรษที่ 19 บรอกกา (Broca) และเวอร์นิก (Wernicke) ค้นพบการทำงานของสมองในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา

โดยบรอกกา (Broca) พบว่าสมองซีกซ้ายเรียกว่า Broca's area เป็นสมองส่วนที่ใช้กำกับไวยากรณ์หรือโครงสร้างภาษาอังกฤษ

ส่วนเวอร์นิก (Wernicke) พบว่า สมองซีกขวาที่เรียกว่า Wernicke's area เป็นสมองที่ใช้เป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างความคิดและความเป็นจริงในโลกภายนอก เมื่อสมองส่วนนี้ไม่ทำงานแสดงว่าการพูดไม่สัมพันธ์กับความคิด เป็นลักษณะของการขาดสติสัมปชัญญะในขณะที่พูด เช่น ความสับสนทางการพูด

สําอาง หิริญบูรณะ (2543 : 12) สรุปลั้ว่า คนเรารเมื่อต้องการพูดสิ่งทีคิดไว้ในใจ ความคิดนั้นก็จะเกิดบริเวณนีโอคอร์เทกส์เป็นภาษาใจ จะถูกส่งไปยัง Wernicke's area เพื่อสรรรหาคำในภาษาทีเราจะใช้ เมื่อได้คำทีแสดงความคิดทีเราต้องการแล้ว คำต่าง ๆ เหล่านี้ จะถูกส่งผ่านเส้นประสาทไปยัง Broca's area เพื่อจัดกลุ่มคำเหล่านี้ เรียบเรียงเป็นรูปประโยคในภาษาทีเราต้องการ จากนั้นสมองจะสร้างคำสั่งลำดับของเสียงทีต้องการใช้ในการสร้างประโยค แล้วส่งไปยังสมองส่วน Cortex ซึ่งเป็นส่วนทีควบคุมการทำงานของอวัยวะทีใช้ในการเปล่งเสียงให้เปล่งออกมาเป็นคำพูด

4. เอกสารและงานวิจัยทีเกี่ยวข้องกับเนื้อหาทีสัมพันธ์กับปัญญาด้านภาษา (Verbal-Lingulstic Intelligence)

การ์ตเนอร์ (Gardner, 1985) ได้จัดประเภทของปัญญาด้านภาษากับปัญญาด้านจ้หวะดนตรีว่าเป็นความเฉลียวฉลาดทางสติปัญญาโดยไม่ต้องใช้สื่ออุปกรณ์อะไรเลยในการทำกิจกรรมในการออกแบบกิจกรรมการเรียนแต่ละสัปดาห์ กิจกรรมทางภาษาเป็นกิจกรรมทีมีความหลากหลายมาก ซึ่งครุส่วนใหญ่จะมุ่งไปที่ลักษณะทางสติปัญญาเพียง 1-2 ลักษณะจาก 4 ลักษณะทางสติปัญญาทางภาษาทีจะอ้างถึงต่อไปนี้ ครุเน้นในเรื่องของการจดบันทึก หนังสือคู่มือและงานเขียน ซึ่งสติปัญญาด้านภาษาอาจจะมีมากกว่านี้ ซึ่งคุณลักษณะทางภาษามีด้วยกัน 4 ลักษณะคือ การออกเสียง (Phonology), การสร้างประโยค (Syntax), ภาษาหรือคำ (Semantics) และปฏิบัติการทางภาษา (Pracmatics) ซึ่งใน 2 ลักษณะแรกเป็นภาษาบริสุทธิ์ ไม่เกี่ยวข้องกับการนำภาษาไปใช้แต่อย่างใด ส่วนอีก 2 ลักษณะเกี่ยวข้องกับรายละเอียดของคนเราโดยทั่วไป และเกี่ยวข้องอย่างแท้จริงกับปัญญาด้านอื่น ๆ เช่น ปัญญาด้านการใช้เหตุผลเชิงตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์, ปัญญาด้านการเข้าใจผู้อื่นและปัญญาด้านการเข้าใจตนเอง คุณลักษณะทางภาษาแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะดังนี้คือ

1. การออกเสียง (Phonology) คือ การตระหนักรู้ในเรื่องของเสียงซึ่งเป็นที่มาของการเกิดคำต่าง ๆ รวมถึงความรู้สึกด้านจ้หวะของคำ, เสียงสูงต่ำตามจ้หวะของบทกลอน, การใช้จ้หวะเร้าป การเล่นจ้หวะและการสัมผัสอักษรรวมถึงศัทยภาพทางภาษาด้านการเล่นสะกดคำ

เป็นความสามารถในการใช้ภาษาในการจดจำสิ่งต่างๆ ได้ รวมถึงศักยภาพทางภาษาด้านการ เล่นสะกดคำ เป็นความสามารถในการใช้ภาษาในการจดจำสิ่งต่างๆ ได้

2. การสร้างประโยค (Syntax) มีโครงสร้างของประโยค ซึ่งหมายรวมถึงการ เรียงลำดับของคำต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความหมายตามโครงสร้าง

3. ภาษาหรือคำ (Semantics) คือ ความหมายของคำ ซึ่งเมื่อคนเราใช้ภาษาเป็น เครื่องมือในการสื่อสารอย่างชัดเจน แสดงว่าใช้ภาษาได้อย่างมีความหมายและเป็นความ สามารถในการแสดงออกได้อย่างเหมาะสมและใช้ภาษาเขียนกับภาษาพูดได้อย่างเข้าใจดีเยี่ยม

4. ปฏิบัติการทางภาษา (Pragmatics) คืออารมณ์ความรู้สึกทางภาษาว่าทำ อย่างไร ถึงจะใช้ภาษาได้บรรลุผลสำเร็จได้ตามเป้าประสงค์ เน้นไปที่เรื่องการปฏิบัติการ ทางภาษาของบุคคล โดยไม่สนใจกับโครงสร้างทางภาษาหรือความเที่ยงตรงของคำต่าง ๆ จุดมุ่งหมายของปฏิบัติการทางภาษาคือ มุ่งไปที่การสื่อสารกับบุคคลอื่นๆ ได้สำเร็จตามเป้าหมาย เท่านั้น

ตัวอย่างกิจกรรมที่มีความสัมพันธ์กับสติปัญญาด้าน

การออกเสียง Phonology (Sound)

1. การออกเสียงบทกลอน (Read poetry aloud)
2. การบันทึกเทปวิทยุ โดยครูให้นักเรียนตั้งใจฟังการอ่านออกเสียงสูงต่ำของผู้อ่านว่า มีน้ำเสียงอย่างไร
3. การบันทึกเทปหรือวิดีโอเทปโดยบันทึกตอนสำคัญของวรรณกรรม เช่น William Shakespeare หรือ Martin Luther King Jr.
4. อ่านออกเสียงวรรณกรรมที่แต่งไว้และเป็นวรรณกรรมที่มีชื่อเสียง
5. ให้นักเรียนเขียนบทกลอน
6. การอ่านเป็นจังหวะ เช่น อาจสร้างเป็นจังหวะ แร็ป เป็นต้น

การสร้างประโยค Syntax

สนับสนุนให้นักเรียนให้ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ซึ่งสอดคล้องกับการพัฒนาด้านภาษา หรือการพัฒนาเรื่องเล่า (Story)

การสร้างภาษาและคำ, ความหมายของคำ (Semantics)

1. ให้นักเรียนเล่นเกมคำศัพท์ เช่น Scrabble, hangman
2. มอบหมายงานโดยให้นักเรียนเก็บรวบรวมคำศัพท์ใหม่ๆ จาก dictionary ทุก ๆ วัน และพยายามใช้คำศัพท์เหล่านี้ในชีวิตประจำวัน

3. ให้นักเรียนสร้างคำใหม่และแสดงออกในด้านการสื่อสาร
 4. ให้นักเรียนสร้างเกม Crossword ด้วยตนเอง
 5. นักเรียนเล่าเรื่องซ้ำชั้น หรือสร้างเรื่องเป็นลักษณะการ์ตูนและเล่าให้เพื่อนฟัง
 6. ให้นักเรียนอ่านวรรณกรรมให้เพื่อนๆ ฟังและร่วมกันแสดงความคิดเห็น
 7. จับคู่เขียนเรื่องราวให้เขียนคนละ 2 – 3 ประโยค แล้วส่งผ่านไปยังคนอื่นๆ
- จนเรื่องจบอย่างสมบูรณ์

ปฏิบัติการทางภาษา Pragmatics (Purpose)

1. สร้างสรรค์โอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกทางการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามคำถามปลายเปิดเพื่อกระตุ้นความคิดของนักเรียน
2. ให้นักเรียนจับคู่แก้ไขปัญหาหรือทำกิจกรรมร่วมกัน 1 โครงการ และทั้ง 2 คนต้องอธิบายเป็นภาษาอังกฤษ
3. ให้นักเรียนสร้าง web, กลุ่มคำศัพท์
4. มอบหมายงานให้นักเรียนไปอ่านนิตยสาร, หัวข้อข่าวจากหนังสือพิมพ์ หรือจากโทรทัศน์และวิทยุ แล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อสร้างภาษาให้สมฤทธิ์ผลด้วยตัวนักเรียนเองตามวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติการทางภาษา
5. แสดงออกทางรายการทีวี (บันทึกวิดีโอ) ในตอนแรก หรือเล่าเรื่องตอนแรก และให้เพื่อนเขียนต่อในตอนจบของเรื่อง

จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยพอจะสรุปได้ว่า คุณลักษณะทางสติปัญญาภาษาประกอบด้วย 4 ลักษณะดังนี้ คือ

1. การออกเสียง
2. การสร้างประโยค
3. ภาษาหรือคำ
4. ปฏิบัติการทางภาษา

โดยทั้ง 4 ลักษณะนี้เป็นการออกแบบการเรียนการสอนในรูปแบบของกิจกรรมทางภาษาที่มุ่งเน้นให้เด็กได้ใช้และพัฒนาสติปัญญาทางด้านภาษาได้หลากหลายขึ้น

5. การสอนโดยการเพิ่มพูนประสบการณ์ (Enrichment Program)

อุษณีย์ โพธิสุข. (2543 : 21) กล่าวว่า การสอนโดยวิธีการเพิ่มพูนประสบการณ์ (Enrichment Program) หมายถึง วิธีการจัดการศึกษาแบบขยายกิจกรรมในหลักสูตรให้กว้างขวางและลึกซึ้งกว่าที่อยู่ในหลักสูตรปกติ เป็นคุณภาพมากกว่าปริมาณ เน้นกระบวนการเรียนรู้มากกว่าเนื้อหา เป็นการวางแผนการจัดการให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านเดียวกันมาเรียน

ด้วยกันเป็นบางชั่วโมง มีการปรับทักษะการเรียนรู้ กิจกรรมและแบบฝึกหัดให้ใช้การคิดวิเคราะห์ และเป็นการพัฒนาทักษะกระบวนการคิดระดับสูง (High Order Thinking)

นิวแลนด์ (Newland. 1976) กล่าวถึงการสอนโดยวิธีเพิ่มพูนประสบการณ์ เป็นการสอนเนื้อหาในแนวกว้างคือ เสริมให้นักเรียนมีความรู้กว้างขึ้น นอกจากที่เรียนในชั้นเรียนปกติ แต่ระดับความยากง่ายเท่าเดิม และการสอนในแนวลึกคือ การเสริมให้นักเรียนรู้สึกซึ่งในสิ่งที่เรียน โดยเพิ่มเติมให้มีความยากขึ้น แต่นิวแลนด์เห็นว่าการสอนโดยวิธีเพิ่มพูนประสบการณ์ควรเน้นทั้งแนวกว้างและแนวลึก สอดคล้องกับแม็คลอยด์และครอปเปลีย์ (McLeod and Cropley. 1989) ที่กล่าวสรุปไว้ว่าการสอนโดยวิธีเพิ่มพูนประสบการณ์เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ประกอบด้วยกิจกรรมหรือจัดเนื้อหาที่นอกเหนือจากหลักสูตรปกติในชั้นเรียน นักเรียนจะเรียนในชั้นเรียนตามปกติแต่ใช้เวลาในการเรียน การร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียน เพื่อส่งเสริมความรู้ที่เรียนในชั้นเรียนมากยิ่งขึ้น โดยกิจกรรมที่จัดขึ้นมีโครงสร้างพิเศษที่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน การจัดการเรียนการสอนจะใช้รูปแบบการสอนหลายอย่างเพื่อมุ่งส่งเสริมความรู้ตามศักยภาพ

เคล็นเด็นนิง และเดวีส์ (Clendening and Davies. 1998 : 115) กล่าวว่า การสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์คือ การสอนเสริมและขยายประสบการณ์ในการเรียนรู้ นอกเหนือจากเนื้อหาในหลักสูตรปกติที่มีข้อจำกัดมากเกินไป

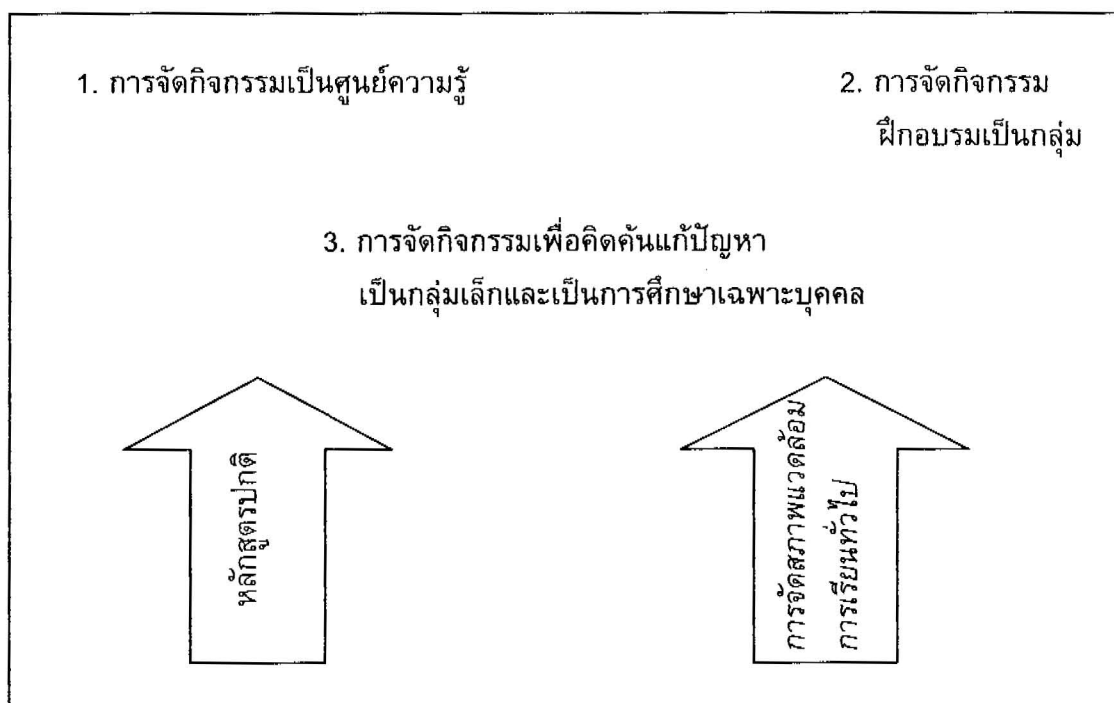
เร็นซูลลี (Clark. 1997 : 6 ; citing Renzulli. 1977 : 319 – 322) กล่าวถึง โปรแกรมการจัดการศึกษาที่ส่งผลดีต่อเด็กมี 2 ลักษณะ คือ

1. เด็กมีอิสระในการเลือกเรียนเนื้อหาที่มีความยาก และมีความลึกซึ่งได้ตามความต้องการของตนเอง

2. ครูมีบทบาทในการเสาะหากิจกรรมการเรียนรู้ตามความสนใจของเด็ก อาทิเช่น การสอนให้เด็กรู้จักคิดแก้ปัญหา จัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับวิธีการเรียนรู้ของเด็ก และสอนให้เด็กมีทักษะด้านการสืบสวนสอบสวน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อทักษะกระบวนการคิดแก้ปัญหาของเด็ก

เร็นซูลลี (Renzulli. 1977) กล่าวเพิ่มเติมว่า รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. การจัดกิจกรรมเป็นศูนย์ความรู้ต่าง ๆ (General Exploratory Activities)
2. การจัดกิจกรรมฝึกอบรมเป็นกลุ่ม (Group Training Activities)
3. การจัดกิจกรรมเพื่อคิดค้นแก้ปัญหาเป็นกลุ่มเล็กและเป็นการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individual and Small Group Investigation of Real Problems) โดยกิจกรรมที่ 3 นี้ เป็นการจัดกิจกรรมที่มีความเหมาะสมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นวิธีการสอนในลักษณะการสืบเสาะแสวงหาที่เอื้อให้เด็กได้รับประสบการณ์ตามความสนใจของตนเองอย่างแท้จริง

ภาพประกอบ 2 รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์
ที่มา : รูปแบบในการพัฒนาโปรแกรมการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ และเด็กที่มีพรสวรรค์
โดย โจเซฟ เอส. เร็นชูลี. 1977, แมนส์ฟิลด์)

คัลลาฮาน (Callahan. 1981) ได้รวบรวมผลการวิจัยเกี่ยวกับจัดการเรียนการสอน
โดยวิธีการเพิ่มพูนประสบการณ์สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษสรุปได้ว่า

1. ผู้ปกครองนักเรียนและนักเรียนมีเจตคติที่ดีมากต่อการสอนโดยวิธีเพิ่มพูนประสบการณ์และครูเห็นว่าการเรียนการสอนมีประโยชน์มาก
2. นักเรียนเข้ากับเพื่อนทั่วไปได้ดีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ดกต่ำ
3. กิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนที่จัดให้เรียนตามกลุ่มที่มีความสามารถ
เหมือนๆ กัน นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากกว่า อีกทั้งยังพบว่านักเรียนมีโอกาส
ในการอภิปรายมากกว่าในชั้นเรียนปกติ
4. นักเรียนมีความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ ความสามารถทางภาษา และมี
มโนทัศน์ในตนเองสูงกว่านักเรียนปกติ
5. นักเรียนสามารถบรรลุตามเป้าหมาย

คัลลาฮาน เสนอแนะเพิ่มเติมว่า สามารถจัดการเรียนการสอนโดยวิธีเพิ่มพูนประสบการณ์ได้หลายลักษณะ เช่น แบ่งกลุ่มในชั้นเรียนปกติ จัดหลักสูตรระยะสั้น จัดการศึกษาเป็นรายบุคคล และจัดแยกจากชั้นเรียนปกติ เช่น จัดเป็นกลุ่ม โดยสอนครั้งละ 1 ชั่วโมง ในหนึ่งสัปดาห์

จากเอกสารดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูน ประสบการณ์เป็นการจัดการศึกษาในแนวทางและแนวสีก เป็นการขยายออกนอกหลักสูตรปกติที่มีอยู่ โดยมีกิจกรรมที่มีความสอดคล้องกับศักยภาพของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ให้เด็กได้ใช้ทักษะกระบวนการคิดเป็นการพัฒนาได้ตรงกับความสามารถที่เป็นลักษณะเฉพาะด้าน ของนักเรียนและเด็กสามารถพัฒนาได้ตามขีดความสามารถ การได้ใช้พรสวรรค์ในการสร้างสรรค์งานตามความถนัดของตนอย่างมีความสุข ซึ่งรูปแบบการสอนดังกล่าวมีความเหมาะสมกับระดับสติปัญญาของเด็กที่มีความสามารถพิเศษโดยเฉพาะ

6. แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ ควรต้องทำให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนุกสนาน ทำท่ายความสามารถและความสนใจของผู้เรียน ชั่วโมงภาษาอังกฤษเป็นชั่วโมงที่เด็กเรียนแล้วมีความสุข กล่าวคือ กล่าวแสดงออกทางภาษา ที่นิยมชม ดังนั้นสิ่งที่ผู้สอนควรคำนึงถึงมากที่สุดคือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การมีจิตวิทยาในการสอน ความเข้าใจธรรมชาติของเด็กที่มีความสามารถพิเศษกลุ่มนี้ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จ ควรจะต้องมีความสามารถในการวางแผนการจัดการเรียนการสอน การออกแบบกิจกรรมที่สอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งประกอบด้วย

6.1 การพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง (Listening) และการพูด (Speaking) โดยใช้สื่อโปรแกรมคอมพิวเตอร์ประกอบการสอนเรื่อง Where's English? (Victoria Department of Education, 2001)

6.2 การพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการอ่านเชิงสร้างสรรค์ (Creative Reading) โดยใช้รูปแบบการสอนอ่านจากเอกสารประกอบการสัมมนาของ ELT Techniques for the Student - Centered Approach By Nation Multimedia Group. (December. 15-16, 2001) ซึ่งมีการสอนอ่านโดยใช้เทคนิค 5 ลำดับขั้นตอนดังนี้

1. การคาดเดาเหตุการณ์ (Predicting) คือ การคาดคะเนคำตอบการพยากรณ์ เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยการดูจากรูปภาพ และครูใช้คำถามกระตุ้นให้เด็กตอบคำถาม เพื่อหาคำศัพท์ที่สำคัญของเนื้อเรื่อง (Key Words)

2. การฟังเพื่อจับใจความสำคัญของเนื้อเรื่อง (Listening for Main Ideas) คือ การฟังเรื่องราวเพื่อหาความคิดหลัก หรือฟังเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่อง และช่วยกัน จดบันทึกใจความสำคัญนั้นไว้

3. การตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง เพื่อให้เด็กได้ค้นหารายละเอียดของเรื่อง และตัวละคร (Asking for Specific Ideas)

4. การคาดเดาบริบทของเนื้อเรื่อง (Contextualization) คือ การคาดเดาบริบท รอบข้างของเนื้อเรื่อง ซึ่งในเรื่องหนึ่ง อาจจะมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่มีความสำคัญเพิ่มเติม

5. ความเข้าใจและความสามารถในการตอบคำถามเรื่องราว (Respond the activities) โดยมีการแสดงออกในรูปของกิจกรรม เช่น มีการทำกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความคิด เชิงสังเคราะห์ โดยให้เด็กคิดเปลี่ยนแปลงตัวละครของเรื่องและคิดแต่งเรื่องด้วยตนเอง

6.3 การพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (Creative Writing) เป็นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ และจัดประสบการณ์ด้านการ เขียนเรื่อง โดยสอนในลักษณะให้เด็กดูรูปภาพที่อาจารย์นำมาเป็นสื่อประกอบการสอนเขียนเรื่อง ให้นักเรียนแต่งประโยคและเขียนเป็นเรื่องราวสั้น ๆ จากรูปภาพ อาจารย์ มีหน้าที่ป้อนคำถาม เพื่อกระตุ้นให้เด็กได้พัฒนาทักษะกระบวนการคิดหาเหตุผล รู้จักการสังเกต สามารถคิด วิเคราะห์และสังเคราะห์ได้ โดยใช้วิธีการเขียนเรื่อง 5 ขั้นตอนเช่นเดียวกับการอ่านเรื่องเชิง สร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องกับเอกสารประกอบการสัมมนาของ ELT Techniques for the Student-Centered Approach By Nation Multimedia Group. (December. 2001 :15 - 16)

6.4 การพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษด้านการแสดงออกทางภาษาในการ พูดต่อหน้าสาธารณชน (Public Speaking) โดยการจัดกิจกรรมการแข่งขันเล่าเรื่องและให้ เพื่อนนักเรียนเป็นผู้ตัดสินว่าใครเป็นผู้ชนะ และให้นักเรียนช่วยกันหาเกณฑ์ในการตัดสิน ด้วยตนเอง

เกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพ

การกำหนดเกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพ (นพเก้า ลิมป์สีสุวรรณ อ่างถึง ชัยยงค์ พรหมวงศ์ 2529 : 490 – 492) ที่ได้อธิบายเกณฑ์และกำหนดเกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพ ของแบบฝึก ดังนี้

เกณฑ์การหาประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของแบบฝึกที่จะช่วยให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ เป็นระดับประสิทธิภาพที่ผู้สร้างแบบฝึกพึงพอใจว่า แบบฝึกมีประสิทธิภาพถึง ระดับนั้นแล้ว และมีคุณค่าที่จะนำไปสอนนักเรียนได้

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ กระทำโดยประเมินพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมรวมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่า ประสิทธิภาพเป็น E_1 (ประสิทธิภาพของกระบวนการ) E_2 (ประสิทธิภาพของผลลัพธ์) และ อธิบายวิธีคำนวณหาค่า E_1 / E_2 อย่างง่ายไว้ว่า

E_1 คือ ค่าประสิทธิภาพของงานและแบบฝึก กระทำโดยนำคะแนนงานทุกชิ้นของนักเรียนแต่ละคนมารวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ยและเทียบส่วนเป็นร้อยละ

E_2 คือ ค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของแบบฝึกแต่ละชุด กระทำโดยนำคะแนนของนักเรียนทั้งหมดมารวมกันหาค่าเฉลี่ย และเทียบส่วนร้อยละ เพื่อหาค่าร้อยละ

การกำหนดเกณฑ์ E_1 / E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้น ควรพิจารณาตามความเหมาะสม โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ ความจำ มักตั้งไว้ 80 / 80 , 85 / 85 หรือ 90 / 90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75 / 75 เป็นต้น เมื่อกำหนดเกณฑ์แล้ว นำไปทดลองจริงอาจได้ผลไม่ตรงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 5 เช่น กำหนดไว้ 80 / 80 ก็ไม่ควรต่ำกว่า 75.5 / 75.5

เลข 80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของจำนวนข้อที่นักเรียนตอบถูกต้องจากแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน คิดเป็นร้อยละ 80

เลข 80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของจำนวนข้อที่นักเรียนตอบถูกต้องจากแบบประเมินผลหลังการเรียน คิดเป็นร้อยละ 80

เกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การวัดมาตรฐานของกระทรวงศึกษาธิการ (2533) ซึ่งเป็นมาตรฐานที่นิยมใช้ คือต้องไม่ต่ำกว่า 90 / 90 สำหรับเนื้อหาวิชาที่เป็นความรู้ ความเข้าใจ และ 80 / 80 สำหรับเนื้อหาวิชาที่เป็นทักษะ

7. เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

ความหมายของเจตคติ

(สมปอง ม้ายอุเทศ. 2542 : 9 ; อ้างอิงจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2522 : 328) ที่กล่าวถึงเจตคติ (Attitude) ว่ามาจากคำว่า "Aptus" ในภาษาละติน ซึ่งตรงกับคำว่าความเหมาะสม (Fitness) หรือ การปรุ่่งแต่ง (Adaptedness) เจตคติเป็นพฤติกรรม การเตรียมพร้อมทางสมองในการที่จะทำโดยบ่งบอกถึงหน้าที่ของภาวะจิตใจหรือสภาพของอารมณ์ที่สลับซับซ้อน ก่อนที่คนเราจะตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งในการแก้ปัญหา โดยส่วนใหญ่แล้วจะขึ้นอยู่กับเจตคติที่คงไว้ในสิ่งที่ตนเองมีประสบการณ์มา เพื่อที่จะรักษาเจตคติที่ถูกต้องไว้จากประสบการณ์ที่ผ่านมาว่า ความถูกต้องหรือไม่ถูกต้องเป็นอย่างไร ตามระดับความเชื่อถือหรือระดับความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จะเห็นได้ว่าเจตคติเป็นนามธรรมที่เป็นพฤติกรรมภายในของคนเรา และได้ให้ความหมายของเจตคติเพิ่มเติมว่าเป็นท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของคำว่า "เจตคติ" ไว้มากมายแตกต่างกันออกไปตามทฤษฎีความเชื่อ และทัศนะของแต่ละบุคคล โดยสรุปลักษณะของเจตคติได้ดังนี้

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2527 : 172) กล่าวว่า เจตคติ คือความรู้สึกของบุคคลที่ได้จากการเรียนรู้และประสบการณ์แล้วแสดงภาวะของร่างกายและจิตใจในด้านความพร้อมที่จะ

ตอบสนองต่อบุคคลหรือสิ่งต่าง ๆ ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง กล่าวคือการแสดงความพร้อมที่จะเข้าหา เมื่อเกิดความรู้สึกชอบ เรียกว่า เจตคติที่ดีหรือทางบวก อีกลักษณะหนึ่งคือความพร้อมที่จะหลีกเลี่ยงเมื่อเกิดความรู้สึก ไม่ชอบเรียกว่า เจตคติที่ไม่ดีหรือเจตคติทางลบ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และบุญยิ่ง เจริญยิ่ง (2518 : 3) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกที่แสดงออกอย่างมั่นคงต่อบุคคลหรือสถานการณ์ใด ๆ ซึ่งอาจเป็นไปในทางที่ดี (Positive) ชัดแย้ง (Negative) หรือเป็นกลาง (Neutral) ก็ได้ ซึ่งเป็นผลของการรับรู้เกี่ยวกับลักษณะที่ดีหรือเลวของบุคคลหรือสถานการณ์นั้น ๆ

อุดม หนูทอง (2518 : 7 - 8) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึงท่าที ความรู้สึก ความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งภายหลังที่คนเราได้รับประสบการณ์ในสิ่งนั้น เรื่องนั้นมาแล้ว ซึ่งมีทั้งในลักษณะนิมาน (Positive) และนิเสท (Negative)

พีชไบน์ (Fishbein. 1967 : 8) กล่าวว่า เจตคติเป็นสภาพความพร้อมของการจัดรูปแบบของจิตใจ ประสาท ตลอดจนประสบการณ์ พฤติกรรมของบุคคลในการตอบสนองต่อวัตถุและสภาพการณ์ที่เข้ามาเกี่ยวข้อง

โบการ์ตัส (Fishbein. 1967 : 8 ; citing Bogadus. 1931 : 62) กล่าวว่าเจตคติเป็นความโน้มเอียงทางจิตใจของบุคคลที่จะแสดงออกในลักษณะของการเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยต่อบางสิ่งบางอย่างในสภาพแวดล้อมทั้งในทิศทางบวกและลบ

กิลฟอร์ด (Guilford. 1954 : 675) กล่าวว่า เจตคติเป็นอารมณ์หรือความรู้สึกที่ทุกคนมีในระดับที่แตกต่างกัน เจตคติจะผลัดกันต่อบุคคลตอบสนองต่อวัตถุ หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ในทางที่พอใจหรือไม่พอใจ

ฟรีแมน (Freeman. 1959 : 609) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึงความพร้อมทางด้านจิตใจที่จะสนองตอบต่อบุคคล สถานการณ์ วัตถุ และความคิดเห็น โดยมีลักษณะที่คงที่แน่นอน ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ และมีรูปแบบการตอบสนองอย่างเดียวกัน

เทอร์สโตน (Edwards. 1957 : 2 ; citing Thurstone. 1946) กล่าวว่าเจตคติเป็นระดับความมากน้อยของความรู้สึกในด้านบวกหรือลบที่มีต่อสิ่งหนึ่งซึ่งอาจจะเป็นอะไรก็ได้ เช่น สิ่งของ บทความ บุคคล องค์การ ความคิด ฯลฯ ความรู้สึกเหล่านี้ ผู้รู้สึกสามารถบอกความแตกต่างว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

จากความหมายของเจตคติสรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น ความเชื่อ และความศรัทธาของบุคคลที่มีต่อประสบการณ์ หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่บุคคลได้รับ และแสดงออกมาในรูปพฤติกรรมในลักษณะใด ลักษณะหนึ่ง ถ้าเป็นทางบวกหรือเจตคติที่ดีจะแสดงออกในลักษณะความชอบ ความพึงพอใจ ความสนใจ เห็นด้วย ทำให้อยากปฏิบัติ อีกลักษณะหนึ่งคือ ทางลบ หรือเจตคติที่ไม่ดี จะแสดงออกในลักษณะความไม่ชอบ ไม่พึงพอใจ ไม่สนใจ ไม่เห็นด้วย

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

8.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

มัวร์ และ เบ็ตส์ (Moore & Betts. 1989 : abstract) เขียนไว้ว่า มีเอกสาร ชุดที่ 1 ที่แสดงถึงผลของการประเมินผลการจัดโปรแกรมการศึกษาแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ในภาคฤดูร้อน ในช่วงระยะเวลา 5 สัปดาห์ สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษและเด็กที่มีพรสวรรค์ ณ มหาวิทยาลัยนอร์ธเทิร์น โคโลราโด การจัดโปรแกรมนี้มีขึ้นเฉพาะนักเรียนที่อยู่โรงเรียนประจำ จำนวน 650 คน (อายุระหว่าง 10 - 15 ปี) ในวาระการประชุมของโรงเรียน รายละเอียดของการประชุมพูดถึงหลักการและเหตุผลของการจัดโปรแกรมการศึกษา ขั้นตอนการคัดเลือกนักเรียน และสาระสำคัญของโปรแกรม ผลการวิเคราะห์ด้านการประเมินผลนักเรียน จำนวนทั้งหมด 263 คน จากการประเมินผลด้านต่าง ๆ อาทิ ลักษณะการอยู่ร่วมกันในชั้นเรียน ช่วงเวลาที่อยู่ในหอพักเดียวกัน การได้มีโอกาสเลือกสิ่งต่าง ๆ การให้คำปรึกษาและการมีมนุษยสัมพันธ์ ระหว่างเพื่อน มีการแสดงผลออกมาถึงความชื่นชอบ บ่งชี้ถึงเจตคติในเชิงบวกที่มีต่อการจัดโปรแกรมครั้งนี้ และการประเมินผลโปรแกรมการศึกษาโดยผู้ให้คำปรึกษา จำนวนรวม 26 คน ประเมินผลออกมาดีมาก ผู้ให้คำปรึกษามองสภาพแวดล้อมทางสังคมว่าเป็นจุดแข็งที่สุดของการจัดโปรแกรมการศึกษาในครั้งนี้และค่าใช้จ่ายน้อยแต่คุ้มค่ากว่าและมีการประเมินการจัดโปรแกรมการศึกษาครั้งนี้โดยครูจำนวนรวม 36 คน ผลที่ได้คือประเมินผลเป็นเชิงบวกและปัญหาของครู ก็คือในเรื่องของการเตรียมอุปกรณ์ สื่อต่าง ๆ ในการสอน และผู้บริหารที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการว่าจ้าง และการให้การบริการกับผู้สอน มีการให้ข้อเสนอแนะสำหรับการจัดโปรแกรมการศึกษา ในลักษณะนี้ว่าควรขึ้นอยู่กับผลกระทบที่แสดงออกตามรายละเอียดที่ประเมินออกมา และเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลควรเพิ่มเติมในตอนท้ายของเอกสารชุดที่ 2 และมีการสรุปผลการประเมินผล การจัดโปรแกรมการศึกษาในครั้งนี้ด้วย

เมอร์องเต (Merante. 1996 : abstract) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการเขียนวิจัย ขึ้นนี้ว่าเป็นการกำหนดวิธีการสอนที่ใช้โรงเรียนมัธยมต้นชื่อว่า บลู ริบบิ้น เพื่อจัด “การศึกษา ในรูปแบบที่เหมาะสม” ให้แก่นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ การศึกษาครั้งนี้ได้กำหนดวิธีการใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ในการสอนในโรงเรียนไว้ เพื่อสอดคล้องกับความต้องการทางการศึกษาของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ก็คือ

1. การสอนแบบเพิ่มพูนประสบการณ์
2. การจัดกลุ่มพิเศษตามความสามารถ
3. การศึกษาอย่างอิสระตามความถนัดและความสนใจของตนเอง
4. การสอนเร่ง
5. ผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษา กรณีเด็กที่มีระดับความสามารถสูงเกินกว่าเด็กปกติ

การรวบรวมข้อมูลทางการวิจัยโดยวิธีการสัมภาษณ์บุคคลระดับผู้บริหาร ซึ่งเป็นตัวแทนกลุ่มโรงเรียนมัธยมแต่ละโรงเรียน หัวข้อการสัมภาษณ์ได้อธิบายว่า ผู้บริหารเหล่านั้นใช้กลยุทธ์ในการสอนตามปกติได้โดยวิธีใดในโรงเรียนของตนเองและใช้อะไรในการฝึกฝนเด็ก ๆ มีข้อเสนอแนะให้พัฒนาและปรับปรุงโปรแกรมสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ โดยพัฒนาปรับปรุงจากข้อมูลที่รวบรวมมาได้

ระหว่างที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้นก็พบข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ด้วยคือ

1. โรงเรียนมัธยมแต่ละโรงเรียนใช้การสอนแบบเพิ่มพูนประสบการณ์, การจัดกลุ่มเด็กตามความสามารถ, การให้เด็กมีอิสระในการศึกษาและการสอนเร่ง
2. มีโรงเรียนอยู่ 2 โรงเรียนที่มีทุนสูงสามารถจ้างผู้เชี่ยวชาญมาให้คำปรึกษา
3. ไม่มีขั้นตอนในการประเมินผลความสำเร็จของการจัดโปรแกรมการศึกษาอย่างเป็นทางการ อีกทั้งไม่มีการวางแผนการในการพัฒนาโปรแกรมการศึกษาด้วย
4. การจัดโปรแกรมการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษได้รับการพิจารณาว่าประสบความสำเร็จเนื่องจากตรงกับความต้องการของผู้ปกครอง
5. ครูการศึกษาเด็กที่มีความสามารถพิเศษและกรรมการบริหารได้พิจารณาตัดสินใจใช้กลยุทธ์ต่างๆ ในการสอนในการจัดโปรแกรมการศึกษา
6. ผู้บริหารควรเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับกรณีที่นักเรียนที่อยู่ในโครงการเด็กที่มีความสามารถพิเศษไม่ใช่เด็กที่มีความสามารถพิเศษจริง ๆ แต่ได้รับการคัดเลือกให้เข้าร่วมโครงการเนื่องจากแรงกดดันจากผู้ปกครอง
7. ในการพิจารณาศึกษาเรื่องประชากรและจำนวนนักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนให้เข้าร่วมในโครงการ มีโรงเรียนประจำตำบลอยู่ 2 โรงเรียนที่มีรายได้สูง มีนักเรียนจำนวนมากที่ได้ผ่านกระบวนการคัดเลือกว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

บรู๊คส์ และเฮอ์แมน (Brooks & Herman. 1991 : abstract) กล่าวว่า โปรแกรมการเรียนของเด็กระดับประถมศึกษาที่โรงเรียน LA's BEST ในลอสแอนเจลิส (แคลิฟอร์เนีย) ได้มีการวางแผนจัดการและได้รับการส่งเสริมจากชุมชนท้องถิ่น ผู้นำชุมชนระหว่างปี 1990 - 1991 โปรแกรมการจัดการศึกษาแบบเพิ่มพูนประสบการณ์นี้เอื้อในเรื่องการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กนักเรียน การพัฒนาด้านร่างกาย สังคมและพัฒนาการทางอารมณ์ด้วยและเป็นการพัฒนาความเป็นผู้นำให้เกิดขึ้นในหมู่นักเรียน วัตถุประสงค์ของโปรแกรมนี้คือ

1. การจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับนักเรียน
2. การสนับสนุนโอกาสทางการศึกษา
3. กิจกรรมต่างๆ เป็นกิจกรรมในลักษณะเพิ่มพูนประสบการณ์ทางการศึกษา
4. กิจกรรมต่างๆ เป็นกิจกรรมด้านการสร้างสรรค์
5. พัฒนาทักษะทางสังคมและความเข้าใจผู้อื่นและการมองเห็นคุณค่าในตนเอง

8.2 งานวิจัยในประเทศ

กชกร ธิปัตดี (2539) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการสร้างหลักสูตรเสริมหลักสูตรเพิ่มพูนประสบการณ์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดอย่างซับซ้อน สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการคิดอย่างซับซ้อนในภาพรวมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งพบความมีนัยสำคัญในการคิดสร้างสรรค์ การประเมินผลและการแก้ปัญหา ทั้งนี้อาจเนื่องจากว่านักเรียนกลุ่มทดลองได้ฝึกคิดตามกระบวนการคิดอย่างซับซ้อนโดยตรง และทางอ้อม ด้วยการทำแบบฝึกหัดและการคิดค้นผลงาน จึงทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในการคิดดีขึ้นดังที่ไบเยอร์ (Beyer. 1987) เดวิสและริมม์ (Davis and Rimm. 1994) และเมคเคอร์กับนีลสัน (Maker and Nielson. 1995) การสอนด้วยวิธีดังกล่าวจะช่วยพัฒนาความสามารถในการคิดของนักเรียนได้

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การจัดการศึกษาในรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการสอนในรูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ (Enrichment Program) เป็นรูปแบบการสอนหนึ่ง ที่ได้รับความสนใจ และตรงกับความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนและตัวนักเรียนเอง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ ซึ่งมีการดำเนินการดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. วิธีดำเนินการสร้าง และหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. วิธีดำเนินการทดลอง
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 90% ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และผ่านการคัดเลือกตามขั้นตอนกระบวนการเสาะหาและคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ (Identification Process) ได้มา 20 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 เป็นนักเรียนจำนวน 20 คน ได้มาโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยใช้กระบวนการเสาะหาและคัดแยกเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ (Identification Process) ดังนี้

2.1 การคัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเกิน 90% ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้มา 20% จำนวน 44 คนจากจำนวนนักเรียน 220 คน ซึ่งใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้น และเป็นเกณฑ์หนึ่งในการพิจารณาร่วมกับข้อมูลอื่น ๆ

2.2 การใช้แบบสำรวจแววภาษา หลังจากคัดเลือกนักเรียนไว้ตามขั้นตอนแรกแล้วให้กรอกแบบวัดความสามารถพิเศษทางภาษาของนักเรียนแต่ละคน

2.3 คัดผู้มีแววภาษาสูงสุดไว้ 1 – 5 %

นำรายชื่อนักเรียนที่ได้จากแบบสำรวจแววภาษา มาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยแล้วคัดไว้ 1 – 5% กล่าวคือ

จำนวนนักเรียนทั้งหมด 220 คน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเกิน 90%อยู่ 44 คน คัดไว้ 11 คน

2.4 ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเสนอชื่อนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ (Teacher Nomination)

2.5 ผู้ปกครองเสนอชื่อ (Parent Nomination)

2.6 เพื่อนเสนอชื่อ (Peer Nomination)

2.7 แบบสอบถามประวัติจากครูผู้สอน หรือพ่อแม่ผู้ปกครอง โดยการสัมภาษณ์เพิ่มเติม

2.8 ผลงานของเด็กหรือการแสดงออกที่โดดเด่นถึงความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษจากแฟ้มประวัติหรือแฟ้มสะสมงาน (Portfolio)

2.9 การใช้แบบทดสอบหรือกระบวนการทดสอบเฉพาะสาขา เป็นแบบทดสอบหรือการทดสอบที่ใช้ตรวจสอบศักยภาพเฉพาะทางด้านภาษาอังกฤษ

แต่เนื่องจากมีนักเรียนบางคนในกลุ่ม 44 คนนี้มีผลงานโดดเด่น และค้นพบว่าเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษในภายหลัง (Late Bloomers) จึงคัดเด็กเหล่านี้เข้าโครงการด้วยอีก 9 คน รวมเป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษจำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์
2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
3. แบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือมีดังนี้

1. แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรประถมศึกษา ศึกษาหลักสูตรประถมศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กระทรวงศึกษาธิการ

1.2 ศึกษาการสอนภาษาอังกฤษแบบเพิ่มพูนประสบการณ์

1.3 ศึกษาความหมายของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

1.4 ดำเนินการสร้างแผนการสอน โดยกำหนดเนื้อหาจำนวน 4 หน่วย
การเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย

หน่วยที่ 1 Where's English ? จำนวน 3 ชั่วโมง

หน่วยที่ 2 Creative Reading จำนวน 3 ชั่วโมง

หน่วยที่ 3	Creative Writing	จำนวน 3 ชั่วโมง
หน่วยที่ 4	Public Speaking	จำนวน 3 ชั่วโมง

1.4.1 การเขียนแผนการสอนประกอบด้วย จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เนื้อหา กิจกรรม การเรียนการสอน สื่อการสอน และการประเมินผล

1.4.2 นำแผนการสอนไปให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน คืออาจารย์ศิริฟ้า ศรีจิตร โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) อาจารย์สุภาภักดิ์ ปรมาธิกุล โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) และอาจารย์วันิดา ยานรักษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาเพื่อปรับปรุงแก้ไข

1.4.3 นำแผนการสอนมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.4.4 นำแผนการสอนที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้สอนเด็กที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษระดับเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งกำลังเรียนในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จำนวน 10 คน เพื่อตรวจสอบขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม ข้อบกพร่องในด้านภาษา สื่ออุปกรณ์ และเวลาในการจัดกิจกรรมแต่ละกิจกรรม

1.4.5 นำแผนการสอนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 20 คน

2 สร้างแบบฝึกทักษะการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษ (Where's English ?)

เรื่องที่ 1 In the Bedroom

เรื่องที่ 2 In the Lounge

3. สร้างแบบฝึกทักษะการอ่าน – การเขียนภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์ เรื่อง Olmo and the Blue Butterfly โดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ 5 ขั้นตอน

3.1 นำแบบฝึกทักษะการฟัง – การพูด , แบบฝึกทักษะการอ่าน – การเขียนภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านดังกี่กล่าวข้างต้น ตรวจสอบเพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาว่า แบบฝึกทักษะการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษและแบบฝึกทักษะการอ่าน – การเขียนภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์ ในแต่ละข้อมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยกำหนดคะแนนดังนี้

+1	หมายถึง	แน่ใจว่าแบบประเมินวัดวัตถุประสงค์ข้อนั้น
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าแบบประเมินวัดวัตถุประสงค์ข้อนั้นหรือไม่
-1	หมายถึง	แน่ใจว่าแบบประเมินไม่วัดวัตถุประสงค์ข้อนั้น

3.2 หากคะแนนผลรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน หากค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ได้ค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยมีค่าเฉลี่ย IOC ระหว่าง 0.66 – 1.00

3.3 คัดเลือกแบบฝึกทักษะการฟัง – การพูดได้จำนวน 20 ข้อ เรื่องที่ 1 จำนวน 10 ข้อ และเรื่องที่ 2 จำนวน 10 ข้อ

3.4 คัดเลือกแบบฝึกทักษะการอ่าน – การเขียนได้จำนวน 28 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 3 ชุด คือชุดที่ 1 จำนวน 3 ข้อ ชุดที่ 2 จำนวน 20 ข้อ ชุดที่ 3 จำนวน 5 ข้อ

3.5 นำแบบฝึกที่ได้ในข้อ 3.3 และ 3.4 ไปฝึกเด็กที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึก (E_1 / E_2)

3.6 นำแบบฝึกทักษะการฟัง – การพูดและแบบฝึกทักษะการอ่าน – การเขียนอย่างสร้างสรรค์ที่หาประสิทธิภาพของแบบฝึก (E_1 / E_2) ได้แล้วไปใช้ฝึกเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มทดลองจำนวน 20 คน

4. สร้างแบบประเมินความสามารถด้านการพูดต่อหน้าสาธารณชน โดยให้นักเรียนช่วยกันประเมินเพื่อนที่ออกไปพูดจำนวน 20 คน และมีการประเมินตนเอง ซึ่งแบ่งการประเมินเป็น 3 ลักษณะจาก การพูดออกเสียง ลีลาท่าทาง ความกล้าแสดงออก และแบ่งระดับการให้คะแนนเป็น 3 ระดับคือ 3 , 2 , 1

3 หมายถึง พูดออกเสียงถูกต้องชัดเจนมีลีลาท่าทางและกล้าแสดงออกทางภาษาอย่างเจียมคน

2 หมายถึง พูดออกเสียงถูกต้อง แสดงท่าทางประกอบและกล้าแสดงออกทางภาษา

1 หมายถึง พูดออกเสียงถูกต้องพอใช้

5. การสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

5.1 ศึกษาคุณสมบัติที่ต้องการ ด้านเนื้อหา กิจกรรมและวิธีการวัดผลอย่างละเอียด ของกลุ่มประสบการณ์พิเศษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในวิชาภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ

5.2 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ

5.3 สร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบเติมคำ โดยเป็นแบบทดสอบความสามารถทางภาษา

5.4 นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในข้อ 4.3 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านดังที่กล่าวข้างต้นตรวจสอบเพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาว่า แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในแต่ละข้อมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการวัดหรือไม่

5.5 หากคะแนนผลรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน หากค่าดัชนีความเที่ยง

ตรงเชิงเนื้อหามีค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.66 – 1.00

5.6 นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ที่ได้ไปทดลองกับเด็กที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 10 คน เพื่อวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนกโดยใช้เทคนิค 50% (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536)

5.7 เลือกแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้จำนวน 28 รายการและหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับโดยใช้สูตร KR – 20 (Kuder – Richardson – 20) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 168) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84

5.8 นำแบบทดสอบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแล้วไปใช้ประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มทดลองจำนวน 20 คน โดยการสอบก่อน (Pretest) และหลังการฝึก (Posttest)

6. แบบวัดเจตคติต่อวิชาอังกฤษ

6.1 ศึกษาานิยามทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นการศึกษาก่อนสร้างแบบวัดเจตคติ

6.1.1 ศึกษาานิยาม ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดเจตคติ

6.1.2 ศึกษาวิธีสร้างแบบวัดเจตคติ จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเครื่องมือวัดเจตคติ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

6.2 กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบวัดเจตคติ เพื่อสร้างข้อคำถามให้มีความเที่ยงตรงและครอบคลุมการวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

6.3 สร้างแบบวัดเจตคติแสดงความรู้สึกต่อเป้าเจตคติทางบวก ทางลบ และเป็นกลาง จำนวน 30 ข้อ ประกอบด้วยแบบวัดที่เกี่ยวข้องกับด้านเนื้อหาจำนวน 7 ข้อ ด้านกิจกรรม 8 ข้อ ด้านตัวครูจำนวน 5 ข้อ ด้านประโยชน์ 10 ข้อ ที่มีรายการประเมินเป็นมาตราส่วนประมาณค่าเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5	คือ	มีเจตคติในระดับดีมาก
ระดับ 4	คือ	มีเจตคติในระดับดี
ระดับ 3	คือ	มีเจตคติในระดับปานกลาง
ระดับ 2	คือ	มีเจตคติในระดับไม่ดี
ระดับ 1	คือ	มีเจตคติในระดับไม่ดีย่างยิ่ง

6.4 นำแบบวัดเจตคติทั้งหมดในข้อ 6.3 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบโดยมีผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ 2 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลการศึกษา 1 ท่าน

คือ อาจารย์ศิริฟ้า ศรีจิตร์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) อาจารย์สุภาภักดิ์ ปรมาริกุล โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) รองศาสตราจารย์ประพนธ์ จำยเจริญ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ตรวจสอบเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ซึ่งหาโดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบวัดแต่ละข้อว่าตรงตามนิยามหรือไม่ แล้วคำนวณค่า IOC

6.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบวัดเจตคติตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

6.6 นำแบบวัดเจตคติจำนวน 30 ข้อไปทดลองเด็กระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 200 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สถิติ t -test และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 162) ซึ่งมีค่า t ระหว่าง 1.85 – 2.94 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88

6.7 นำแบบวัดเจตคติที่ได้ค่าความเชื่อมั่นเรียบร้อยแล้วในข้อ 6.6 ไปทดลองกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน ก่อนและหลังการฝึกการใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์

6.8 การแปลความหมายเจตคติ ใช้เกณฑ์ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีเจตคติในระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มีเจตคติในระดับดี

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง มีเจตคติในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง มีเจตคติในระดับไม่ดี

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง มีเจตคติในระดับไม่ดีย่างยิ่ง

วิธีดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยจะดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ One group Pretest – Posttest Design (ล้วน และอังคณา สายยศ 2538 : 249)

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

- เมื่อ E แทน กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ที่เลือกมาจากกลุ่มประชากรโดยการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง
- X แทน การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนแบบเพิ่มพูนประสบการณ์
- T₁ แทน การทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนการฝึกโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ การวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษก่อนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์
- T₂ แทน การทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการฝึกโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ การวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษหลังการฝึกโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์

2. ขั้นตอนการทดลอง

2.1 นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย ติดต่อขอความอนุเคราะห์จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง และขออนุญาตผู้บริหารสถานศึกษาที่มีเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มที่มีความสามารถระดับเดียวกับกลุ่มตัวอย่างในการขอทดลองเครื่องมือ

2.2 ผู้วิจัยทดสอบแบบวัดเจตคติที่หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเรียบร้อยแล้วกับกลุ่มตัวอย่างก่อนการทดลอง (Pretest) เป็นเวลา 15 นาที

2.2 ผู้วิจัยทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับเด็กที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน ก่อนการทดลอง (Pretest)

2.4 ผู้วิจัยฝึกทักษะการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษ ชุดที่ 1 เรื่อง In the Bedroom. กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน

2.5 ผู้วิจัยฝึกทักษะการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษ ชุดที่ 2 เรื่อง In the Lounge. กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน

2.6 ผู้วิจัยฝึกทักษะการอ่าน – การเขียนภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์ชุดที่ 1 , 2 , 3 กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน โดยวิธีการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ (Enrichment Program) 5 ขั้นตอน

2.7 ผู้วิจัยฝึกความสามารถด้านการพูดต่อหน้าสาธารณชน โดยให้นักเรียนช่วยกันประเมินเพื่อนที่ออกไปพูดจำนวน 20 คน และมีการประเมินตนเอง โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มๆ ละ

10 คน ใช้เวลา 2 ชั่วโมง และแบ่งการประเมินเป็น 3 ลักษณะจาก การพูดออกเสียง สีลาท่าทาง ความกล้าแสดงออก และแบ่งระดับการให้คะแนนเป็น 3 ระดับคือ 3 , 2 , 1

2.8 ผู้วิจัยทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวัดเจตคติ กลุ่มตัวอย่างหลังการทดลอง (Posttest) ด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและแบบวัดเจตคติซึ่งเป็นแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชุดเดียวกับก่อนการทดลอง (Pretest)

3. ขั้นตอนดำเนินการทดลอง

กลุ่มตัวอย่างได้รับการจัดโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ (Enrichment Program) ใช้เวลาในการฝึก 5 สัปดาห์ๆละ 2 วัน รวมทั้งสิ้น 9 ครั้ง คือ ระหว่างวันที่ 16 มิถุนายน 2546 ถึงวันที่ 15 กรกฎาคม 2546 ในวันจันทร์และวันอังคาร โดยแต่ละครั้งดำเนินการฝึกและทดลองดังนี้

ตารางการฝึกโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์

ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา	เนื้อหา
1	จันทร์ที่ 16 มิ.ย.46	7.00 – 8.30 น.	ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการฝึก (Pretest) วัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษก่อนการฝึก
2	อังคารที่ 17 มิ.ย.46	7.00 – 8.00 น.	ฝึกทักษะการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษ Where's English ? โดยใช้แบบฝึกชุดที่ 1 เรื่อง In the Bedroom
3	จันทร์ที่ 23 มิ.ย.46	7.00 – 8.00 น.	ฝึกทักษะการฟัง – การพูดภาษาอังกฤษ Where's English ? โดยใช้แบบฝึกชุดที่ 2 เรื่อง In the Lounge.

ครั้งที่	วัน/เดือน/ปี	เวลา	เนื้อหา
4	อังคารที่ 24 มิ.ย.46	7.00 – 8.00 น.	ฝึกเรื่อง Creative Reading , Creative Writing (ทำกิจกรรมพร้อมกัน) เทคนิคขั้นตอนที่ 1 การคาดเดาเหตุ การณ์หรือการคาดคะเนคำตอบ (Predicting)
5	จันทร์ที่ 30 มิ.ย.46	7.00 – 8.30 น.	เทคนิคขั้นตอนที่ 2 การฟังเพื่อจับ ใจความสำคัญของเนื้อเรื่อง (Listening for Main Ideas) เทคนิคขั้นตอนที่ 3 การตั้งคำถาม เพื่อค้นหารายละเอียดของเนื้อเรื่อง (Asking for Speacific Ideas) เทคนิคขั้นตอนที่ 4 การคาดเดา บริบทของเนื้อเรื่อง
6.	อังคารที่ 1 ก.ค.46	7.00 – 8.00 น.	เทคนิคขั้นตอนที่ 5 ความสามารถ และความเข้าใจในการตอบคำถาม เนื้อเรื่อง (Respond the Activities)
7.	จันทร์ที่ 7 ก.ค.46	7.00 – 8.00 น.	ฝึกความสามารถด้านการพูดต่อหน้า สาธารณชน 10 คนแรก
8	อังคารที่ 8 ก.ค.46	7.00 – 8.00 น.	ฝึกความสามารถด้านการพูดต่อหน้า สาธารณชน 10 คนหลัง
9	จันทร์ที่ 15 ก.ค.46	7.00 – 8.00 น.	ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา อังกฤษหลังการฝึก (Posttest) วัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ หลังการฝึก

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ
 - 1.1 การวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือโดยหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยใช้สูตร IOC (บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์. 2535 : 69)
2. สถิติที่ใช้ในการศึกษาความสามารถด้านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ
 - 2.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนน โดยใช้สูตรของเฟอร์กูสัน (Ferguson. 1981 : 49)
 - 2.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541 : 65)
3. สถิติหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ ใช้สูตร KR – 20 (Kuder – Richardson - 20) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ . 2536 : 168)
4. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ . 2536 : 162)
5. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกภาษาอังกฤษใช้สูตร E_1/E_2 ของเสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต . 2528 : 53)
6. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้สถิติ t – test (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ . 2538 : 104)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาผลการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์โดยการฝึกทักษะการฟัง – การพูด , การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์ เมื่อทำการฝึกและทดลองโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์เสรีจลีน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลความสามารถในการฟัง – การพูด , การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์ และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังการฝึกของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกการฟัง – การพูดและการอ่าน - การเขียนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ โดยใช้แบบฝึกชุดที่ 1 – 2 ตามเกณฑ์ 75 / 75 ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

ตาราง 1 ประสิทธิภาพ ของแบบฝึกการฟัง – การพูดสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

แบบฝึก การฟัง – การพูด	แบบฝึก			แบบประเมิน			ประสิทธิภาพ E ₁ / E ₂
	คะแนน เต็ม	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ (E ₁)	คะแนน เต็ม	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ (E ₂)	
ชุดที่ 1	10	7.80	78.00	10	8.40	84.00	78.00/84.00
ชุดที่ 2	10	8.60	86.00	10	8.70	87.00	86.00/87.00
รวม	20	16.40	82.00	20	17.10	85.50	82.00/85.50

จากตาราง 1 พบว่าแบบฝึกการฟัง – การพูดสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพโดยรวม คิดเป็นร้อยละ 82.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ E₁ = 75 แบบฝึกที่มีประสิทธิภาพเป็นอันดับแรกคือ แบบฝึกชุดที่ 2 รองลงมาคือ แบบฝึกชุดที่ 1 ผลการวิเคราะห์แบบประเมินการฟัง – การพูดของนักเรียนที่ทำแบบประเมินผลหลังจากได้รับการฝึกโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ คิดเป็นร้อยละ 85.50 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ E₂ = 75 โดยประสิทธิภาพของแบบประเมินอยู่ระหว่าง 75 – 100 แบบประเมินชุดที่มีประสิทธิภาพเป็น

อันดับแรกคือ แบบประเมินชุดที่ 2 รองลงมาคือ แบบประเมินชุดที่ 1 แสดงให้เห็นว่าประสิทธิภาพของแบบฝึกและแบบประเมินภาษาอังกฤษด้านการฟัง – การพูดโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2.ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่าน– การเขียน สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ ชุดที่ 1 – 3 ตามเกณฑ์ 75 / 75 (E₁ / E₂) ดังนี้

ตาราง 2 ประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่าน – การเขียน สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการทำแบบฝึก

แบบฝึก การอ่าน – การเขียน	แบบฝึก			แบบประเมิน			ประสิทธิภาพ E ₁ / E ₂
	คะแนน เต็ม	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ (E ₁)	คะแนน เต็ม	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ (E ₂)	
ชุดที่ 1	5	3.70	74.00	5	4.90	98.00	74.00/98.00
ชุดที่ 2	40	35.50	88.75	40	37.30	93.25	88.75/93.25
ชุดที่ 3	15	11.60	77.33	15	12.40	82.66	77.33/82.66
รวม	60	50.80	84.66	60	54.60	91.00	84.66/91.00

จากตาราง 2 พบว่าแบบฝึกการอ่าน - การเขียนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพโดยรวมจากการประเมินจากแบบฝึก คิดเป็นร้อยละ 84.66 แบบฝึกที่มีประสิทธิภาพเป็นอันดับแรกคือ แบบฝึกชุดที่ 2 รองลงมาคือ แบบฝึกชุดที่ 3 ส่วนแบบฝึกชุดที่ 1 มีค่าร้อยละ 74.00 ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ E₁ = 75 ผู้วิจัยจึงนำแบบฝึกชุดที่ 1 มาปรับปรุงและแก้ไขข้อคำถามของแบบฝึกให้มีความสอดคล้องกับภาพมากขึ้น แบบประเมินการอ่าน – การเขียนมีประสิทธิภาพโดยรวมคิดเป็นร้อยละ 91.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยแบบประเมินชุดที่มีประสิทธิภาพเป็นอันดับแรกคือ แบบประเมินชุดที่ 1 รองลงมาคือ แบบประเมินชุดที่ 2 และชุดที่ 3 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าประสิทธิภาพของแบบฝึกและแบบประเมินภาษาอังกฤษด้านการอ่าน - การเขียนโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ก่อนและหลังการทดลอง รายละเอียดแสดงในตาราง 4

ตาราง 3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการฝึกการใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์

คนที่	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ		ผลสัมฤทธิ์ที่เพิ่มขึ้น	
	ก่อนการทดลอง (28 คะแนน)	หลังการทดลอง (28 คะแนน)	ผลต่างของ คะแนน	ร้อยละที่เพิ่มขึ้น
1	19	23	4	21.05
2	25	27	2	8.00
3	24	27	3	12.50
4	25	27	2	8.00
5	25	27	2	8.00
6	17	23	6	35.29
7	24	27	3	12.50
8	26	27	1	3.85
9	21	21	0	-
10	26	27	1	3.85
11	26	28	2	7.69
12	25	27	2	8.00
13	19	18	-1	-5.26
14	26	27	1	3.85
15	27	28	1	3.70
16	25	26	1	4.00
17	26	28	2	7.69
18	19	25	6	31.58
19	24	26	2	8.33
20	23	27	4	17.39
Mean	23.60	25.80	2.20	9.32

จากตาราง 4 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ ก่อนการฝึกมีคะแนนอยู่ระหว่าง 17 – 27 และหลังจากได้รับการฝึก การสอนฟัง – พูด , อ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์แล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษคะแนนอยู่ระหว่าง 18 – 28 คะแนน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นมากเป็นอันดับแรกคือ นักเรียนคนที่ 6 โดยมีค่า ร้อยละของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เพิ่มขึ้นคิดเป็น 35.29 และร้อยละของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เพิ่มขึ้นน้อยที่สุดคือ - 5.26 สรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษหลังการฝึกเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 9.32

4. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการฝึกการสอนฟัง – พูด , อ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการฝึก การสอนฟัง – พูด , อ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mean	SD	Mean df.	SD df	t
ก่อนทดลอง	20	23.60	2.95			
หลังทดลอง	20	25.80	2.61	2.20	1.70	5.57**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษที่ได้รับการฝึกโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการฝึกโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์

ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ หลังการฝึกโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์

เจตคติ ด้าน	Pretest		Posttest		Mean diff	SD diff	t
	Mean	SD	Mean	SD			
เนื้อหา	3.27	0.36	3.74	0.48	0.47	0.45	4.71**
ประโยชน์	3.73	0.52	4.42	0.43	0.68	0.45	6.87**
ตัวครู	3.51	0.47	4.07	0.48	0.56	0.53	4.73**
กิจกรรม	3.90	0.29	4.00	0.36	0.10	0.46	0.96
รวม	3.65	0.32	4.12	0.36	0.46	0.32	6.48**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 แสดงว่าโดยรวมแล้วเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการทดลองมีเจตคติโดยรวมด้านประโยชน์ ด้านตัวครูและด้านกิจกรรมอยู่ในระดับดี ยกเว้นด้านเนื้อหาที่อยู่ในระดับปานกลางหลังได้รับการฝึกโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์เด็กมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษในระดับดีทั้งโดยรวมและรายด้านทุกด้าน โดยหลังการทดลองมีเจตคติอยู่ในระดับเพิ่มสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.01 ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ค่าทางสถิติที่เพิ่มขึ้นของแบบวัดเจตคติที่มีค่ามากที่สุด คือด้านประโยชน์ รองลงมาเป็นด้านตัวครูและด้านเนื้อหา ส่วนเจตคติที่มีค่าทางสถิติเพิ่มขึ้นน้อยที่สุดอย่างไม่มีนัยสำคัญเป็นเจตคติต่อด้านกิจกรรม เมื่อพิจารณาแต่ละด้านแล้ว ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้ นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองเพิ่มสูงขึ้น มองเห็นคุณค่าของภาษาอังกฤษว่าสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ โดยสรุปสาระสำคัญและผลของการศึกษาได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษที่ใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์
2. เพื่อศึกษาเจตคติของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ จะเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและมีประโยชน์ต่อการพัฒนาศักยภาพของเด็กที่มีความสามารถพิเศษให้เป็นบุคคลที่คุณภาพและสร้างประโยชน์ให้กับสังคมและประเทศชาติต่อไป

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหลังการทดลอง
2. เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นหลังการทดลอง

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเกิน 90% ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 44 คน จากประชากร 220 คน และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ใน

การศึกษานี้เป็นนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 เป็นนักเรียนจำนวน 20 คน ได้มา โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์
 - 1.1 แผนการสอนการฟัง - การพูดภาษาอังกฤษ (Where's English?)
 - 1.2 แผนการสอนอ่านภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์ (Creative Reading)
 - 1.3 แผนการสอนเขียนภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์ (Creative Writing)
 - 1.4 แผนการสอนการเล่าเรื่องอย่างสร้างสรรค์ (Public Speaking)
2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
3. แบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

การดำเนินการทดลอง

ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest – Posttest Design

1. ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง
2. ดำเนินการทดลองโดยการฝึกภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์
3. ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลอง

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังจากรับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังจากรับการฝึกโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ พบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากนักเรียนได้รับการฝึกการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้และแสดงให้เห็นว่าการใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์เป็นรูปแบบการสอนหนึ่งที่สามารถพัฒนาความสามารถด้านฟัง – การพูด , ด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งยังสามารถพัฒนาความสามารถด้านการสังเกต การคิดหลากหลาย คิดหาเหตุผล คิดแก้ปัญหาอย่างมีระบบขึ้น คิดวิเคราะห์และสังเคราะห์ได้ และหลังจากที่นักเรียนได้รับการฝึกนักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ มีความสนใจ กระตือรือร้น เนื่องจากได้รับการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับศักยภาพและความสามารถของนักเรียน รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์เป็นรูปแบบการสอนที่สร้างประสบการณ์ใหม่ให้แก่นักเรียน ทำให้นักเรียนมีอิสระทางความคิดและเกิดความคิดสร้างสรรค์มากยิ่งขึ้น โดยไม่ต้องกังวลว่าการตอบคำถามหรือการแสดงออกทางความคิดต้องมีผิดถูก นักเรียนมีความกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น และสามารถนำความคิดนั้นไปเขียนเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างสร้างสรรค์ โดยไม่ต้องกังวลถึงโครงสร้างประโยคเท่าใดนัก จากเหตุผลดังกล่าวเป็นผลจากการที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ที่ครูเป็นผู้จัดประสบการณ์ให้

2. นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษมีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากการใช้สถิติ $t - test$ เปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองและผลของการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ค่าเฉลี่ยของแบบวัดเจตคติที่มีค่ามากที่สุด เป็นเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษด้านประโยชน์ รองลงมาเป็นเจตคติต่อด้านตัวครู ด้านเนื้อหา ส่วนเจตคติที่มีค่าเพิ่มขึ้นน้อยที่สุดอย่างไม่มีนัยสำคัญเป็นเจตคติด้านกิจกรรม เมื่อพิจารณาแต่ละด้านแล้ว นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นหลังการทดลองการใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ อีกทั้งนักเรียนได้รับการจัดโปรแกรมการเรียนการสอนที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับศักยภาพของนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นและมีความสุขในการเรียน มองเห็นประโยชน์และคุณค่ากิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษว่าสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

จากการศึกษาครั้งนี้การสอนโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์นั้นสอดคล้องกับวิทท์มอร์ (Whitmore. 1985 : abstract) ที่กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้ของเด็กที่มี

ความสามารถพิเศษจะมีความสามารถสูงด้านการสังเกตและสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ของเหตุและผลได้ดี และสอดคล้องกับนิวแลนด์ (Newland. 1976) ที่กล่าวถึงการสอนโดยวิธีเพิ่มพูนประสบการณ์ เป็นการสอนเนื้อหาในแนวกว้างและลึกคือ เสริมให้นักเรียนมีความรู้ในแนวกว้างและลึกขึ้น นอกเหนือจากที่เรียนในชั้นเรียนตามปกติ อีกทั้งยังส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์แบบอเนกนัย ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความคิดสร้างสรรค์ของกิลฟอร์ด (Guilford. 1976) และคิดแก้ปัญหา คิดวิเคราะห์และสังเคราะห์ได้ตามกระบวนการแก้ปัญหาของบลูม (Bloom. 1981 : 122) เด็กเกิดกระบวนการเรียนรู้คิดแก้ปัญหาได้อย่างมีระบบและมีลำดับขั้นตอนดียิ่งขึ้น การศึกษาครั้งนี้พบว่าระหว่างทำการฝึกความสามารถด้านการฟัง – การพูดชุดที่ 1 ของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ โดยระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 2-18 เนื่องจากมีข้อจำกัดในเรื่องความเร็วของภาพเคลื่อนไหวและความเร็วของเสียงจากแผ่นซีดีที่ให้นักเรียนฟังพร้อมภาพประกอบ ข้อคำถามจากการฟังเทปโดยให้เวลาในการตอบคำถามค่อนข้างเร็วมาก โดยเว้นระยะเวลาให้ตอบคำถามเพียง 5 วินาทีในแต่ละข้อ และนักเรียนส่วนมากยังขาดความมั่นใจในตนเอง ซึ่งผู้วิจัยคิดว่ากลุ่มตัวอย่างบางคนยังไม่ใช้เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่แท้จริง แต่หลังจากที่ได้รับการฝึกด้วยแบบฝึกการฟัง - การพูดชุดที่ 2 นักเรียนมีพัฒนาการดีขึ้นมีประสิทธิภาพโดยรวมคิดเป็นค่าร้อยละ 71.5 ถึงแม้จะไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เนื่องจากมีข้อจำกัดของเครื่องมือตั้งที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่าเด็กที่มีความสามารถเมื่อได้รับการพัฒนาและส่งเสริม จะเกิดความเชื่อมั่นในตนเองและแสดงออกถึงศักยภาพทางด้านการคิดไตร่ตรองและคิดวิเคราะห์ได้ดีขึ้น และจากการศึกษาครั้งนี้พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการทดลอง (Pretest) ก่อนการฝึกมีคะแนนอยู่ระหว่าง 17 – 27 และหลังจากได้รับการฝึกการสอนฟัง – พูด , อ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์แล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษคะแนนอยู่ระหว่าง 18 – 28 คะแนน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นมากเป็นอันดับแรกคือ นักเรียนคนที่ 6 โดยมีค่าร้อยละของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เพิ่มขึ้นคิดเป็น 35.29 และร้อยละของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เพิ่มขึ้นน้อยที่สุดคือ - 5.26 สรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษหลังการฝึกเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 9.32 จากผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกชกร ธิปัตติ (2539) ที่สร้างหลักสูตรเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดอย่างซับซ้อน สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในกลุ่ม

ทดลองมีความสามารถในการคิดซับซ้อนในภาพรวมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งพบความมีนัยสำคัญในการคิดสร้างสรรค์ การประเมินผลและการแก้ปัญหา และสอดคล้องกับออร์ทัย เกิดภิบาล (2545) ที่ทำการศึกษาคความเข้าใจในการอ่านและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความเข้าใจในการอ่านและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังการสอนแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษา ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังที่ไบเยอร์ (Beyer, 1987) เดวิสและริมม์ (Davis and Rimm, 1994) และเมคเคอร์กับนีลสัน (Maker and Nielson, 1995) ที่กล่าวว่าการสอนด้วยรูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์จะช่วยพัฒนาความสามารถในการคิดของนักเรียนได้

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่ารูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นรูปแบบหนึ่งที่สร้างประสบการณ์ใหม่ๆ ให้แก่นักเรียน ครูเป็นเพียงผู้กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีแนวคิดใหม่ๆ และผู้เรียนสามารถใช้ความคิดได้อย่างหลากหลายขึ้น นักเรียนสามารถนำความคิดมาแสดงออกในด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างสร้างสรรค์ และการจัดประสบการณ์การสอนลักษณะนี้ยังสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษในเรื่องการอ่านเรื่องราว เพราะการสอนแบบแก่นักเรียนไม่ชอบการอ่านออกเสียงตามครู และคิดว่าเป็นการเรียนการสอนที่น่าเบื่อ เมื่อนักเรียนได้รับประสบการณ์ใหม่จากรูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ที่มีความเหมาะสมกับวัยและศักยภาพของตัวผู้เรียน ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ มีความกระตือรือร้น และมีการแสดงออกด้านความคิดจากประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงความรู้จากประสบการณ์ใหม่และสามารถสื่อความคิดของตนออกมาในรูปของการพูด การอ่านและเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างสร้างสรรค์ขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 จากการศึกษาครั้งนี้ผู้สอนควรใช้คำถามกระตุ้นให้เด็กเกิดความอยากรู้ว่าเหตุการณ์ต่อไปของเรื่องจะดำเนินอย่างไร และข้อคำถามนั้นสร้างความรู้สึกให้เด็กกล้าแสดงออกทางความคิด กล้าพูดเสนอความคิดเห็น ผู้สอนควรมีการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการสอนทุกครั้ง เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการหาข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไขในครั้งต่อไป

1.2 ในการทดลองแต่ละครั้ง เด็กแต่ละคนแสดงออกไม่เหมือนกัน เด็กบางคนกล้าพูด กล้าแสดงออกทางภาษาที่เจียบคม มีเด็กบางคนไม่แสดงออกขณะมีการทดลองสอนอ่าน แต่แสดงออกด้านการเขียนแสดงความคิดเห็นได้ดีและมีความเป็นตัวของตัวเองมาก

ทำให้ครูผู้สอนเห็นข้อแตกต่างของเด็กแต่ละคน ดังนั้นการศึกษาคั้งนี้ทำให้ครูผู้สอนเกิดความรู้สึกว่าการพิจารณาคัดแยกเด็กต้องมีความละเอียดถี่ถ้วนมากยิ่งขึ้น การให้โอกาสเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะเด็กบางคนมีศักยภาพในตัวเองมากมายแต่ไม่ได้รับโอกาสที่ดี และถ้าไม่ได้รับการพัฒนาความสามารถได้ถูกต้องตรงตามศักยภาพแล้ว คงเป็นเรื่องน่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง

1.3 การทดลองครั้งนี้ทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านการเรียนรู้ การสังเกต คิดหาเหตุผล รู้จักการแก้ปัญหาและคิดได้สร้างสรรค์มากยิ่งขึ้น ดังนั้นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยการใช้รูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์จึงเป็นประสบการณ์หนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาความสามารถและศักยภาพของนักเรียน

1.4 การมีเจตคติที่ดีต่อวิชาต่างๆส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นก่อนที่จะมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูต้องเป็นผู้สร้างความรู้สึกในเชิงบวกให้เกิดแก่นักเรียน ให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาเสียก่อน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

2.1 ควรศึกษารูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ด้านอื่นๆ อาทิเช่น การเพิ่มพูนประสบการณ์ด้านการพูดสื่อสารกับชาวต่างประเทศในโอกาสต่างๆ เช่นการนำนักเรียนไปทัศนศึกษา การพูดเล่าเรื่องเชิงสร้างสรรค์นำภาพการ์ตูนมาเล่าเรื่อง การแสดงบทบาทสมมติเป็นผู้ประกาศข่าว มัคคุเทศก์ การไปสัมภาษณ์ชาวต่างประเทศ ฯลฯ

2.2 ควรมีการวิจัยและพัฒนาารูปแบบการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ในสาขาวิชาอื่นๆ เช่น ทัศนศิลป์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา การเพิ่มพูนประสบการณ์โดยการทำโครงการ

2.3 ควรมีการติดตามผลหลังจากเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว โดยการนำเด็กที่มีความสามารถพิเศษเหล่านี้มาพัฒนาศักยภาพและจัดหาประสบการณ์หรือจัดโปรแกรมการเรียนการสอน จัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ที่เอื้อและสอดคล้องกับศักยภาพของนักเรียนกลุ่มนี้ต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กชกร ธิปัตติ. (2539). การสร้างหลักสูตรเสริมเพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดอย่าง
ซับซ้อนสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง.
ภาควิชาคณะกรรมการบริหารหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2527). จิตวิทยาสังคม. ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2539). หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์คุรุสภา.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2541 : 65). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 7. ฉบับปรับปรุง.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ประสานมิตร.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน และบุญยั้ง เจริญยั้ง. (2518). อิทธิพลของสังคมต่อทัศนคติของวัยรุ่น.
กรุงเทพฯ : สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก.
- ดุษฎี บริพัตร ณ อยุธยา, หม่อม. (2531). เด็กปัญญาเลิศ. กรุงเทพฯ : ปาณยา.
_____. (2531 : 11). เด็กปัญญาเลิศ. กรุงเทพฯ : ปาณยา.
- นพเก้า ลิมปีสีสุวรรณ. (2545). การพัฒนาชุดการเรียนรู้กระบวนการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์
เรื่องการคูณ การหาร สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางคณิตศาสตร์ ระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 3. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ประสานมิตร.
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2533). สถิตินอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ. เอส.
พรินติ้งเฮ้าส์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2532). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 1.
มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. (2535). การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2537). เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย.
พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : B&B Publishing.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2535). วิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ :
ฟิงเกอร์พรีน.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542, (2542, 14 สิงหาคม). ราชกิจจานุเบกษา.
เล่ม 116 ตอนที่ 74 ก. หน้า 10-12, 19.

- พัชรวิวัลย์ เกตุแก่นจันทร์. (2540 : 33). “สมองกับการเรียนรู้” ใน เอกสารประกอบการประชุม
เชิงปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2536). หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ :
ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- _____. สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4.
ภาควิชาการวัดผลและวิจัยทางการศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- ศรียา นิยมธรรม. (2542). การวัดและการประเมินผลทางการศึกษาพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 3.
ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. หน้า 311 – 312.
- สมปอง ม้ายอุเทศ. (2542 : 9). การศึกษาความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัด
เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษที่สร้างโดยวิธีลิเคอร์ท์ที่มีการจัดกลุ่มข้อสอบและรูปแบบ
คำตอบต่างกัน. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (1997). ความเป็นเลิศทางการศึกษา. การลงทุน
เพื่อพัฒนาพรสวรรค์ของมนุษย์. ยูเนสโก 1996 สำหรับฉบับภาษาไทย.
- สำออง หิรัญบุรณะ. (2542). ศักยภาพทางภาษาของเด็กไทย. ภาควิชาภาษาศาสตร์.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- _____. (2543). “คู่มือครูสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ” ใน
โครงการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ. กรณีศึกษา :
โรงเรียนผไทอุตมศึกษา หน้า 10, 12.
- เสาวนีย์ สีขำบัณฑิต. (2528). เทคโนโลยีทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ.
- อรทัย เกิดภิบาล. (2545). การศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา
ของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาไทย. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ประสานมิตร.
- อุดม หนูทอง. (2518). การศึกษาทัศนคติของครูในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในจังหวัด
นครศรีธรรมราช ที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- อุษณีย์ โพธิสุข. (2537). วิธีสอนเด็กปัญญาเลิศ. เอกสารประกอบการสอน กพ. 554.
ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- _____. (2541). ประเด็นการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ. รายงานการวิจัย
ประกอบร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ... กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์.

- _____. (2542). *สร้างลูกให้เป็นอัจฉริยะ*. สํารวจแวงลูกน้อย (เล่ม 1) ชมรมพัฒนาพรสวรรค์. ศูนย์พัฒนาอัจฉริยะภาพเด็กและเยาวชน ภาควิชาการศึกษาพิเศษ (สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- _____. (2543). *การคัดเลือกและเสาะหาผู้ที่มีความสามารถพิเศษ ในรายงานโครงการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ. กรณีศึกษา : โรงเรียนไทอุดมศึกษา. Sohk 16 – 17.*
- _____. (2543 ก). *“การสอนแบบเพิ่มพูนประสบการณ์” ในรายงานโครงการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ. กรณีศึกษา : โรงเรียนผไทอุดมศึกษา. หน้า 21.*
- _____. (2543 ข). *“การสอนแบบเพิ่มพูนประสบการณ์” ในรายงานโครงการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ. กรณีศึกษา : โรงเรียนผไทอุดมศึกษา. หน้า 21.*
- Accelerated/Extended Learning. Handout No. 2. Box Hill High School, Australia.*
- Armstrong, T. (1993). *Seven Kinds of Smart : Identifying and Development Your Many Intelligences.* New York : Penguin.
- Baum, S. (1988). *An Enrichment Program of Gifted Learning Disabled Students.* Gifted Child Quarterly, 32, 226 - 230.
- Beverly Galyean. (1983). *Mind Sight : Learning through Imagine.* Royal Oak, Mich : Institute for Integrative Learning and Teaching. Available from A. Bruetsch.
- Beyer, Barry K. (1987). *Practical Strategies for the Teaching of Thinking.* Boston : Allyn and Bacon, Inc.
- Bogadus, E.S. (1931). *Fundamentals of Social Psychology.* 2nd ed. Century.
- Brooks, Pauline E. & Herman, Joan L. (1991 : July). *LA's BEST : An After School Education and Enrichment Program Evaluation Report.* California Univ., Los Angeles. Center for the Study of Evaluation. 3 Microfiche Eric Accession No.-Ed 340807.
- Bruetsch Anne. (1999) *Multiple Intelligences Lesson Plan Book : Reaching Their Highest Potential.* Arizona : Zephyr Press.
- Callahan, Carolyn M. (1981). *Superior Abilities.* (Unpublished Manuscript).
- Campbell MacRae-Campbell, L., B. & Dickinson D. (1992). *Teaching and Learning through Multiple Intelligences.* Seattle Wash. : New Horizons for Learning.
- Checkley, K. (1997). *“The First Seven...and the Eighth : A Conversation with Howard Gardner,* Education Leadership September : 8 - 13.
- Clendening, Corinne P. & Davies, Ruth Ann. (1980). *Creative Program for the Gifted.*

- New York : R.R. Bowker Company.
- _____. (1998). *Enrichment and Acceleration Program (model)*. 115 - 138.
- Cline, S. & Schwartz, D. (1999, December). "Diverse Population of Gifted Children : Meeting their Needs in the Regular Classroom and Beyond," *Roeper Review, A Journal on Gifted Education*. 2000 (23).
- Colangelo, Nicholas & Davis Gary A. (1991). *Handbook of the Gifted Education*. Boston : Allyn and Bacon.
- Davis, Gary A. & Rimm, S.B. (1994). *Education of the Gifted and Talented* (3rd ed.) Englewood Cliffs, N.J. : Prentice – Hall.
- Dewey, J. (1956). *The Child and the Curriculum and the School and Society* (2nd ed.) Chicago : University of Chicago Press. (Original work published in 1900).
- Fishbein, Martin. (1967). *Reading in Attitude Theory and Measurement*. New York : Wiley and Sons, Inc.
- Freeman, Frank S. (1959). *Theory and Practice of Psychological Testing*. New York : Henry and Holt Co.
- Gardner, H. (1983). *Frames of Mind : The Theory of Multiple Intelligences*. New York : Basic.
- _____. (1985). *Frames of Mind : The Theory of Multiple Intelligences*. New York : Basic.
- _____. (1993, June) "Types of Intelligences," *Roeper Review, A Journal on Gifted Education*. 2000. (22) : 231.
- _____. (1995). *Multiple Intelligences : Theory in Practice*. New York : Basic.
- Guilford, J.P. (1954). *Psychometric Methods*. 2nd ed. New York : McGraw-Hill Book Co.
- _____. (1967). *The Nature of Human Intelligence*. New York : McGraw-Hill.
- _____. (1977). *The Enrichment Triad Model : A Guide for Developing Defensible Programs for the Gifted and Talented*. Mansfield Center, CT : Creative Learning Press.
- Lazear, David. (1991). *Teaching for Multiple Intelligences : Seven Ways of Knowing* Arizona : Zephyr Press.
- Maker C. June. (1982). *Teaching Models in Education of the Gifted*. 2nd ed. Austin : Pro-ed.

- Maker, C. June, Nielson, Aleene B. (1995). *Teaching Models in Educaiton of the Gifted*. 2nd ed. Austin : Pro-ed.
- Marks Walter L. (1981). *Strategies for Education Change*. New York : Macmillan Publishing Co., Inc.
- Maslow, Abraham M. (1970). *Motivation and Personality*. 2ne. New York : Harper & Row.
- McLeod, John & Cropley, Arther : (1989). *Fostering Academic Excellence* : Oxford : Pergamon Press.
- Merante, Anthony Francis. (1996 : January). "Instructional Strategies for the Gifted Child In Pennsylvania Middle Schools," ProQuest-Dissertation Abstracts. DAI-A57/07, p. 2837, Jan 1997.
- Moore, Alan D. & Betts, George T. (1989, October). "Evaluation of the 1988 Summer Enrichment Program for the Gifted and Talented at the University of Northern Colorado (and) Making a Good Program for Gifted and Talented Children Better : Improving a Program through Evaluation," Available : Eric (October 5 – 7, 1987) ; Acc. No. ED319207.
- Nation, Multimedia Group. (December, 15-16, 2001). *ELT Techniques for the Student – Centered Approach*. Bangkok : Nation Tower, 9th Floor.
- National Foundation for Gifted and Creative. (1543). (Online). Available E-mail.
- Nazarro, Jean, Ed. (1978). "ERIC/EC Newsletter, 2." Reston, VA : Eric Clearinghouse on Handicapped and Gifted Children.
- Newland, T.E. (1976). *The Gifted in Socio-Educational Perspective*. Englewood Cliffs : Prentice-Hall.
- Renzulli Joseph S. (1986). *A Practical System for Identifying Gifted and Talented Students*. The National Research Center on the Gifted and Talented. University of Connecticut.
- Resnick, L. (1989). *Learning in School and out Educational Researcher*. 16, 13-20.
- Robert J. Sternberg. (1986. June). "Patterns of Giftedness : A Triarchic Analysis,"
- Robert J. Sternberg. Et al. (1996. June). "A Pattern of Balanced Giftedness," *Roeper Review*. A Journal on Gifted Educaiton. 2000 (22) : 231.
- _____. (1999. June). "A Pattern of Balanced Giftedness," *Roeper Review*. A Journal on Gifted Education. 2000 (22) : 231.
- Roeper Review. A Journal on Gifted Education. 2000 (22) : 231.

- Spearman, C. (1904). *General Intelligence, Objectively Determined and Measure*.
American Journal of Psychology, 15, 201-293.
- Sutton, S. (1985). *Learning through the Built Environment : An Ecological Approach to
Child Development*. New York : Irvington Press.
- Sweeney, Nancy Symmes. (1995 : May-June). "Gifted Children Have Special Needs
Too." Early Childhood News : v7m3p6, 8, 11-10 May-Jun 1995 ISSN :
1080 - 3564 Eric Accession No.-EJ510525.
- Thurstone, L.L. (1946). *Attitude Theory and Measurement*. New York : John Wiley and
Sons.
- Tierney, R.J., Readence, J.E., & Disher, E.K. (1990). *Reading Strategies and Practices
: A Compendium*. (3rd ed). Boston : Allyn & Bacon.
- Ulrey, D., & J. Ulrey, (1992 : 10). "Developmentally Appropriate Practices Meet Multiple
Intelligences," *Intelligences Connections*. 2, no. 1.
- _____.(1992 : 12). "Developmentally Appropriate Practices Meet Multiple
Intelligences," *Intelligences Connection*. 2, no. 1.
- Victoria Department of Education. (2001). "*Where's English ?*". Australia : Victoria.
- Whitmore, Joanne Ran. (1985). *Characteristics of Intellectually Gifted Children*.
Eric Clearing House on Handicapped and Gifted Children, Reston, Va.
ERIC Accession No.-ED262517.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. แบบบันทึกประวัติผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษา

ตาราง 2 แบบบันทึกประวัติผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษา
ชื่อ _____ โรงเรียน _____

ชั้น _____ อายุ _____ เพศ _____

ชื่อครูหรือผู้กรอกแบบสำรวจ _____ รู้จักเด็กมานาน _____ ปี ในฐานะ _____

	Pre-test วันที่.....				Post-test วันที่.....			
	น้อย มาก	น้อย บ้าง	มี มาก	มี ตลอด เวลา	น้อย มาก	น้อย บ้าง	มี มาก	มี ตลอด เวลา
บุคลิกลักษณะ ลักษณะความสามารถพิเศษทางภาษา 1. เรียนเก่ง เรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วได้คะแนนสูงในวิชาภาษาไทย หรืออังกฤษ 2. ช่างสังเกต มองเห็นมากกว่าคนอื่น รู้รายละเอียดลึกซึ้ง 3. อายากรู้อยากเห็น สนใจรอบด้าน มีข้อมูลมากมาย เป็นชุมชนทรัพยากรความรู้ 4. ซบออะไรที่ซับซ้อน ทำท่าย แปลกใหม่ 5. ซบออยู่กับผู้ใหญ่หรือเด็กที่อายุมากกว่า 6. มีภาวะผู้นำ มีความคิดเป็นของตัวเอง								

(ที่มา : สำอาง หิรัญบุรณะ. ศักยภาพทางภาษาของเด็กไทย. ภาควิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร)

ตาราง 3 แบบบันทึกประวัติผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษา (ต่อ)

ชื่อ _____ โรงเรียน _____ ชั้น _____ อายุ _____ เพศ _____

ชื่อครูหรือผู้กรอกแบบสำรวจ _____ รู้จักเด็กมานาน _____ ปี ในฐานะ _____

ลักษณะและความสามารถพิเศษทางภาษา	Pre-test วันที่.....					Post-test วันที่.....				
	น้อย มาก	น้อย บ้าง	มี มาก	มี บ้าง	มี ตลอด เวลา	น้อย มาก	น้อย บ้าง	มี มาก	มี บ้าง	มี ตลอด เวลา
ความสามารถทางด้านภาษา 1. ความจำดี จำอะไรได้นาน ๆ 2. ชอบเล่นกับภาษา เข้าใจกรม ขอบเขตของของใหม่ ๆ 3. สนใจหลักเกณฑ์ของภาษา จับหลักภาษาได้เร็ว 4. รู้ศัพท์มาก สนใจเรื่องศัพท์และความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์ ใช้ศัพท์สูง 5. เข้าใจความคิด 6. แก้ปัญหาเก่ง 7. เห็นแนวทางการพัฒนา ต้องการความสมบูรณ์แบบ 8. มีความมุ่งมั่น ต้องทำให้เสร็จ สมบูรณ์ 9. พบวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง สร้างโอกาสให้กับตนเองในการใช้ภาษา										

(ที่มา : สำออง หิรัญบุรณะ, ศักยภาพทางภาษาของเด็กไทย. ภาควิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร)

ภาคผนวก ข

1. แผนการสอนการฟัง – การพูด Where's English ? (In the Bedroom)
2. แผนการสอนการฟัง – การพูด Where's English ? (In the Lounge)
3. แผนการสอนการอ่านอย่างสร้างสรรค์ (Creative Reading)
4. แผนการสอนการเขียนอย่างสร้างสรรค์ (Creative Writing)
5. ภาพประกอบแผนการสอนเรื่อง Olmo and the Blue Butterfly
6. แผนการสอนเรื่องการพูดต่อหน้าสาธารณชน (Public Speaking)

แผนการสอน

เรื่อง Where's English ? (In the Bedroom)

เวลา 7.00 น. ถึง 8.00 น. จำนวน 1 ชั่วโมง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ความสามารถในการฟังและพูดตอบคำถามเนื้อเรื่องได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

เรื่อง Where's English ? (In the Bedroom)

กิจกรรมการเรียนรู้

ดำเนินกิจกรรมโดยอาจารย์ให้นักเรียนฝึกทักษะด้านการฟัง – พูดย่อเสียงภาษาอังกฤษจากสื่อคอมพิวเตอร์ และตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง In the Bedroom

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

1. ให้นักเรียนฝึกทักษะการฟังพร้อมดูภาพประกอบจากสื่อคอมพิวเตอร์เรื่อง "Where's English ?" โดยคลิกไปที่ช่อง In the Bedroom โดยให้ดูภาพและฟัง 3 ครั้ง
2. หลังจากที่ฟังเสร็จแล้วครูให้นักเรียนทั้งหมดออกไปรอนอกห้อง
3. ครูเรียกนักเรียนตอบคำถามเป็นรายบุคคล ระหว่างที่นักเรียนตอบคำถามครูใช้เครื่องมีอวัตคือแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-การพูดตอบคำถามของนักเรียน
4. จัดบันทึกระหว่างทำการฝึก

สื่อการเรียนรู้

แผ่นซีดี เรื่อง Where's English ? ประกอบการฝึกของสถาบันการศึกษาวิกตอเรีย (Victoria Department of Education. 2001)

การประเมินผล

1. ความสามารถด้านการฟัง – พูดย่อเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจน
2. ความเข้าใจและความสามารถในการตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง

แผนการสอน

เรื่อง Where's English ? (In the Lounge)

เวลา 7.00 น.ถึง 8.00 น. จำนวน 1 ชั่วโมง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ความสามารถในการฟังและพูดตอบคำถามเนื้อเรื่องได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

เรื่อง Where's English ? (In the Lounge)

กิจกรรมการเรียนรู้

ดำเนินกิจกรรมโดยอาจารย์ให้นักเรียนฝึกทักษะด้านการฟัง – พูดออกเสียงภาษาอังกฤษจากสื่อคอมพิวเตอร์ และตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง In the Lounge

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

1. ให้นักเรียนฝึกทักษะการฟังพร้อมดูภาพประกอบจากสื่อคอมพิวเตอร์เรื่อง "Where's English ?" โดยคลิกไปที่ช่อง In the Lounge โดยให้ดูภาพและฟังเพียง 2 ครั้ง
2. หลังจากที่ฟังเสร็จแล้วครูให้นักเรียนทั้งหมดออกไปรอนอกห้อง
3. ครูเรียกนักเรียนตอบคำถามเป็นรายบุคคล ระหว่างที่นักเรียนตอบคำถามครูใช้เครื่องมือวัดคือแบบประเมินผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-การพูดตอบคำถามของนักเรียน
4. จัดบันทึกที่ระหว่างทำการฝึก

สื่อการเรียนรู้

แผ่นซีดี เรื่อง Where's English ? ประกอบการฝึกของสถาบันการศึกษาวิคตอเรีย (Victoria Department of Education. 2001)

การประเมินผล

1. ความสามารถด้านการฟัง – พูดออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจน
2. ความเข้าใจและความสามารถในการตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง

แผนการสอน

เรื่อง Creative Reading

เวลา 7.00 น. ถึง 8.00 น. จำนวน 3 ชั่วโมง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ความสามารถในการคิดแบบหลากหลาย คิดหาเหตุผล คิดสร้างสรรค์
คิดวิเคราะห์และคิดเชิงสังเคราะห์
2. ความสามารถในการสังเกต
3. ความสามารถในการฟัง – พูดโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษได้
4. ความสามารถในการอ่าน – เขียนได้อย่างสร้างสรรค์

สาระการเรียนรู้

เรื่อง “Olmo and the Blue Butterfly”

กิจกรรมการเรียนรู้

วิธีการสอน

ขั้นตอนที่ 1 Predicting คือ การคาดเดา คาดคะเนคำตอบหรือการพยากรณ์ เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยการดูรูปภาพที่ 1 อาจารย์ใช้คำถามกระตุ้นให้เด็กตอบเพื่อหาคำศัพท์ที่สำคัญของเนื้อเรื่อง (Key Words)

ขั้นตอนที่ 2 Listening for Main Ideas คือ การฟังเรื่องราวเพื่อหาความคิดหลักหรือใจความสำคัญของเนื้อเรื่องและช่วยกันจดบันทึก โดยนักเรียนดูรูปภาพทุกภาพ ยกเว้นรูปภาพตอนจบของเรื่อง

ขั้นตอนที่ 3 Asking for Specific Ideas คือ การตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องเพื่อให้เด็กค้นหารายละเอียดของเรื่องและตัวละคร

ขั้นตอนที่ 4 Contextualization คือ การคาดเดาบริบทรอบข้างของเนื้อเรื่องซึ่งเรื่องหนึ่งอาจจะมียุคประกอบอื่นๆที่มีความสำคัญเพิ่มเติม

หมายเหตุ ขั้นตอนที่ 2,3,4 อาจารย์สอนไปพร้อมกัน

ขั้นตอนที่ 5 Respond the activities คือ ความเข้าใจและความสามารถในการตอบคำถามเรื่องราว มีการแสดงออกในรูปของกิจกรรม เช่นทำกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความคิดเชิงสังเคราะห์ โดยให้เด็กเปลี่ยนแปลงตัวละครและเนื้อหาของเรื่องในตอนจบ

สื่อการเรียนรู้

หนังสือเรื่อง Olmo and the Blue Butterfly โดย Alma Flor Ada และให้ภาพประกอบโดย ViVi Escrivá

การประเมินผล

1. นักเรียนมีความสามารถในการคิดหลากหลาย คิดหาเหตุผล คิดสร้างสรรค์ คิดวิเคราะห์และคิดเชิงสังเคราะห์ได้
2. นักเรียนมีความสามารถในการสังเกต
3. นักเรียนฟังและพูดโต้ตอบภาษาอังกฤษได้ดี
4. นักเรียนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างสร้างสรรค์

แผนการสอน
เรื่อง Creative Writing
 เวลา 7.00 น. ถึง 8.00 น. จำนวน 3 ชั่วโมง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ความสามารถในการคิดหลากหลาย คิดหาเหตุผล คิดสร้างสรรค์
คิดวิเคราะห์และคิดเชิงสังเคราะห์
2. ความสามารถในการเขียนอย่างสร้างสรรค์

สาระการเรียนรู้

1. การเขียนเรื่องอย่างสร้างสรรค์

กิจกรรมการเรียนรู้

ดำเนินกิจกรรมไปพร้อมกับการสอนอ่านอย่างสร้างสรรค์ โดยใช้วิธีการสอน 5 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 Predicting คือ การคาดเดา คาดคะเนคำตอบ หรือ การพยากรณ์เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยการดูรูปภาพที่ 1 อาจารย์ใช้คำถามกระตุ้นให้เด็กตอบเพื่อหาคำศัพท์ที่สำคัญของเนื้อเรื่อง (Key Words)

ขั้นตอนที่ 2 Listening for Main Ideas คือ การฟังเรื่องราวเพื่อหาความคิดหลักหรือใจความสำคัญของเนื้อเรื่องและช่วยกันจดบันทึก โดยนักเรียนดูรูปภาพทุกภาพของเรื่อง ยกเว้นรูปภาพตอนจบของเรื่อง

ขั้นตอนที่ 3 Asking for Specific Ideas คือ การตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องเพื่อให้เด็กค้นหารายละเอียดของเรื่องและตัวละคร

ขั้นตอนที่ 4 Contextualization คือ การคาดเดาบริบทรอบข้างของเนื้อเรื่อง ซึ่งเรื่องหนึ่งอาจมีองค์ประกอบอื่นๆที่มีความสำคัญเพิ่มเติม

หมายเหตุ ขั้นตอนที่ 2,3,4 อาจารย์สอนไปพร้อมกัน

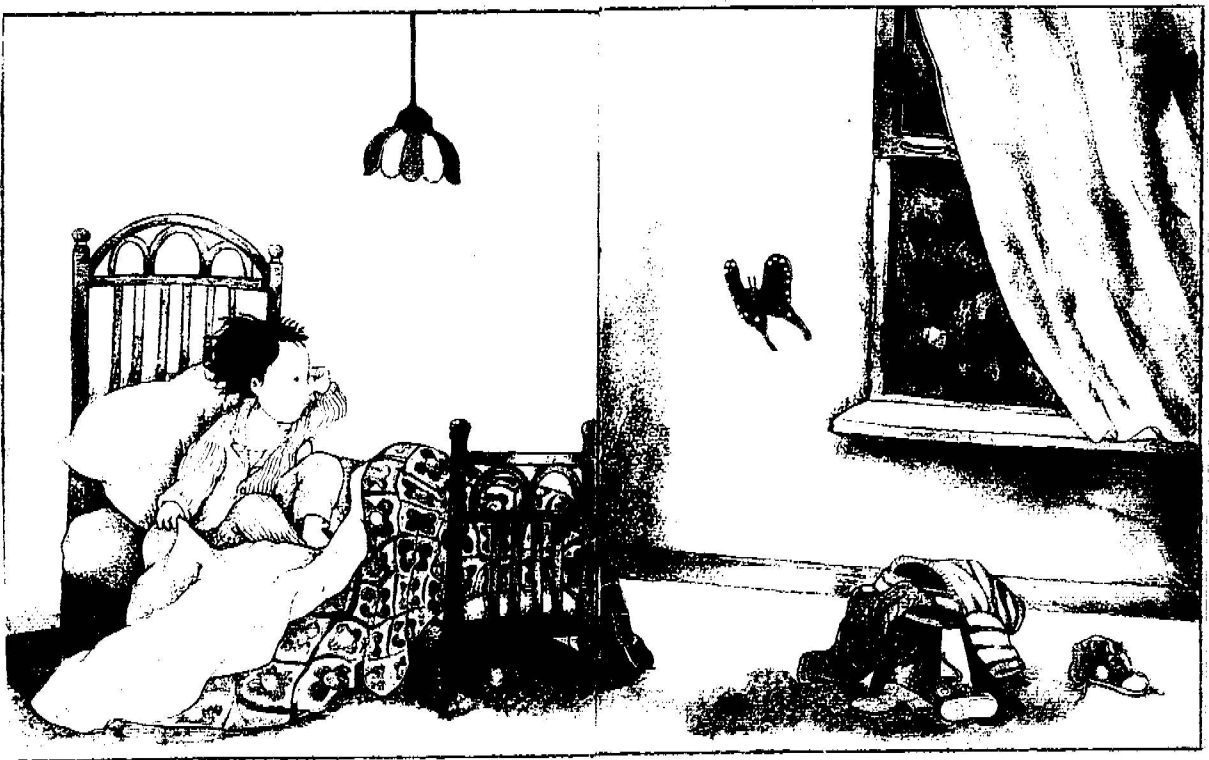
ขั้นตอนที่ 5 Respond the activities คือ ความเข้าใจและความสามารถในการตอบคำถาม เรื่องราว มีการแสดงออกในรูปของกิจกรรม เช่นทำกิจกรรม เพื่อส่งเสริมความคิดเชิงสังเคราะห์ โดยให้เด็กเปลี่ยนแปลงตัวละครและเนื้อหาของเรื่องในตอนจบ

สื่อการเรียนรู้

หนังสือเรื่อง Olmo and the Blue Butterfly โดย Alma Flor Ada
และให้ภาพประกอบโดย ViVi Escrivá

การประเมินผล

1. นักเรียนมีความสามารถในการคิดหลากหลาย คิดหาเหตุผล คิดสร้างสรรค์
คิดวิเคราะห์และคิดเชิงสังเคราะห์ได้
2. นักเรียนเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างสร้างสรรค์

ภาพประกอบ 1 เรื่อง Olmo and the Blue Butterfly

ภาพประกอบ 2 เรื่อง Olmo and the Blue Butterfly

ภาพประกอบ 3 เรื่อง Olmo and the Blue Butterfly

แผนการสอน

เรื่อง Public Speaking

เวลา 7.00 น. ถึง 8.00 น. จำนวน 2 ชั่วโมง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. ความสามารถในการพูดต่อหน้าสาธารณชนโดยการเล่าเรื่องหน้าชั้นเรียน
2. ความกล้าแสดงออกทางด้านการพูดภาษาอังกฤษ

สาระการเรียนรู้

1. การพูดต่อหน้าสาธารณชน เช่น การเล่าเรื่องหน้าชั้นเรียน

กิจกรรมการเรียนรู้

ดำเนินกิจกรรมโดยอาจารย์ให้นักเรียนฝึกทักษะด้านการพูดเล่าเรื่องต่อหน้าเพื่อน ๆ เป็นภาษาอังกฤษ โดยให้เวลาในการเล่าคนละ 1 นาที (One Minute Speaking)

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

1. ให้นักเรียนกำหนดเนื้อเรื่องที่จะนำมาเล่า ซึ่งอาจเป็นเนื้อเรื่องจากข่าว เหตุการณ์สำคัญหรือเรื่องที่นักเรียนคิดขึ้นเองโดยต้องเป็นเรื่องเชิงสร้างสรรค์
2. ครูให้นักเรียนฝึกเล่าเรื่องเป็นรายบุคคลกับครู
3. ครูกำหนดวันที่ให้นักเรียนเล่าเรื่องที่ฝึกไว้ต่อหน้าเพื่อน ๆ นักเรียนด้วยกัน
4. ครูประเมินความสามารถด้านการพูดและด้านการแสดงออกทางภาษาของนักเรียนเป็นรายบุคคล
5. เพื่อนนักเรียนช่วยกันประเมินความสามารถด้านการพูดและด้านการแสดงออกทางภาษาของผู้เล่าเป็นรายบุคคล

สื่อการเรียนรู้

1. อุปกรณ์ประกอบการเล่าเรื่อง
2. ตัวนักเรียน

การประเมินผล

1. ความสามารถด้านการพูดออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจน
2. ความสามารถในการแสดงออกด้านภาษาสื่อสาร ภาษาท่าทาง
3. ความกล้าแสดงออกต่อหน้าสาธารณชน

ภาคผนวก ค

1. ตัวอย่างแบบฝึกการฟัง-การพูดวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. ตัวอย่างแบบฝึกการเขียนภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตัวอย่าง
3. อย่างแบบประเมินด้านการพูดต่อหน้าสาธารณชน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
4. ตัวอย่างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
5. ตัวอย่างแบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ด้านเนื้อหา ด้านประโยชน์ ด้านตัวครู และด้านกิจกรรม ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

แบบประเมินการฟังและการพูดตอบคำถาม
เรื่อง In the Bedroom

คนที่	ข้อที่										รวม 20	ระดับ การประเมิน		
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10		3	2	1
1														
2														
3														
4														
5														
6														
7														
8														
9														
10														
11														
12														
13														
14														
15														
16														
17														
18														
19														
20														

*หมายเหตุ ระดับ 3 หมายถึง พูดตอบคำถามเนื้อเรื่องถูกต้องชัดเจนดีมาก
 ระดับ 2 ,, พูดตอบคำถามได้ดี
 ระดับ 1 ,, พูดตอบคำถามได้พอใช้

แบบบันทึกการฝึกทักษะการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ
เรื่อง In the Bedroom

คนที่	บันทึกหลังสอน
1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	

Questions	Answer
1. How many people are there in this story ? (ทุกข้อเว้นให้เด็กตอบ 5 วินาที)	(3)
2. Who is standing at the door ?	(A girl with.....)
3. What color is the woman's hat ?	(yellow)
4. What letters are on the toy box ?	(A B C)
5. What is on the desk ?	(Two white paper)
6. What is in the gym shoe ?	(The lizard)
7. What is in the rubbish bin ?	(The paper)
8. Who said this "What a mess" ?	(The girl with.....)
9. What a mess is clean or dirty ?	(Dirty)
10. What are they looking for ?	(English)

แบบประเมินการฟังและการพูดตอบคำถาม
เรื่อง In the Lounge

คนที่	ข้อที่										รวม 20	ระดับ การประเมิน		
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10		3	2	1
1														
2														
3														
4														
5														
6														
7														
8														
9														
10														
11														
12														
13														
14														
15														
16														
17														
18														
19														
20														

*หมายเหตุ ระดับ 3 หมายถึง พูดตอบคำถามเนื้อเรื่องถูกต้องชัดเจนดีมาก
 ระดับ 2 ,, พูดตอบคำถามได้ดี
 ระดับ 1 ,, พูดตอบคำถามได้พอใช้

แบบบันทึกการฝึกทักษะการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ
เรื่อง In the Lounge

คนที่	บันทึกหลังสอน
1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	
14	
15	
16	
17	
18	
19	
20	

Questions	Answer
1. How many people are there in this story ?	(3)
2. Where did the boy and the girl ring ?	(The Lost Animal Home)
3. What's the telephone number of Lost Animal Home?	(90127832)
4. How many animals can you see in this story ?	(9)
5. Has a girl lost a cat and a dog ?	(No , she hasn't.)
6. What color is the bird ?	(a red , green and blue bird)
7. Where was the bird ?	(In the cage)
8. What animals has the old man got ?	(an old green tortoise , a little white rabbit and a yellow sheep)
9. What animal has the girl lost ?	(The lizard)
10. What is on the old man's shoulder ?	(A black cat)

ชุดที่ 1

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
 แบบฝึกการอ่าน – การเขียนภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์
 (โดยวิธีการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์)

ชื่อ.....ชั้น.....

Look at the picture 1 and answer the questions.

1. What did you see in the picture ?

.....

2. What is the boy's name ? Can you name this boy ?

..... or

3. What do you think that he will do next ?

.....

ชุดที่ 2

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

แบบฝึกการอ่าน – การเขียนภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์

(โดยวิธีการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์)

ชื่อ.....ชั้น.....

Look at the pictures and answer the questions.

1. What is the boy's name ? (No.1-5 picture 1-2)

.....

2. What did he see ?

.....

3. What will he do next ?

.....

4. Why ?

.....

5. Can the boy catch the blue butterfly ? Why ?

.....

.....

6. What will he do next to catch the blue butterfly ?

(No.6-11 picture 3)

.....

7. Can he catch the blue butterfly? Why ?

8. Where is Olmo now ?

9. Can the man on the pathway help Olmo catch the blue butterfly ?
Why or why not ?

10. Do you think that Olmo will catch the blue butterfly by using the
skateboard ? Why ?

11. What will Olmo do next to catch the blue butterfly ?

(No.11-14 picture 4 – 5)

12. Where was Olmo when he was riding his bicycle ?

13. Can he catch the blue butterfly ?

14. What will he do next ? (No.14 -16 picture 5)

15. Where is the motor bike ?

16. What kind of vehicles will be faster than the motor bike ?

17. What is the next vehicle ? (No.17 picture 6)

18. What will he do next ? (No.18 picture 7)

19. What vehicle will you use if it is not the boat ? (No.19 picture 8)

20. What made the environment bad in picture 8 ?

ชุดที่ 3

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

แบบฝึกการอ่าน – การเขียนภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์

(โดยวิธีการสอนเสริมแบบเพิ่มพูนประสบการณ์)

ชื่อ.....ชั้น.....

Look at the pictures and answer the questions.

1. What kind of vehicles will be faster than the sea plane ?

(picture 9)

2. What would he do if he couldn't catch the butterfly by using the rocket ?

(No.2-3 picture10)

3. Change the ending of the story !

4. What would the world be like if there were not any butterflies ?

5. What is the title of this story ?

แบบประเมินความสามารถด้านการพูดต่อหน้าสาธารณชน

คนที่	การพูดออกเสียง			ลีลาท่าทาง			ความกล้าแสดงออก		
	3	2	1	3	2	1	3	2	1
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									
11									
12									
13									
14									
15									
16									
17									
18									
19									
20									

- **หมายเหตุ** การประเมินความสามารถด้านการพูดแบ่งเป็น 3 ลักษณะคือ
 1. ประเมินความสามารถด้านการพูดออกเสียงภาษาอังกฤษ
 2. ประเมินความสามารถด้านการแสดงออกด้านลีลา ท่าทาง
 3. ประเมินความสามารถด้านความกล้าแสดงออกต่อหน้าผู้อื่น

ระดับการประเมินมี 3 ระดับคือ

- 3 หมายถึง พุดอกเสียงถูกต้องชัดเจนมีลีลาทำทางและกล้าแสดงออกทางภาษาอย่างเยี่ยมยอด
- 2 หมายถึง พุดอกเสียงถูกต้อง แสดงทำทางประกอบและกล้าแสดงออกทางภาษา
- 1 หมายถึง พุดอกเสียงถูกต้องพอใช้

**แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับเด็ก
ที่มีความสามารถพิเศษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4**

คำชี้แจง

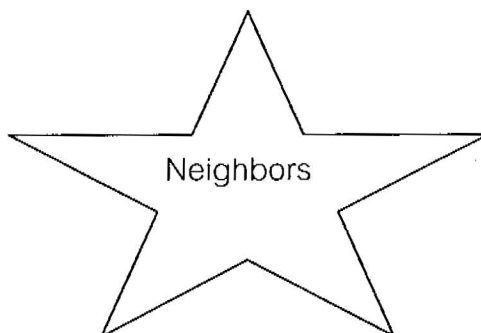
1. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบเติมคำ
2. โดยเป็นแบบทดสอบความสามารถด้านภาษาดังนี้
 - 2.1 นักเรียนเขียนคำตอบลงในช่องว่างที่กำหนดให้
3. การตอบคำถามของนักเรียนเป็นการตอบตามความสามารถและจากประสบการณ์ จึงไม่มีการถูกหรือผิด คำตอบที่ได้จะเก็บไว้เป็นความลับ และขอรับรองว่าจะไม่มีผลกระทบต่อตัวนักเรียนแต่ประการใด

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

(โดยวิธีการสอนแบบเพิ่มพูนประสบการณ์)

ชื่อ.....ชั้น.....

Four men (Mr.Brown , Mr.Clay , Mr.Adams and Mr.Davis) live in the same street , in houses 1-4. Each man has a job: one is a doctor ,one is a teacher ,one is a taxi driver and one is a police officer. Each man speaks one foreign language : French , Arabic , Chinese or Japanese.

Each man has a hobby : sailing , fishing , collect stamps , or playing the violin.

Read the following information and complete the chart .

Who lives in which house? Who does what?

- ✦ The teacher lives next door to the taxi driver.
- ✦ The man who lives number 4 speak Arabic.
- ✦ The man who lives between the teacher and the doctor goes fishing.

- ✦ Mr. Adams goes fishing with a Chinese friend. His friend does not speak any foreign languages.
- ✦ The teacher hates violins.
- ✦ Mr. Brown speaks French and lives next door to the Arabic speaker.
- ✦ Mr. Davis doesn't speak Arabic.
- ✦ The doctor speaks French and collects stamps.

	1	2	3	4
Name				
Job				
Hobby				
Language				

Now complete these sentences about the men.

1. The man.....lives at number 4 speak.....
2. Mr.....is the man.....speaks French.
3. Mr.....is the man.....sailing.
4. The man.....is a taxi driver lives at number.....
5. The man.....lives at number.....is a teacher.
6.likes to go fishing.
7. The man who speaks Arabic is Mr.....

แบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบวัดเจตคติฉบับนี้เป็นแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ด้านเนื้อหา ด้านประโยชน์ ด้านตัวครู และด้านกิจกรรม จำนวน 26 ข้อ ใช้เวลาทำ 15 นาที
2. แบบวัดแต่ละข้อมีลักษณะเป็นข้อความที่กล่าวพาดพิงถึงวิชาภาษาอังกฤษในลักษณะต่าง ๆ
3. การตอบของนักเรียนเป็นการตอบที่มาจากความรู้สึกที่แท้จริง จึงไม่มีคำตอบใดถูกหรือผิด คำตอบที่ได้จะเก็บไว้เป็นความลับ และขอรับรองว่าจะไม่มีผลกระทบต่อตัวนักเรียนแต่ประการใด
4. นักเรียนแสดงความรู้สึกต่อข้อความแต่ละข้อ โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว

ผู้กรอกแบบวัดเจตคติ เป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/.....

เพศ ชาย หญิง

ข้อความ	ระดับความรู้สึก				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปานกลาง	ไม่เห็นด้วย มาก	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. เนื้อหาภาษาอังกฤษมุ่งเน้นแต่ การจดจำกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์					
2. เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษยาก เกินไป					
3. เนื้อหาภาษาอังกฤษน่าสนใจและ น่าติดตาม					
4. เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษซ้ำซาก น่าเบื่อ					
5. เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษแต่ละ บทเรียนมีความเกี่ยวเนื่องกัน					
6. การเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้เป็น คนรอบรู้					
7. การเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้ สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้					
8. การอ่านนิตยสารภาษาอังกฤษ ทำให้ได้ความรู้ใหม่ ๆ					
9. การฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และ เขียนภาษาอังกฤษบ่อยครั้ง ทำให้ เกิดความเชื่อมั่นและกล้า แสดงออก ด้านการใช้ภาษา มากขึ้น					
10. ภาษาอังกฤษไม่มีความสำคัญต่อ การดำรงชีวิต					

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวกัลยา บุญยีน
วัน เดือน ปีเกิด	19 มีนาคม 2505
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	197/6 ซอยระยองรีสอร์ท สุขุมวิท 31 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	อาจารย์สอนวิชาภาษาอังกฤษ อาจารย์กรรมการงานพัฒนา ศักยภาพนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ กรรมการงานวิจัย สาธิตและทดลอง
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2522	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์
พ.ศ. 2526	ปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ. ภาษาฝรั่งเศส)
พ.ศ. 2547	ปริญญาโทศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) วิชาเอกการ ศึกษาพิเศษ (สาขาการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร